

Dokument nr. 15:1

(2013–2014)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1 – 150

9. oktober – 29. november 2013

Innhold

Spørsmål	Side
1. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. tilsynsråd, besvart av justis- og beredskapsministeren	13
2. Fra stortingsrepresentant Marianne Marthinsen, vedr. lov for fastleger til ikke å tilby prevensjon, aborthenvisning eller henvisning til assistert befruktning, besvart av helse- og omsorgsministeren	13
3. Fra stortingsrepresentant Helge André Njåstad, vedr. barnehagar, besvart av kommunal- og regionalministeren	15
4. Fra stortingsrepresentant Sylvi Graham, vedr. engangsavgift, besvart av finansministeren	15
5. Fra stortingsrepresentant Hadia Tajik, vedr. brenning av Tønsberg Blad, besvart av justis- og beredskapsministeren	16
6. Fra stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen, vedr. utvidet reservasjonsrett ved svangerskapsavbrudd, assistert befruktning og prevensjonsmidler med aborterende effekt, besvart av helse- og omsorgsministeren	17
7. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. au pair-kontrakter i Norge, besvart av justis- og beredskapsministeren	18
8. Fra stortingsrepresentant Frank J. Jenssen, vedr. lovverket i drosjenæringen, besvart av samferdselsministeren	19
9. Fra stortingsrepresentant Knut Storberget, vedr. matpriser, besvart av landbruks- og matministeren	20
10. Fra stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal, vedr. ungdomsgarantien i arbeidslivet, besvart av arbeids- og sosialministeren	21
11. Fra stortingsrepresentant Stine Renate Håheim, vedr. løftet om redusert egenkapitalkrav, besvart av finansministeren	21
12. Fra stortingsrepresentant Jorodd Asphjell, vedr. oppgavefordeling, besvart av kommunal- og moderniseringsministeren	23
13. Fra stortingsrepresentant Svein Harberg, vedr. Arbeiderbevegelsens arkivs budsjettmessige økning i forhold til andre., besvart av kultur- og kirkeminister	24
14. Fra stortingsrepresentant Ingrid Heggø, vedr. tidsubegrensa strukturkvoter, besvart av fiskeriministeren	24
15. Fra stortingsrepresentant Anna Ljunggren, vedr. Norges Brannskole i Tjeldsund, besvart av justis- og beredskapsministeren	25
16. Fra stortingsrepresentant Stine Renate Håheim, vedr. rammebetingelser for boligbygging, besvart av kommunal- og moderniseringsministeren	26
17. Fra stortingsrepresentant Janne Sjelmo Nordås, vedr. Ryfast-prosjektet, besvart av samferdselsministeren	26
18. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. situasjonen for jøder i Norge., besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	27
19. Fra stortingsrepresentant Geir Pollestad, vedr. utflyttingen av stillinger fra Statoils hovedkontor i Stavanger, besvart av olje- og energiministeren	30

20.	Fra stortingsrepresentant Kjersti Toppe, vedr. sikre videre finansiering og drift av Phoenix Haga, besvart av helse- og omsorgsministeren	31
21.	Fra stortingsrepresentant Kjersti Toppe, vedr. utskrivningsklare pasienter i psykiatrien, besvart av helse- og omsorgsministeren	33
22.	Fra stortingsrepresentant Marianne Marthinsen, vedr. minoritetskvinnens yrkesdeltakelse, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	34
23.	Fra stortingsrepresentant Bård Vegar Solhjell, vedr. InterCity-strekningane i Austlandsområdet, besvart av samferdselsministeren	35
24.	Fra stortingsrepresentant Audun Lysbakken, vedr. forskningsprosjekt ved Rikshospitalet, besvart av helse- og omsorgsministeren	36
25.	Fra stortingsrepresentant Rigmor Aasrud, vedr. kontantstøtte, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	37
26.	Fra stortingsrepresentant Marianne Marthinsen, vedr. boligkjøpere, besvart av finansministeren	37
27.	Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. om trosfrihet, besvart av kultur- og kirkeminister	38
28.	Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. snubletråder, besvart av finansministeren	39
29.	Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. feil hest som ble avlivet, besvart av landbruks- og matministeren	40
30.	Fra stortingsrepresentant Bård Vegar Solhjell, vedr. datalagringsdirektivet, besvart av samferdselsministeren	40
31.	Fra stortingsrepresentant Sonja Mandt, vedr. nytt regionalt fengsel for Kriminalomsorgens region sør, besvart av justis- og beredskapsministeren	41
32.	Fra stortingsrepresentant Marianne Marthinsen, vedr. fjerning av skattekasse 2, besvart av finansministeren	42
33.	Fra stortingsrepresentant Bård Vegar Solhjell, vedr. to søsken i Syria, besvart av utenriksministeren	42
34.	Fra stortingsrepresentant Odd Omland, vedr. statlig ferjetilskudd, besvart av samferdselsministeren	43
35.	Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. narkotika i norske fengsler, besvart av justis- og beredskapsministeren	44
36.	Fra stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal, vedr. sosial dumping, besvart av arbeids- og sosialministeren	45
37.	Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. togkapasitet i Østfold, besvart av samferdselsministeren	45
38.	Fra stortingsrepresentant Torgeir Knag Fylkesnes, vedr. svenske skoler, besvart av kunnskapsministeren	46
39.	Fra stortingsrepresentant Snorre Serigstad Valen, vedr. e-sigaretter, besvart av helse- og omsorgsministeren	47
40.	Fra stortingsrepresentant Audun Lysbakken, vedr. opprettholdelse av skandinaviske lønns- og arbeidsvilkår i luftfarten, besvart av samferdselsministeren	48
41.	Fra stortingsrepresentant Audun Lysbakken, vedr. lønns- og arbeidsvilkår i luftfarten, besvart av samferdselsministeren	48
42.	Fra stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal, vedr. oppmykning av arbeidsmiljøloven, besvart av arbeids- og sosialministeren	49
43.	Fra stortingsrepresentant Ingrid Heggø, vedr. Norway Seafood i Hammerfest, besvart av fiskeriminister	50
44.	Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. barn med utvist omsorgsperson, besvart av justis- og beredskapsministeren	51

	Side
45. Fra stortingsrepresentant Else-May Botten, vedr. differensiert arbeidsgiveravgift, besvart av kommunal- og moderniseringsministeren	52
46. Fra stortingsrepresentant Christian Tynning Bjørnø, vedr. bompengandelen i Bypakke Grenland, besvart av samferdselsministeren.....	53
47. Fra stortingsrepresentant Heikki Eidsvoll Holmås, vedr. samferdselsprosjekter i storbyområdene, besvart av samferdselsministeren	54
48. Fra stortingsrepresentant Heikki Eidsvoll Holmås, vedr. klimaendringene, besvart av landbruks- og matministeren	55
49. Fra stortingsrepresentant Ketil Kjenseth, vedr. dialysebehandling ved Gjøvik sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	56
50. Fra stortingsrepresentant Svein Roald Hansen, vedr. eierbegrensningen for medier, besvart av kultur- og kirkeminister	57
51. Fra stortingsrepresentant Hadia Tajik, vedr. piloteringen av felles nødnummer i Drammen, besvart av justis- og beredskapsministeren	57
52. Fra stortingsrepresentant Helga Pedersen, vedr. kvoteflyktninger og prioriteringer, besvart av justis- og beredskapsministeren	58
53. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. blyammunisjon, besvart av klima- og miljøvernministeren	59
54. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. tilgjengeligheten på norsk mat, besvart av landbruks- og matministeren.....	59
55. Fra stortingsrepresentant Olaug V. Bollestad, vedr. tilstanden ved nyfødtintensiven ved OUS Rikshospitalet HF, besvart av helse- og omsorgsministeren	60
56. Fra stortingsrepresentant Rasmus Hansson, vedr. petroleumsforskning, besvart av olje- og energiministeren.....	61
57. Fra stortingsrepresentant Rasmus Hansson, vedr. store prosjekter på riksveginvesteringer, besvart av samferdselsministeren.....	61
58. Fra stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal, vedr. sykemelding fra fastlege, besvart av arbeids- og sosialministeren	62
59. Fra stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal, vedr. normerte sjukmeldingar, besvart av arbeids- og sosialministeren	62
60. Fra stortingsrepresentant Anniken Huitfeldt, vedr. arbeide for kvinners rett til selvbestemt abort i internasjonale fora, besvart av utenriksministeren.....	63
61. Fra stortingsrepresentant Torgeir Knag Fylkesnes, vedr. barnehageopptak, besvart av kunnskapsministeren	64
62. Fra stortingsrepresentant Irene Johansen, vedr. videreutvikle samvirket mellom nødetatene, besvart av justis- og beredskapsministeren .	65
63. Fra stortingsrepresentant Audun Lysbakken, vedr. situasjonen ved nyfødtintensiven ved Rikshospitalet, besvart av helse- og omsorgsministeren	66
64. Fra stortingsrepresentant Kjersti Toppe, vedr. utskrivingsklare pasientar i psykiatrien, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	67
65. Fra stortingsrepresentant Rigmor Aasrud, vedr. opptak i barnehagene, besvart av kunnskapsministeren	68
66. Fra stortingsrepresentant Kåre Simensen, vedr. E6 vest for Alta, besvart av samferdselsministeren	69
67. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. Sør-sudaneren som drepte tre personer på Valdresekspressen 3. november, besvart av justis- og beredskapsministeren.....	69
68. Fra stortingsrepresentant Hadia Tajik, vedr. ny handlingsplan mot radikalisering og valdeleg ekstremisme, besvart av justis- og beredskapsministeren.....	70

	Side
69. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. å innføre lokal vaktjeneste ved politistasjoner og lensmannskontorer, besvart av justis- og beredskapsministeren	71
70. Fra stortingsrepresentant Heikki Eidsvoll Holmås, vedr. sitkagran, besvart av klima- og miljøvernministeren	71
71. Fra stortingsrepresentant Heikki Eidsvoll Holmås, vedr. EUs jernbanedirektiv, besvart av samferdselsministeren	72
72. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. psykisk syke kriminelle, besvart av justis- og beredskapsministeren	73
73. Fra stortingsrepresentant Terje Aasland, vedr. innføring av kvoteprisgult på 30 kroner i CO ₂ -kompensasjonsordningen, besvart av klima- og miljøvernministeren	74
74. Fra stortingsrepresentant Helge André Njåstad, vedr. kommune- struktur, besvart av kommunal- og moderniseringsministeren	74
75. Fra stortingsrepresentant Arild Grande, vedr. bokavtale, besvart av kultur- og kirkeminister	75
76. Fra stortingsrepresentant Terje Aasland, vedr. fangst og lagring av CO ₂ , besvart av olje- og energiministeren	76
77. Fra stortingsrepresentant Karianne O. Tung, vedr. reservasjonsmuligheten, besvart av helse- og omsorgsministeren	77
78. Fra stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal, vedr. stortingsmelding 46 (2012-2013) "Flere i arbeid", besvart av arbeids- og sosialministeren	77
79. Fra stortingsrepresentant Ingvild Kjerkol, vedr. aborthenvisning, besvart av helse- og omsorgsministeren	78
80. Fra stortingsrepresentant Knut Storberget, vedr. arveavgiften, besvart av finansministeren	78
81. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. konsekvens- utredningen for arkivbygg på Tynset, besvart av kommunal- og mo- derniseringsministeren	80
82. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. AMK- sentralen i Østfold, besvart av helse- og omsorgsministeren	80
83. Fra stortingsrepresentant Rasmus Hansson, vedr. investeringer i SDØE, besvart av olje- og energiministeren	81
84. Fra stortingsrepresentant Rasmus Hansson, vedr. korrigering av CO ₂ avgiften, besvart av finansministeren	82
85. Fra stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal, vedr. aktivitetsplikt for sosialhjelpsmottakerer, besvart av arbeids- og sosialministeren	83
86. Fra stortingsrepresentant Geir Pollestad, vedr. Ryfast-prosjektet, besvart av samferdselsministeren	84
87. Fra stortingsrepresentant Olaug V. Bollestad, vedr. behandlings- tilbudet til premature barn født før uke 26 i Stavanger og Bergen, be- svart av helse- og omsorgsministeren	84
88. Fra stortingsrepresentant Geir Pollestad, vedr. Krokann-dommen, besvart av klima- og miljøvernministeren	85
89. Fra stortingsrepresentant Martin Henriksen, vedr. Forsvarets utvikling, besvart av forsvarsministeren	86
90. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. Vegdirektoratets vurdering av tillatt vekt for vogntog på fylkesveier, besvart av samferdselsministeren	86
91. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. erstatning for feilbehandling, besvart av helse- og omsorgsministeren	87
92. Fra stortingsrepresentant Audun Lysbakken, vedr. traumeenhet, besvart av helse- og omsorgsministeren	88
93. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. MC-klubben Hells Angels, besvart av kunnskapsministeren	89

	Side
94. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. etablering av private og offentlige realfagsgymnas, besvart av kunnskapsministeren.....	90
95. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. kapasitetsutnyttelsen ved Politiets utlendingsinternat, Trandum, besvart av justis- og beredskapsministeren.....	91
96. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. Haugesund Lufthavn Karmøy, besvart av samferdselsministeren	92
97. Fra stortingsrepresentant Abid Q. Raja, vedr. miljø og klimavennlige teknologier, besvart av samferdselsministeren	92
98. Fra stortingsrepresentant Guri Melby, vedr. lokal luftforurensing, besvart av samferdselsministeren	94
99. Fra stortingsrepresentant Ingrid Heggø, vedr. kutt i permitteringsordninga for fiskeindustrien, besvart av arbeids- og sosialministeren	95
100. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. småbarnsplass i barnehage, besvart av kunnskapsministeren	96
101. Fra stortingsrepresentant Geir Pollestad, vedr. Svarthalespove, besvart av klima- og miljøvernministeren	97
102. Fra stortingsrepresentant Ketil Kjenseth, vedr. smerteklinikker, besvart av helse- og omsorgsministeren	98
103. Fra stortingsrepresentant Trygve Slagsvold Vedum, vedr. tømmertransport, besvart av samferdselsministeren	99
104. Fra stortingsrepresentant Lise Christoffersen, vedr. arbeids- og velferdsforvaltningen, Prosjekt 1 i IKT-moderniseringsprogrammet, besvart av arbeids- og sosialministeren	99
105. Fra stortingsrepresentant Marianne Aasen, vedr. finansieringsmodellen for universitet og høyskole-sektoren, besvart av kunnskapsministeren	100
106. Fra stortingsrepresentant Marit Arnstad, vedr. avvikling av Såkorninvest Midt-Norge, besvart av næringsministeren.....	101
107. Fra stortingsrepresentant Eirik Sivertsen, vedr. et luftoperasjonssenter ved Reitan, besvart av forsvarsministeren.....	102
108. Fra stortingsrepresentant Peter Christian Frølich, vedr. nasking, besvart av justis- og beredskapsministeren.....	103
109. Fra stortingsrepresentant Anders Tyvand, vedr. kvalitet i grunn- og videregående skole i hele landet, besvart av kunnskapsministeren	104
110. Fra stortingsrepresentant Guri Melby, vedr. Ruter, besvart av samferdselsministeren.....	105
111. Fra stortingsrepresentant Per Olaf Lundteigen, vedr. Ringeriksbanen, besvart av samferdselsministeren	106
112. Fra stortingsrepresentant Audun Lysbakken, vedr. smertepasienter, besvart av helse- og omsorgsministeren	107
113. Fra stortingsrepresentant Olaug V. Bollestad, vedr. Stavanger Universitetssykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	108
114. Fra stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal, vedr. arbeidslina, besvart av arbeids- og sosialministeren	108
115. Fra stortingsrepresentant Martin Henriksen, vedr. utsettelse av havn på Sommarøy, besvart av samferdselsministeren	109
116. Fra stortingsrepresentant Sverre Myrli, vedr. Periodisk kjøretøykontroll, besvart av samferdselsministeren.....	110
117. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. eksportbedrifter, besvart av finansministeren.....	111
118. Fra stortingsrepresentant Kjell-Idar Juvik, vedr. kutte i bevilgningen til prosjektet på Napp i Nordland, besvart av samferdselsministeren	111
119. Fra stortingsrepresentant Martin Henriksen, vedr. Arctic Race of Norway, besvart av kultur- og kirkeminister	112

	Side
120. Fra stortingsrepresentant Hårek Elvenes, vedr. bistandsinstruksen, besvart av justis- og beredskapsministeren.....	113
121. Fra stortingsrepresentant Audun Lysbakken, vedr. prioriteringer i helsekøen, besvart av helse- og omsorgsministeren	113
122. Fra stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal, vedr. IA-avtalen, besvart av arbeids- og sosialministeren	114
123. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. Nordisk transportplan, besvart av samferdselsministeren	115
124. Fra stortingsrepresentant Per Rune Henriksen, vedr. å realisere minst ett fullskala anlegg for fangst og lagring av CO ₂ innen 2020, besvart av olje- og energiministeren	116
125. Fra stortingsrepresentant Ola Elvestuen, vedr. nettselskapenes inntektsramme, besvart av olje- og energiministeren	117
126. Fra stortingsrepresentant Johnny Ingebrigtsen, vedr. statsgaranti for lønn ved konkurs, besvart av arbeids- og sosialministeren	118
127. Fra stortingsrepresentant Johnny Ingebrigtsen, vedr. arbeidsforhold hos Avinor, besvart av samferdselsministeren	119
128. Fra stortingsrepresentant Anette Trettebergstuen, vedr. kontantstøtte, besvart av finansministeren	120
129. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. utvisning av forelder med alt omsorgsansvar for barn, besvart av justis- og beredskapsministeren	120
130. Fra stortingsrepresentant Hadia Tajik, vedr. det meldte beredskaps- og sikkerheitselementet på Statsministerens kontor, besvart av statsministeren	121
131. Fra stortingsrepresentant Geir Pollestad, vedr. mineraloljeavgiften, besvart av finansministeren	122
132. Fra stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen, vedr. skader ved behandling ved private klinikker, besvart av helse- og omsorgsministeren	123
133. Fra stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen, vedr. 270 000 pasienter som venter på en eller annen form for behandling, besvart av helse- og omsorgsministeren	124
134. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. arbeidssituasjonen til politijustisene, besvart av justis- og beredskapsministeren.....	125
135. Fra stortingsrepresentant Kjell-Idar Juvik, vedr. utbygging og finansiering av E6 på strekningen Korgen-Bolna i Hemnes og Rana Kommune i Nordland, besvart av samferdselsministeren	125
136. Fra stortingsrepresentant Karianne O. Tung, vedr. abort, besvart av helse- og omsorgsministeren	126
137. Fra stortingsrepresentant Geir Pollestad, vedr. perrongen på Klepp stasjon og Øksnavadporten på Jærbanen, besvart av samferdselsministeren.....	126
138. Fra stortingsrepresentant Jorodd Asphjell, vedr. redningshelikoptre, besvart av justis- og beredskapsministeren.....	127
139. Fra stortingsrepresentant Audun Lysbakken, vedr. sosialhjelp til norske barn med mor på turistvisum, besvart av arbeids- og sosialministeren	128
140. Fra stortingsrepresentant Svein Roald Hansen, vedr. arbeidet med KS 2, besvart av samferdselsministeren	129
141. Fra stortingsrepresentant Helga Pedersen, vedr. asylsøkere, besvart av justis- og beredskapsministeren	129
142. Fra stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal, vedr. trygdeeksport, besvart av arbeids- og sosialministeren	134

	Side
143. Fra stortingsrepresentant Else-May Botten, vedr. Akers inngåelse av milliardkontrakter med delvis statseide Aker Solutions Kværner, besvart av næringsministeren	134
144. Fra stortingsrepresentant Rigmor Aasrud, vedr. mindre permisjon til fedre, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren.....	135
145. Fra stortingsrepresentant Olaug V. Bollestad, vedr. ideelle rusinstitusjoner, besvart av helse- og omsorgsministeren	136
146. Fra stortingsrepresentant Kåre Simensen, vedr. Kolakraftverket, besvart av utenriksministeren	136
147. Fra stortingsrepresentant Stine Renate Håheim, vedr. straffelovens definisjon av voldtekt til seksuell omgang uten samtykke, besvart av justis- og beredskapsministeren	138
148. Fra stortingsrepresentant Stine Renate Håheim, vedr. utbygging rundt sentrale kollektivknutepunkt i byer og tettsteder, besvart av kommunal- og moderniseringsministeren	138
149. Fra stortingsrepresentant Hadia Tajik, vedr. mobil- og datatrafikken til Telenor, besvart av samferdselsministeren.....	139
150. Fra stortingsrepresentant Eirik Sivertsen, vedr. utlendingslovens §§ 105 og 106, besvart av justis- og beredskapsministeren.....	140

*Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (1 - 150) for sesjonen 2013-2014.*

Partibetegnelse:

*A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti*

*Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre*

Andersen, Karin (SV)	27, 44, 81, 95, 129
Arnstad, Marit (Sp)	106
Asphjell, Jorodd (A)	12, 138
Björdal, Fredric Holen (A)	10, 36, 42, 58, 59, 78, 85, 114, 122, 142
Bjørnø, Christian Tynning (A)	46
Bollestad, Olaug V. (KrF)	55, 87, 113, 145
Botten, Else-May (A)	45, 143
Christoffersen, Lise (A)	104
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	53
Elvenes, Hårek (H)	120
Elvestuen, Ola (V)	125
Fredriksen, Jan-Henrik (FrP)	29
Frølich, Peter Christian (H)	108
Fylkesnes, Torgeir Knag (SV)	38, 61
Graham, Sylvi (H)	4
Grande, Arild (A)	75
Grande, Trine Skei (V)	134
Hagesæter, Gjermund (FrP)	28
Hansen, Svein Roald (A)	50, 140
Hansson, Rasmus (MDG)	56, 57, 83, 84
Harberg, Svein (H)	13
Heggø, Ingrid (A)	14, 43, 99
Henriksen, Martin (A)	89, 115, 119
Henriksen, Per Rune (A)	124
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	37, 54, 82, 90, 91, 117, 123
Holmås, Heikki Eidsvoll (SV)	47, 48, 70, 71
Huitfeldt, Anniken (A)	60
Håheim, Stine Renate (A)	11, 16, 147, 148
Ingebrigtsen, Johnny (SV)	126, 127
Jenssen, Frank J. (H)	8
Johansen, Irene (A)	62
Johansen, Morten Ørsal (FrP)	1
Juvik, Kjell-Idar (A)	118, 135
Kjenseth, Ketil (V)	49, 102
Kjerkol, Ingvild (A)	79
Ljunggren, Anna (A)	15
Lundteigen, Per Olaf (Sp)	111
Lysbakken, Audun (SV)	24, 40, 41, 63, 92, 112, 121, 139
Mandt, Sonja (A)	31
Marthinsen, Marianne (A)	2, 22, 26, 32
Melby, Guri (V)	98, 110
Micaelsen, Torgeir (A)	6, 132, 133

Myrli, Sverre (A)	116
Njåstad, Helge André (FrP)	3, 74
Nordås, Janne Sjelmo (Sp)	17
Omland, Odd (A)	34
Pedersen, Helga (A)	52, 141
Pollestad, Geir (Sp)	19, 86, 88, 101, 131, 137
Raja, Abid Q. (V)	97
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	7, 18, 72
Simensen, Kåre (A)	66, 146
Sivertsen, Eirik (A)	107, 150
Solhjell, Bård Vegar (SV)	23, 30, 33
Storberget, Knut (A)	9, 80
Syversen, Hans Olav (KrF)	35, 100
Tajik, Hadia (A)	5, 51, 68, 130, 149
Thorsen, Bente (FrP)	94, 96
Toppe, Kjersti (Sp)	20, 21, 64
Trettebergstuen, Anette (A)	128
Tung, Karianne O. (A)	77, 136
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	67
Tyvand, Anders (KrF)	109
Valen, Snorre Serigstad (SV)	39
Vedum, Trygve Slagsvold (Sp)	103
Werp, Anders B. (H)	69, 93
Aasen, Marianne (A)	105
Aasland, Terje (A)	73, 76
Aasrud, Rigmor (A)	25, 65, 144

Dokument nr. 15:1

(2013-2014)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1

Innlevert 9. oktober 2013 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen

Besvart 14. oktober 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Kan statsråden svare på om Advokatbevillingsnemnda og Tilsynsrådet for advokatvirksomhet er underlagt "Lov om rett til innsyn i dokument i offentlig verksemd" (Offentlighetsloven) og "Lov om arkiv" (Arkivloven)?»

Svar:

Tilsynsrådet for advokatvirksomhet og Advokatbevillingsnemnden og deres virke er hjemlet i domstolloven §§ 225 og 226. Advokatforskriften fastset-

ter nærmere regler om deres virksomhet. Det følger spesifikt av advokatforskriften § 4-2 første ledd første punktum og § 6-2 fjerde ledd første punktum at offentliglova gjelder for disse organenes virksomhet. Se også offentliglova § 2 første ledd første punktum bokstav a.

Tilsynsrådet og Advokatbevillingsnemnden vil også omfattes av begrepet «offentleg organ» i arkivlova, jf. arkivlova § 2 bokstav g. Lovens regler om offentlige arkiver vil således gjelde for disse organene, jf. § 5.

SPØRSMÅL NR. 2

Innlevert 9. oktober 2013 av stortingsrepresentant Marianne Marthinsen

Besvart 9. oktober 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Finnes det i dag hjemmel i lov for fastleger til ikke å tilby prevensjon, aborthenvisning eller henvisning til assistert befruktning, og hvordan er prosessen for eventuelt å innføre eller endre en slik lovhjemmel?»

Svar:

Kvinneres rett til abort reguleres gjennom lov om svangerskapsavbrudd (abortloven). Da abortloven ble vedtatt, vurderte Stortinget også om helsepersonell skulle ha mulighet til å reservere seg. Stortinget valgte i abortloven § 14 å gi en reservasjonsrett for helsepersonell som av samvittighetsgrunner ikke ønsker å utføre eller assistere ved abortinngrep. Retten til fritak er begrenset og gjelder ikke mottaking, jour-

nalskriving, for- og etterbehandling, samt helsepersonell som gir kvinnen stell og pleie før og etter inngrepet.

Ved å ta dette inn i abortloven, så anerkjenner Stortinget at kvinners rett til abort og helsepersonells adgang til reservasjon henger sammen.

Dersom det skulle innføres en reservasjonsmulighet for fastleger mot å henvise til abort og dermed utvide dagens adgang til reservasjon, mener jeg det vil være naturlig å legge saken fram for Stortinget som en ny lovsak. Etter mitt syn bør en slik utvidelse av reservasjons-adgangen legges fram for Stortinget som et forslag til endringer i abortloven. Tilsvarende må gjelde hvis det skal gis adgang til å reservere seg mot å forskrive prevensjon som noen leger mener har en såkalt «aborterende effekt».

Et eventuelt forslag til endring av abortloven har, som andre lovsaker, normalt tre måneders alminnelig høring før det eventuelt fremmes en lovproposisjon til Stortinget. Stortinget vil så avgjøre hvordan en slik proposisjon skal behandles.

Et eventuelt forslag om å innføre adgang til å reservere seg mot å henvise lesbiske par til assistert befruktning, må vurderes opp mot forbudet mot diskriminering på grunn av seksuell orientering etter menneskerettighetene og den nye diskrimineringsloven om seksuell orientering, kjønnsidentitet og kjønnsuttrykk.

Som representanten kjenner til, mener jeg at Stortinget gjennom dagens lovverk på en god måte balanserer hensynet til pasient og helsepersonell. Jeg vil derfor ikke støtte endringer som gir fastleger adgang til å reservere seg mot henvisning til abort eller assistert befruktning, eller forskrivning av prevensjon.

Å innføre en adgang for fastleger til å reservere seg mot å henvise til abort, eller å utvide reservasjonsadgangen til også å gjelde forskrivning og bistand til ulike former for prevensjon, vil etter mitt syn vanskeliggjøre kvinners muligheter sammenlignet med dagens situasjon. Det vil skape en tilleggsprosedyre og en mulig komplikasjon for kvinnen i realiseringen av en rett hun har etter norsk lov. I hvor stor grad kvinners adgang til abort vanskeliggjøres vil avhenge av innretningen på en eventuell reservasjonsadgang. Selv med omfattende avbøtende tiltak i kommunene, vil en slik adgang gjøre det mer krevende for noen kvinner sammenlignet med dagens situasjon.

Jeg kan vanskelig se at det er mulig å innføre en reservasjonsordning knyttet til fastlegen uten at dette medfører negative opplevelser av noen art for kvinner som ønsker abort, assistert befruktning eller prevensjon. Det vil alltid være en ulempe å bli avvist av sin faste lege i denne typen sensitive spørsmål, også selv om dette skulle innebære en henvisning til en annen lege på samme kontor.

Fastlegen har en viktig funksjon i vårt helseve-

sen. De har ansvar for å yte nødvendige allmennlegetjenester til befolkningen og henvise videre til andre helsetjenester dersom pasienten har behov for det. Det er nødvendig at fastlegetjenesten - som jo er pasientenes dør inn til helsetjenesten - møter pasientene med en enhetlig stemme. For meg er det videre et grunnleggende prinsipp at fastlegene yter tjenester etter identisk lov- og regelverk, slik at vi kan ivareta tilbud om likeverdige tjenester. Det helsetilbudet fastlegen gir deg skal være det tilbudet du har rett til å motta, ikke det fastlegen finner for godt å sympatisere med.

Samvittighetsfrihet er et grunnleggende gode i samfunnet vårt, og jeg mener det er viktig at flertallet har respekt og toleranse for ulike livssyn og overbevisninger.

Jeg ser at det kan være krevende for en lege som opplever at det strider mot hans eller hennes overbevisning å skulle henvise til en behandling han selv er imot. Men i disse sakene må hensynet til legenes overbevisning veies opp mot hensynet til pasientenes rett til like-behandling og tilgang på helsehjelp. I spørsmålet om fastleger bør kunne reservere seg mot å henvise til abort, mener jeg det avgjørende er pasientenes behov for helsehjelp – og ikke legens private synspunkter.

Jeg ønsker ikke at kvinner eller jenter skal havne i en situasjon der de må ta en diskusjon med sin lege, når storsamfunnet har tatt et valg, og Stortinget har vedtatt i lov retten til abort. Kvinner som kan være i en vanskelig og sårbar situasjon, skal ikke risikere å møte en moralsk fordømmelse fra fastlegen og en belastende avvísning, etter å ha tatt et vanskelig valg. Det vil være krevende for mange kvinner å fortsette sin relasjon til en lege som har avvist deres behov for abort, assistert befruktning eller prevensjon.

Så vil noen si at dette kan ordnes ved at kvinnen bytter fastlege eller henvises videre for å få hjelp av en annen lege. Ungdom har automatisk morens fastlege, pasientlister blir overdratt ved flytting, pensjon etc., og fastleger vikarierer for hverandre. Det kan ikke forventes at kvinnene skal holde seg oppdatert på hvilke reservasjoner den aktuelle fastlegen til enhver tid har, eller bytte lege pga. mulige fremtidige behov. Mange kan oppleve det belastende å bytte til en ”mer liberal” fastlege.

Norge er i ferd med å få en mer heterogen legestand – blant annet når det gjelder ulike livssyn og religiøs bakgrunn. Spørsmålet om fastlegene skal kunne reservere seg mot å henvise til abort og assistert befruktning er én problemstilling. Etter hvert kan samme spørsmål gjøre seg gjeldende også for andre oppgaver i helsetjenesten. Dette understreker for meg betydningen av at vi alle kan påregne at vi fullt ut får de tjenester som er vedtatt gjennom norsk lov.

SPØRSMÅL NR. 3**Innlevert 9. oktober 2013 av stortingsrepresentant Helge André Njåstad****Besvart 14. oktober 2013 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Kva vil statsråden gjera med situasjonen at barnehagar no får nei til lån gjennom Husbanken fordi ramma er oppbrukt for 2013?»

GRUNNGJEVING:

Det blir no meldt tilbake frå Husbanken til aktuelle investeringsprosjekt innanfor barnehagesektoren at ramma for barnehagelån i 2013 er brukt opp. Fleire vekstkommunar er avhengig av å komma i gong no med investeringar for å ha nye plassar klar frå hausten 2014. Avslag frå Husbanken fører til unødige forseinkingar.

Svar:

Husbanken gjev grunnlån til oppføring og utbeiting av bustader, lån til barnehagar og startlån til vanskelegstilte på bustadmarknaden. Låneramma er i 2013 på 25 mrd. kroner etter ein auke på 5 mrd. kroner i samband med Revidert nasjonalbudsjett.

Sjølvs om låneramma er på eit historisk høgt nivå,

har det på grunn av høg etterspurnad vore naudsynt med prioriteringsreglar der det er fastsett kvotar av låneramma til dei ulike formåla. 16,5 mrd. kroner er sett av til grunnlån, 1,5 mrd. kroner til barnehagelån og 7 mrd. kroner til startlån. Auken i Revidert budsjett 2013 har likevel vist seg å ikkje vere tilstrekkeleg til å kunne innfri alle innkomne søknader om lån i Husbanken. Når det gjeld barnehagelån hadde Husbanken per 31.8.2013 gjeve tilsegner om lån og hadde søknader til handsaming for noko over ramma på 1,5 mrd. kroner. I 2012 blei det til samanlikning gjeve tilsegner for om lag 1 mrd. kroner. Når pågangen etter hu banklån er å høg, kjem dette mellom anna av at husbanklåna for tida har gode vilkår samanlikna med den private kredittmarknaden.

Det er ingen automatikk i at låneramma til ein kvar tid skal endrast i takt med etterspurnaden etter husbanklån. Ikkje minst i ei tid der Husbanken har gunstigare rentevilkår enn private bankar er det viktig for meg å peike på at Husbanken ikkje skal vere ein konkurrent, men eit supplement til dei private bankane.

SPØRSMÅL NR. 4**Innlevert 17. oktober 2013 av stortingsrepresentant Sylvi Graham****Besvart 24. oktober 2013 av finansminister Siv Jensen****Spørsmål:**

«Etter en kontroll ble en rullestolbruker pålagt å betale etterberegning av engangsavgift, renter og administrativt tillegg på tilsammen 215 657 kroner, og klagen på vedtaket (Tollvesenets referanse 12/25109) førte ikke til omgjøring. Årsaken var at personen hadde flyttet skilleveggen i sin klasse 2-bil noen centimeter bakover, og at bilen ifølge tollvesenet derfor ikke lenger oppfyller kravene til klasse 2.

Mener statsråden at det er en hensiktsmessig tolking av regelverket?»

BEGRUNNELSE:

Personen det dreier seg om (født 1958) er lam etter en arbeidsulykke i 1986, men lever et aktivt liv

som gårdbruker. Arbeidet medfører at han løfter seg inn og ut av bilen flere ganger om dagen. For å få noe bedre plass til rullestolen ble skilleveggen flyttet noen centimeter bakover. At dette skulle medføre en utgift på over 200 000 kroner virker som en urimelig reaksjon, spesielt i lys av at det er anledning til å gi dispensasjon fra regelverket på området.

Svar:

Saken som stortingsrepresentanten Sylvi Graham viser til, gjelder engangsavgiften på motorvogner.

Engangsavgiften varierer ut fra hva slags kjøretøy det dreier seg om. For varebiler klasse 2 skal det for eksempel betales 22-25 pst. av avgiften for personbiler og varebiler klasse 1.

Forskjellene i avgiften gjør det nødvendig å ha regler for hva som skjer dersom et kjøretøy bygges om fra en avgiftsgruppe til en annen (statusendring). Etter dagens regler skal det i slike situasjoner betales tilleggsavgift tilsvarende differansen mellom avgiften på det opprinnelige, og det endrede kjøretøyet. I dette beløpet gis det et prosentfradrag basert på kjøretøyetets alder. Den som eier bilen er forpliktet til å melde fra om slike endringer til veimyndighetene og betale inn avgiften. Melder ikke eieren ifra, vil bordet fange dersom vedkommende blir tatt i kontroll.

Dagens regelverk åpner ikke for noen mellomløsning. Når det gjelder spørsmålet om dispensasjon er praksis også konsekvent. Det gis ikke dispensasjon når kjøretøyet har blitt bygget om med viten og vilje.

Klager vil i slike tilfelle heller ikke bli hørt med bilen er bygget om for å dekke særlige personlige behov.

Jeg har fått opplyst fra Toll- og avgiftsdirektoratet at den konkrete saken som stortingsrepresentanten Sylvi Graham viser til, har blitt behandlet både i tollregionen og i direktoratet. Saken er derfor ferdigbehandlet i forvaltningen og endelig avslått.

Jeg ser imidlertid at illeggelse av tilleggsavgift ved statusendring kan oppfattes som en streng reaksjon i enkelte tilfeller. Som ledd i den løpende vurdering av regelverket vil jeg derfor undersøke mulighetene for lempligere praktisering framover. Faren for uthuling av avgiftssystemet og hensynet til likebehandling av de avgiftspliktige vil måtte tas hensyn til i denne vurderingen.

SPØRSMÅL NR. 5

Innlevert 18. oktober 2013 av stortingsrepresentant Hadia Tajik

Besvart 24. oktober 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Kjem justisministeren til å ta kontakt med Tønsberg blad for å rydde opp, eller kjem han til å brenne fleire aviser, og framfor alt: angrer han på at han har oppmoda til boikott av ei avis han ikkje likte innholdet i?»

GRUNNGJEVING:

I Aftenposten 18. oktober 2013 nektar justisminister Anders Anundsen å svare på spørsmål om han meiner det er greitt å brenne aviser. Bakgrunnen er at Anundsen for berre ein dryg månad sia, hadde ei oppdatering på nettsamfunnet Facebook, der han fortalde at han hadde brent Tønsberg Blad og at han oppmoda andre til å boikotte avisa. Årsaka var at Anundsen ikkje var nøgd med valkampdekninga til avisa. No,

kort tid etter, er han justisminister, og har utvida dette til å nekte å svare på spørsmål frå andre journalistar om konflikten han har med Tønsberg blad, han vil heller ikkje svare på prinsipielle spørsmål frå journalister, til dømes om han meiner det er greitt å brenne meiningar han ikkje likar.

Svar:

Tønsberg Blad kan på lik linje med alle andre medium vende seg til Justis- og beredskapsdepartementet for å stille meg spørsmål. At eg som stortingsrepresentant nytta meg av vår grunnlovsfesta ytringsfridom også på Facebook, vil ikkje påvirke mi gjerning som statsråd.

Eg er opptatt av å ha gode og opne relasjonar til alle media.

SPØRSMÅL NR. 6**Innlevert 18. oktober 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen****Besvart 30. oktober 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Er statsråden enig med Nøkleby Heiberg om at det ikke er riktig med utvidet reservasjonsrett for fastleger hva gjelder henvising til svangerskapsavbrudd, assistert befruktning og prevensjonsmidler med aborterende effekt, og hvordan har statsråden tenkt å involvere Stortinget i arbeidet med en slik eventuell utvidet reservasjonsrett?»

BEGRUNNELSE:

Saken gjelder reservasjonsrett for fastleger. Kvinners rett til abort reguleres gjennom lov om svangerskapsavbrudd (abortloven). Da abortloven ble vedtatt, vurderte Stortinget også om helsepersonell skulle ha mulighet til å reservere seg. Stortinget valgte i abortloven § 14 å gi en reservasjonsrett for helsepersonell som av samvittighetsgrunner ikke ønsker å utføre eller assistere ved abortinngrep. Retten til fritak er begrenset og gjelder ikke mottaking, journalskriving, for- og etterbehandling, samt helsepersonell som gir kvinnen stell og pleie før og etter inngrepet. Ved å ta dette inn i abortloven, så har Stortinget slått fast at kvinners rett til abort og helsepersonells adgang til reservasjon henger sammen.

I samarbeidsavtalen mellom H, Frp, Krf og Venstre som ble lagt fram 30. september 2013, har Kristelig Folkeparti, Fremskrittspartiet og Høyre blitt enige om at «det gis reservasjonsmuligheter for fastleger etter dialog med Den norske legeforening.»

Venstre har ikke signert denne delen av avtalen. Leder i Venstre, Trine Skei-Grande viser overfor ABC-nyheter 3. oktober 2013 til landsmøtet, og forklarer at det er Venstres utgangspunkt «alltid å kjempe for den svakeste parten. Den svakeste parten på et leseværelse i en slik situasjon er alltid den unge kvinnen.»

Høyres Astrid Nøkleby Heiberg (nå statssekretær i regjeringen) sa følgende til ABC-nyheter samme dag: «Jeg er enig med Trine Skei Grande om at den svakeste part er den kvinnen som søker hjelp. Og da hører det ikke noe sted hjemme å reservere seg». Nøkleby Heiberg sa videre til ABC-nyheter «Det er en foreløpig avtale de har, alle avtalene er foreløpige. Så skal det drøftes i gruppene. Det hender jo man snur der. Det skal man ikke forskuttere. Jeg er ingen spåmann. Men jeg vil tro det blir en skikkelig debatt. Og man kan jo håpe at det ikke blir den endringen». Dette tyder på at hun tar det for gitt at saken skal opp i Stortinget.

Helse- og omsorgsminister Høie har selv skrevet

følgende i Vårt Land 27/2 2012: «Jeg har stor respekt for at fastleger kan oppleve det som en belastning å måtte henvise til praksiser de har dype personlige motforestillinger mot. Men den sympatien jeg føler for dem, endrer ikke det avgjørende argumentet i denne saken: Fastlegene er navet i pasientens kontakt med helsevesenet, og kan ikke la sin moral hindre pasienter i å få det helsetilbudet de har krav på. Debatten må fortsette å gå fritt om viktige spørsmål som dette, men den har ikke noe å gjøre i den enkelte leges møte med den enkelte pasient på legekantoret.»

Jeg har videre registrert at statsminister Erna Solberg og de borgerlige partiene ønsker et mer åpent forhold til Stortinget og ønsker å involvere Stortinget mer når politikk skal skapes.

Svar:

Høyre, Fremskrittspartiet og Kristelig Folkeparti har inngått en samarbeidsavtale om å gi reservasjonsmuligheter for fastleger. En reservasjonsordning skal utarbeides i dialog med Den norske legeforening. Denne avtalen vil jeg som helse- og omsorgsminister følge opp.

For meg er hensynet til pasienten viktigst når leger vil reservere seg. Derfor vil jeg foreslå en ordning som nettopp skal sikre at pasienten får oppfylt sine rettigheter. Ingen kvinne skal oppleve at det er vanskelig å få abort fordi legen hennes ikke vil henvise til sykehus.

Vi vet at enkelte norske leger har reservert seg mot å henvise til abort siden abortloven ble innført. Ved å innføre en ordning for reservasjonsmulighet med klare rammer, mener jeg vi sikrer pasientenes rettigheter og behov for informasjon bedre enn tidligere, samtidig som vi gir leger som ønsker å reservere seg mulighet til det.

Jeg vil foreslå at pasienter til fastleger som reserverer seg umiddelbart skal få informasjon om dette, og mulighet til å bytte lege raskt. Informasjon om hvilke leger som har reservert seg bør være tilgjengelig på HELFOs nettside. Det bør stilles krav om at leger som reserverer seg skal tilby kvinnen rask hjelp hos en annen lege. Jeg vil foreslå at det skal skje innen et døgn - og uten lang reisevei for kvinnen.

Hvis det bare finnes en fastlege i kommunen og det er lang vei til neste legekantor, vil ikke legen kunne reservere seg.

Jeg kommer ikke til å foreslå at fastlegene skal få en rett til å reservere seg mot å henvise kvinner til abort. Jeg ønsker å gi dem en mulighet til å reservere

seg dersom det samtidig er mulig å ivareta pasienten på en god måte.

Jeg tar sikte på å sende høringsnotat med forslag til reservasjonsordning på alminnelig høring i begyn-

nelsen av 2014. Deretter skal forslaget etter planen legges fram for Stortinget som en lovsak i høstsesjonen 2014.

SPØRSMÅL NR. 7

Innlevert 18. oktober 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 24. oktober 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Ifølge Dagbladet har det den senere tid vært over en firedobling av au pair-kontrakter i Norge. Ordningen har vært oppe til debatt gjentatte ganger på grunn av påvist grov misbruk av ordningen, som blant annet tvangsarbeid. Den 17. oktober meldte Dagbladet at au pairer blir sendt på foreldremøter isteden for at foreldrene selv deltar.

Ser statsråden behovet for å ta en gjennomgang av om au pair-ordningen bør fortsette, og når vil en slik gjennomgang eventuelt kunne foreligge?»

BEGRUNNELSE:

Au pair-ordningen er ment å være et kulturutvekslingsprogram der en person kommer fra et annet land og tar seg av barn og husarbeid i inntil 30 timer i uken mot gratis kost og losji, samt lommepenger. Ordningen skal være med og knytte sammen kulturer og er ikke ment å være et ordinært ansettelsesforhold. Det foreligger begrensninger i hvor mange timer au paireren kan arbeide, samt krav til innholdet i oppgaver.

Det har gjentatte ganger gjennom både media og domstolsapparatet blitt påvist at ordningen ikke brukes etter intensjonen. Mange kvinner må arbeide flere timer enn det som er lovlig. Oslo tingrett har nettopp behandlet en sak hvor en vertsfamilie sto tiltalt for tvangsarbeid av to filippinske kvinner. Kvinnene måtte arbeide opptil 96 timer i uken uten ekstra betaling. Nylig påviste også Dagbladet at au pairer blir sendt på foreldremøte i stedet for foreldrene selv.

Ifølge Dagbladet var det i 2000 691 au pairer i Norge, mens antallet har økt til ca. 3000 i 2013. Ordningen skal være en kulturutveksling, og ikke et ordinært arbeidsforhold. På bakgrunn av mange urovekkende medieoppslag den siste tiden er det derfor

svært viktig at ordningen blir gjennomgått for å unngå at mennesker blir utnyttet. Slik ordningen fremstår i dag kan det synes som det er fordekt sosial dumping.

Svar:

Au pairordningen innebærer ikke et tradisjonelt arbeidsgiver-/arbeidstakerforhold. Ordningen går ut på at en ung voksen skal få mulighet til å lære seg et annet språk og en annen kultur gjennom å bli inkludert i en familie i vertslandet. Som gjenytelse bidrar au pairen med å utføre oppgaver som lettere husarbeid og barnepass. Så er det dessverre slik at avhengighetsforholdet mellom en au pair og dennes vertsfamilie gjør at au pairer kan være særlig utsatt for ulike grader av utnyttelse, og i de mest alvorlige tilfellene utsettes for tvangsarbeid. Jeg er opptatt av å ta disse utfordringene på alvor og forhindre at aupairordningen misbrukes.

Regjeringen Stoltenberg gjorde i 2011 en evaluering av ordningen som førte til flere endringer i regelverk og praksis med sikte på å styrke kulturaspektet og hindre at au pairer utnyttes som billig arbeidskraft. Ett av tiltakene var å innføre en karanteneordning for vertsfamilier som misbruker aupairordningen ved grove eller gjentatte brudd på vilkårene for au pair, eller der vertsfamilien er ilagt straff for forhold begått mot en au pair. Bestemmelsen trådte i kraft 1. juli i år.

Som det fremgår av regjeringsplattformen ønsker Regjeringen Solberg å fortsette arbeidet mot sosial dumping. Jeg vil derfor følge nøye med på om de iverksatte tiltakene fungerer etter hensikten, men er skeptisk til å fjerne en ordning som i all hovedsak fungerer godt, fordi noen få ikke forholder seg til gjeldende regelverk.

SPØRSMÅL NR. 8**Innlevert 21. oktober 2013 av stortingsrepresentant Frank J. Jenssen****Besvart 6. november 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til en gjennomgang av lovverket for å sikre at drosjesentraler, fylkeskommunen som løyvegiver og politiet gis tilstrekkelig reaksjons- eller sanksjonsmuligheter overfor drosjeeiere og -sjåfører som har stått bak seksuell trakassering, vold eller lignende overfor passasjerer eller andre?»

BEGRUNNELSE:

Det har de siste årene vært flere tilfeller hvor drosjesjåfører er dømt for voldtekt eller seksuell trakassering av passasjerer. Nylig ble en sjåfør i Trondheim dømt for trakassering av en kunde. Drosjesentralen kunne opplyse at fem forskjellige kunder hadde klaget på den samme sjåføren for lignende forhold. Loven gir i dag sentralene begrensede muligheter til å nekte drosjeeiere eller -sjåfører tilknytning til sentralen. Sentralene fratas slik muligheten for å kvitte seg med sjåfører og eiere som ikke opptrer etisk korrekt eller begår til dels alvorlige lovbrudd, med mindre politiet inndrar kjøreseddelen eller fylkeskommunen inndrar løyvet – noe det også er begrensede muligheter for. Dette illustrerer behovet for å se på om lovverket er tilpasset behovet for å gi alle involverte bedre verktøy for å forebygge og redusere vold og seksuell trakassering av drosjepassasjerer.

Svar:

Vi har sett flere enkelthendelse av dette, noe som må tas alvorlig. De aller fleste løyvehavere og ansatte i drosjenæringen gjør imidlertid en utmerket jobb, og det er viktig at enkelthendelser ikke rammer en hel næring.

Lovverket er veldig tydelig når det krav til løyvehavere og sjåfører:

For å kunne få drosjeløyve, eller andre typer løyver etter yrkestransportloven, må man legge frem politiattest som dokumentasjon for at man oppfyller kravet til god vandel.

I forskriftene til yrkestransportlova er kravet til vandel nærmere presisert. Det fremgår bl.a. av forskriften at kravet til vandel ikke skal anses å være oppfylt dersom søkeren til løyve er ilagt straff for alvorlig lovovertrødelse. Dette gjelder ved tildeling av løyve, men også senere ilagt straff for tilsvarende forhold gir løyvemyndigheten grunnlag for en vurdering av om løyvet skal trekkes tilbake.

En som har drosjeløyve trenger ikke å kjøre drosjen selv, men kan drive virksomheten med ansatte

sjåfører. Det er sjåførene som kommer i kontakt med drosjebrukeren. Alle sjåfører i yrkesmessig persontransport må ha kjøreseddel, som utstedes av politiet. Etter yrkestransportlova § 37 c må den som søker politiet om kjøreseddel ha en slik vandel at politiet ikke finner vedkommende uskikket til å virke som fører av drosje. Av yrkestransportlova § 37d går det frem at hvis en som ikke har kjøreseddel med skjellig grunn er mistenkt for straffbart forhold som kan ha betydning for utstedelse av kjøreseddel, kan politimesteren bestemme at kjøreseddel ikke skal utstedes før saken er avgjort, likevel ikke ut over tre måneder uten kjennelse fra tingretten.

For sjåfører som allerede har fått kjøreseddel, har politiet hjemmel i yrkestransportlova til både å foreta beslag og tilbakekall av kjøreseddelen dersom vedkommende må anses å være uskikket til å føre motorvogn ved persontransport mot vederlag.

Siste ledd i yrkestransportloven § 37f lyder:

”Blir den som har kjøresetel ilagt straff, kan det i same dom eller ved førelegg fastsetjast tap av retten til å føre motorvogn ved persontransport mot vederlag for ei bestemt tid eller for alltid, dersom almenne omsyn ellers krev det.”

Jeg må gå ut fra at dette systemet fungerer på en tilfredsstillende måte, og at de som tar drosje eller buss skal kunne stole på at sjåførene ikke representerer noen fare for dem.

Jeg må og forutsette at de som blir utsatt for utilbørlig eller straffbare handlinger fra sjåfører melder fra til sentralene/løyvehaverne, eller til politiet som må vurdere om kjøreseddel skal trekkes tilbake, og om det skal reises påtale.

Det forekommer at drosjesjåfører har en adferd og fremtreden overfor publikum som er uforenlig med virksomhet i et serviceyrke, selv om den ikke nødvendigvis er straffbar og fører til at kjøreseddelen blir inndratt av politiet. De som har fått drosjeløyve, har som i annen næringsvirksomhet et selvstendig ansvar for hvordan de selv som arbeidsgivere og ansatte i virksomheten fremtrer i forhold til kundene og omgivelsene ellers. Dersom ansatte sjåfører har en opptreden som kundene opplever som trakassering, har vi forventninger om at næringen selv tar tak i dette og rydder opp, slik at vi slipper flere slike saker. I den forbindelse kan det være en fordel å innarbeide spesifikke krav i ansettelseskontraktene, hvor det klart fremgår hvilken fremtreden og adferd som er oppsigelsesgrunn.

Og er det løyvehavere selv som opptrer på en slik

måte at løyve kan kalles tilbake, har jeg full tillit til at løyvemyndigheten benytter den adgangen de har etter yrkestransportlova § 29 til å kalle tilbake løyvene.

Slik vi har organisert løyveordningen for drosjer, er sentralenes hovedfunksjon å formidle transportoppdrag til de tilknyttede, selvstendig næringsdrivende drosjeeierne. Den opprinnelige tanken med oppretting av sentraler var å sikre at det var tilstrekkelig antall løyver i drift til å kunne gi publikum et tilstrekkelig transporttilbud.

Utviklingen de senere år har ført til at mange sentraler opptrer som et transportselskap, de deltar i anbud om offentlige oppdrag, og mange steder skal de konkurrere med andre sentraler. Dette har forsterket sentralenes behov for sanksjonsmuligheter overfor løyvehavere og sjåfører som ikke oppfyller de forventninger og krav de ulike kundegruppene forventer. Dersom det skal legges til rette i lovgivningen for at sentralene skal kunne fungere mer som en ar-

beidsgiver overfor løyvehavere som ikke oppfyller de krav som forventes, vil sentralene også kunne få en effektiv adgang til å luke ut dem som selv eller med ansatte sjåfører viser utilbørlig adferd. Den gjeldende behovsprøvingen av løyver begrenser imidlertid muligheten sentralene har for å kunne ta i bruk alle virkemidler som et selskap har overfor ansatte. Derfor vil prinsippet om behovsprøving måtte gjennomgå på ny, og det må vurderes om en slik reguleringsform er egnet til å løse de utfordringer næringen står overfor.

I regjeringsplattformen åpner vi for at drosjesentraler og bedrifter innen drosjenæringen skal kunne organiseres på samme måte som andre bedrifter.

Vi har i regjeringsplattformen og lagt opp til at vi skal gjennomgå og redusere etablerings- og konkurransehindrende ordninger for tjenestytende næringer, som bl.a. løyve- og bevillingsbestemmelser.

SPØRSMÅL NR. 9

Innlevert 22. oktober 2013 av stortingsrepresentant Knut Storberget

Besvart 29. oktober 2013 av landbruks- og matminister Sylvi Listhaug

Spørsmål:

«Statsråden har gitt uttrykk for at matprisene her i landet er for høye, og at hun har en målsetting om at de skal reduseres.

Kan statsråden utdype hvordan dette skal skje, hvilke virkemidler hun planlegger å bruke, og hvordan mener statsråden at dette vil påvirke den prisen som bonden får betalt for sine produkter?»

BEGRUNNELSE:

Statistikk viser at en rekke varer og tjenester er dyrere her i landet enn i andre land i EU, og det gjelder også prisene på matvarer. Samtidig er det et faktum at nordmenn bruker en stadig mindre andel av inntektene på mat. Heller ikke i et historisk perspektiv har vi brukt mindre av inntektene våre på mat enn nå.

Matkjedeutvalget har i sin innstilling NOU 2011: 4 Mat, makt og avmakt analysert årsakssammenhenger for forskjeller i det generelle prisnivået mellom Norge og våre handelspartnere. Utvalget peker på at høye matpriser må ses i sammenheng med det generelt høye prisnivået i Norge, men viser også til en rekke andre faktorer, som avgiftspolitikken og landbrukspolitikken. Samtidig konkluderer utvalget med at disse faktorene ikke forklarer hele prisforskjellen.

Regjeringen har ambisjoner om å øke den landbruksbaserte matproduksjonen. Matproduksjon krever imidlertid lønnsomhet i alle ledd, fra jord til bord. Dette er allerede en utfordring i deler av verdikjeden. Lavere matpriser vil påvirke lønnsomheten både for bonden og i matindustrien.

Svar:

Selv om norske forbrukere i gjennomsnitt bruker en relativt liten andel av inntekten sin på mat, opplever de som har lave inntekter at utgiftene til mat er høye. Tall fra Eurostat viser at vi har Europas høyeste prisnivå på mat i Norge. Vi har et høyt kostnadsnivå og det påvirker produksjonskostnadene i alle ledd i matvarekjeden. Jeg vil sette i gang et arbeid for å gå nærmere inn på hvordan myndighetene kan bidra til en fornuftig prisutvikling på matvarer. I dette arbeidet er en gjennomgang av lover og regler med tanke på forenkling viktig.

Regjeringen har varslet at den vil gjennomføre reformer som skal bidra til lavere kostnader og gi økt lønnsomhet. Jeg vil bruke noe tid på dialog med aktørene i matvarekjeden om hvilke virkemidler som er mest aktuelle å bruke for å nå dette målet og vil komme tilbake til dette.

SPØRSMÅL NR. 10**Innlevert 23. oktober 2013 av stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal****Besvart 31. oktober 2013 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson****Spørsmål:**

«Kjem regjeringa til å vidareføre dei raud-grøne sitt arbeid for å sikre at færre unge fell utanfor arbeidslivet, eller kjem ein til å fjerne ungdomsgarantien og dimed redusere innsatsen for å hjelpe ungdom tilbake til arbeid eller utdanning?»

GRUNNGJEVING:

Arbeidsløyse blant ungdom er svært alvorlig, og å hindre at unge menneske fell utanfor arbeidslivet fordrar ein aktiv arbeidsmarknadspolitik. Ungdomsgarantien er eit slikt tiltak som har blitt utvida til no å sikre at ingen unge under 30 år skal gå meir enn 6 månadar utan arbeid før ein får tilbod om jobb, utdanning eller arbeidsmarknadstiltak. Denne garantien vart fjerna av Bondevik II-regjeringa, den raudgrøne regjeringa innførte han på nytt og forsterka han.

I den politiske plattformen til regjeringa utgått av Høgre og Framstegspartiet står det ikkje noko om ungdomsgarantien, og bakgrunnen for spørsmålet er såleis å klargjere framtida for dette viktige tiltaket.

Svar:

Garantiordningane som finns i dag inneber ein tiltaksgaranti for unge under 20 år som ikkje har skoleplass eller arbeid, samt garantiar for unge arbeidslause og unge med nedsett arbeidsevne i alderen 20–24 år. Garantiane for denne aldersgruppa er knytt til utarbeiding av ein aktivitetsplan med mål om arbeid. I Prop. 1 S (2013-2014) for budsjettåret 2014 føreslås det å utvide målgruppa for garantien for unge med nedsett arbeidsevne frå 20–24 år til 20–29 år frå 1. januar 2014.

Det er store kostnader knytta til at unge mennesker faller varig utanfor arbeidslivet, både for samfunnet og for den enkelte. Eg meiner derfor det er riktig å yte ein ekstra innsats for at flest mogleg unge skal få sjanse til å ta del i arbeidslivet, og for å hindre at unge blir ståande varig utanfor. Satsing på unge er god bruk av ressursar.

Garantiordningane for unge er ein del av innsatsen for å gi fleire unge høve og sjansar. Slike ordningar aleine har likevel ikkje gitt ønska resultat. Det er breidda av tiltak og verkemiddel som er avgjerande for å lukkast. Eg ser ikkje nokon grunn til å fjerne garantiane nå, men vil følgje arbeidet med disse og utviklinga på feltet nøye. Det viktigaste er at ungdom verkeleg får den oppfølginga som garantiane lover.

SPØRSMÅL NR. 11**Innlevert 23. oktober 2013 av stortingsrepresentant Stine Renate Håheim****Besvart 29. oktober 2013 av finansminister Siv Jensen****Spørsmål:**

«Hvilken ny kunnskap har statsråden som gjør at regjeringen etter valget ikke vil gjennomføre løftet om redusert egenkapitalkrav, og kan statsråden gjøre rede for hvilken fleksibilitet som finnes i dag og hvordan statsråden vil bidra til ytterligere fleksibilitet?»

BEGRUNNELSE:

2. september i år stilte samtlige borgerlige partier seg sammen med Huseiernes Landsforbund og Eien-
domsmeglerforetakenes Forening utenfor Stortinget

med et felles krav om å redusere bankenes egenkapitalkrav for å få boliglån. Dette var ett av de mest konkrete valgløftene til ungdom fra de borgerlige partiene. Men i Sundvolden-erklæringen er dette valgløftet redusert til at regjeringen «vil praktisere egenkapitalkravet på en fleksibel måte slik at det hensyntar boligkjøpers betalingsevne».

Svar:

Finanstilsynet ga i mars 2010 retningslinjer for forsvarlig utlånspraksis for boliglån. Formålet var å begrense omfanget av høye lån, både i forhold til inn-

tekt og boligens verdi, for å gjøre husholdninger og banker og andre finansinstitusjoner mer robuste til å møte mulige økonomiske tilbakeslag. Retningslinjene ble under Stoltenberg-regjeringen strammet inn i desember 2011, blant annet slik at bankene normalt bør kreve at låntakere har minst 15 prosent egenkapital ved boligkjøp. Innstrammingene ble gjort på bakgrunn av situasjonen i bolig- og lånemarkedene.

Finanstilsynet har bygget inn en viss fleksibilitet i retningslinjene. Bankene kan for eksempel avvike fra 15-prosentnormen hvis det foreligger tilleggssikkerhet eller banken har gjort en særskilt forsvarlighetsvurdering.

Finanstilsynets retningslinjer sett under ett er et virkemiddel for å bidra til god og forsvarlig utlånspraksis i bankene. Jeg er opptatt av at retningslinjene ikke bør stenge for at trygge låntakere med god tilbakebetalingsevne skal kunne få lån, også i tilfeller hvor de ikke har en egenkapital på 15 prosent.

Finansdepartementet sendte 25. oktober 2013 et brev til Finanstilsynet (kopi vedlagt) med oppdrag om blant annet å gjennomgå hvordan retningslinjene for forsvarlig utlånspraksis for boliglån er gjennomført i bankene, og hvilke virkninger tiltaket kan ha hatt for husholdningene, bankene og boligmarkedet. Gjennomgangen skal foreligge senest innen utgangen av januar neste år. Når svaret fra Finanstilsynet foreligger, regner jeg med å ha et godt grunnlag for å vurdere normene om forsvarlig boliglånspraksis nærmere, herunder blant annet om det er behov for eventuelle endringer eller presiseringer i retningslinjene. Dette vil også henge sammen med situasjonen i boligmarkedet.

Finanstilsynet skal også vurdere om en forskriftsfastsettelse fra departementet er mer egnet enn å ha normer om boliglånspraksis i form av retningslinjer fra Finanstilsynet, og tilsynet skal eventuelt utarbeide utkast til regler. Etter mitt syn må normer om forsvarlig boliglånspraksis, enten de gis i forskrift fra departementet eller som retningslinjer fra Finanstilsynet, gi rom for den fleksibiliteten som er nødvendig for at trygge låntakere kan regne med å få boliglån hos bankene. Dette har departementet også gitt uttrykk for til Finanstilsynet i brevet 25. oktober 2013.

Vedlegg til svar:

Kopi av brev 25. oktober 2013 fra Finansdepartementet til Finanstilsynet.

Gjennomføring og virkninger av retningslinjer for forsvarlig utlånspraksis for lån til boligformål.

1

Finanstilsynet ga i mars 2010 retningslinjer for forsvarlig utlånspraksis for lån til boligformål i Nor-

ge, jf. tilsynets rundskriv nr. 11/2010. Formålet var å begrense omfanget av høye lån, både i forhold til inntekt og boligens verdi, for å gjøre husholdninger og finansinstitusjoner mer robuste til å møte mulige økonomiske tilbakeslag. Retningslinjene ble strammet inn i desember 2011, jf. tilsynets rundskriv nr. 29/2011, bl.a. slik at finansinstitusjonene normalt ikke skal gi boliglån som overstiger 85 pst. av boligens markedsverdi. Innstrammingene ble gjort på bakgrunn av i situasjonen i bolig- og lånemarkedene. Finanstilsynet har uttalt at det følger opp institusjonenes etterlevelse av retningslinjene gjennom stedlig tilsyn, rapportering og analyser.

Finanstilsynets retningslinjer stiller krav til finansinstitusjonenes egne interne retningslinjer for lån til boligformål. bl.a. om at institusjonene må ha sikker informasjon om låntakers inntekt og samlede gjeld, og at institusjonene skal kunne beregne kundenes evne til å betjene lånet med utgangspunkt i kundens inntekt, utgifter (inkludert renter og avdrag), samlede gjeld og konsekvenser av renteøkning. Der som kunden etter institusjonens beregninger har et såkalt likviditetsunderskudd, altså negativ disponibel inntekt etter fratrekk av levekostnader, alle renteutgifter (hensyntatt en viss renteøkning) og avdrag, bør som hovedregel lånet ikke innvilges, og kunden bør uansett bli frarådet å ta opp lånet i henhold til finansavtaleloven § 47. I tillegg til kravet om belåningsgrad på boliglån, inneholder retningslinjene bl.a. også krav om at lån som overstiger 70 pst. av boligens verdi, normalt bør etableres med betaling av avdrag fra første termin, samt særskilte regler om gjeldsbetjeningssevne og belåningsgrad for rammekreditter.

II

Finanstilsynets retningslinjer for forsvarlig utlånspraksis for lån til boligformål er et virkemiddel for å bidra til god utlånspraksis i finansinstitusjonene. Departementet legger til grunn at det CI¹ hensiktsmessig med en utforming av slike retningslinjer som gir tydelig veiledning om god boliglånspraksis, men likevel slik at den enkelte långiver på selvstendig grunnlag må vurdere og konkret ta stilling til soknader om lån. Behovet for tydelige, forhåndsfastsatte minstekrav bl.a. til belåningsgrad må derfor avveies mot behovet for fleksibilitet og skjønn hos långiver. Det er viktig at slike retningslinjer, og eventuelle andre tiltak for god boliglånspraksis, gir rom for den fleksibiliteten som er nødvendig for at trygge låntakere kan regne med å få boliglån hos finansinstitusjonene. Egenkapitalkravet må derfor praktiseres på en fleksibel måte slik at det hensyntar boligkjøpers betalingsevne.

Finanstilsynets retningslinjer har nå virket en periode, og Finanstilsynet har jevnlig orientert om oppfølgingen av retningslinjene, bl.a. i sine halvårlige rapporter om tilstanden i finansmarkedet. Et hoved-

inntrykk er at institusjonene i stor grad har gjennomført retningslinjene i sine interne rutiner, og at andelen boliglån med høy belåningsgrad har gått noe ned de senere årene.

Departementet ber Finanstilsynet om å utarbeide:

- 1) en beskrivelse av hvordan retningslinjene for forsvarlig utlånspraksis for lån til boligformål til nå er gjennomført og praktisert i finansinstitusjonene,
- 2) en vurdering av hvilke virkninger retningslinjene har hatt for utviklingen i husholdningenes gjeld og finansielle sårbarhet,
- 3) en vurdering av om retningslinjene praktiseres på en fleksibel måte slik at boligkjøpernes betalingsevne hensyntas,
- 4) en vurdering av hvilke virkninger retningslinjene har hatt for risikoen i finansinstitusjonenes utlånsporteføljer,
- 5) en vurdering av hvilke virkninger retnings-

linjene har hatt for priser og andre forhold i boligmarkedet, og

- 6) en oppsummerende vurdering av hvordan retningslinjene generelt har virket i norsk økonomi.

Finanstilsynet bør vurdere 0111 det ovennevnte tilsier endringer eller presiseringer i retningslinjene for forsvarlig utlånspraksis for lån til boligformål. Videre ber departementet om en vurdering av hvorvidt retningslinjenes normer også i fortsettelsen bør gis i et rundskriv (retningslinjer) eller om en annen rettslig ramme (forskrift) kan være mer egnet, jf. f.eks. den nye forskriftshjemmelen i finansieringsvirksomhetsloven § 2-9 fjerde ledd. Om tilsynet kommer til at forskriftsfastsettelse fra departementet er mer egnet, bør tilsynet i så fall utarbeide utkast til regler.

Vi ber om Finanstilsynets svar innen utgangen av januar 2014.

SPØRSMÅL NR. 12

Innlevert 23. oktober 2013 av stortingsrepresentant Jorodd Asphjell

Besvart 29. oktober 2013 av kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner

Spørsmål:

«Når vil kommunalministeren kunne imøtekomme Høyres, Fremskrittspartiets og Venstres kommunestyrerepresentanter i Ørland kommune om en snarlig kommunereform som inneholder oppgavefordeling, kommunestruktur og økonomiske incitament for kommuner som frivillig slår seg sammen?»

BEGRUNNELSE:

Etter at Stortinget vedtok å legge den nye framtidige kampflybasen til Ørlandet i Sør-Trøndelag, så har kommunestyrene i Bjugn og Ørland vedtatt å ha en prosess om frivillig sammenslåing av kommunene.

Dette for å kunne møte de framtidige utfordringer knyttet til økt bosetting og ikke minst behovet for å bygge god offentlig infrastruktur som barnehage, skole, omsorg, boligområder osv. Behovet for å få til en rask og god framdrift i prosessen er viktig for å kunne møte de nye utfordringer som kommunene i fellesskap står overfor.

I Ørland kommunestyre den 17. oktober 2013 stemte Høyre, Fremskrittspartiet og Venstre mot å gå videre med planene om en felles kommune. Begrunnelsen var at de ville avvente regjeringens forslag til ny kommunereform.

Svar:

Vi har i regjeringsplattformen sagt at det skal gjennomføres en kommunereform, som vil gi færre og mer robuste kommuner. Målet er mer lokaldemokrati og mindre statlig overstyring, mer ansvar for flere oppgaver, fordi det gir et bedre tjenestetilbud.

Det er bred politisk enighet om behovet for en kommunereform, slik at vi kan styrke lokaldemokratiet, fagmiljøene, og sikre et bærekraftig tjenestetilbud til befolkningen, også i fremtiden. Også i kommunene opplever jeg et sterkt ønske om reform, både fordi mange kommuner opplever sterk statlig overstyring, og fordi mange kommuner ser at de har behov for sterkere fagmiljøer for å kunne gi bedre tjenester til sine innbyggere.

Denne reformen ønsker vi å gjennomføre i et samarbeid med Stortinget og i et samarbeid med kommunene. Jeg vil derfor invitere Stortinget til et samarbeid om en viktig reform, og jeg håper at vi alle kan ha en pragmatisk tilnærming, slik at vi kan få en reform som kan skape mer velferd for fremtiden.

Kommunereformen skal skapes og forankres lokalt, i samarbeid mellom kommunene/KS, Stortinget og regjeringen.

Vi vil også raskt starte opp arbeidet med ny oppgavefordeling og hva som kan være aktuelle økonomiske virkemidler i reformprosessen.

Noen ønsker å avvente signalene fra sentralt hold. Samtidig registrerer jeg at i denne saken har

kommunestyrene i Bjugn og Ørland vedtatt å gå videre med prosessen. Jeg ser ikke grunn til å legge hindringer i veien for kommuner som nå ønsker å vurdere sammenslåing.

SPØRSMÅL NR. 13

Innlevert 23. oktober 2013 av stortingsrepresentant Svein Harberg

Besvart 31. oktober 2013 av kultur- og kirkeminister Thorhild Widvey

Spørsmål:

«Hvordan står budsjettøkningen Arbeiderbevegelsens arkiv har fått de siste åtte årene i forhold til øvrige private arkivaktører og arkivfeltets budsjettmessige utvikling i samme periode, og hva er begrunnelsen for dette?»

BEGRUNNELSE:

En gjennomgang av ulike poster i det fremlagte budsjettforslaget fra den avgåtte regjeringen, kan tyde på at Arbeiderbevegelsens arkiv (post 329.78) har fått relativt kraftige økninger. I Prop. 1 S (2005-2006) er foreslått bevilgning 3,8 mill. kr, mens det i Prop. 1 S (2013-2014) er foreslått en bevilgning på 7,5 mill. kr.

Svar:

Det gis årlig driftstilskudd til to private arkiver, Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek og Misjons-

arkivet. Tilskuddet fra Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek har økt fra 3,8 mill. kroner i 2005 til 7,3 mill. kroner i 2013. Tilskuddet til Misjonsarkivet har økt fra 0,5 mill. kroner i 2005 (halvårs effekt) til, 3 mill. kroner i 2013.

I Kulturdepartementets budsjettproposisjoner for perioden 2006 til 2013 er det ikke gitt særskilte begrunnelser for økninger i tilskuddene til Arbeiderbevegelsens arkiv og bibliotek. Det samme gjelder for budsjettøkningen til Misjonsarkivet, jf. St.prp. 1 (2005-2006).

Driftsbevilgningen til det statlige Arkivverket har økt fra 173,8 mill. kroner i 2005 til 315,7 mill. kroner i 2013. I tillegg er det gitt tilskudd til Stiftelsen Asta som ordner arkiver for avlevering til Arkivverket på oppdrag fra offentlige og private instanser.

Det gis også tilskudd til Landslaget for lokal- og privatarkiv, noe som forvaltes av Norsk kulturråd.

SPØRSMÅL NR. 14

Innlevert 23. oktober 2013 av stortingsrepresentant Ingrid Heggø

Besvart 30. oktober 2013 av fiskeriminister Elisabeth Aspaker

Spørsmål:

«I Regjeringserklæringa framgår det at regjeringa vil legge til grunn at strukturerte kvoter skal vera tidsbegrensa. Høgsterett har i dag, 23.10 gitt staten medhald i at innføring av ei tidsbegrensing på 25 år for fartyg som var tildelt tidsbegrensa strukturkvoter ikkje var grunnlovsstridig.

Vil statsråden likevel innføre nye tidsbegrensa strukturkvoter i tråd med regjeringserklæringa?»

GRUNNGJEVING:

Høgres Fiskeriminister Svein Ludvigsen innførte i 2005 evigvarande strukturkvoter. Då Stoltenberg-II regjeringa overtok seinare same år vart dette stoppa

opp, og i 2007 innførte fiskeriminister Helga Pedersen ei tidsavgrensing på 25 år for kvoter som var til delt utan tidsavgrensing. Dette vart klaga inn av Eivind Volstad, som meinte at tidsavgrensing med tilbakeverkande kraft var grunnlovsstridig. Saken har versert i rettsapparatet over fleire år, og i ein plenumsdom i Høgsterett 23.10.13 er staten gitt medhald i at tidsavgrensinga ikkje var grunnlovsstridig. Av omsyn til føreseielege rammer for næringa er det viktig å få avklart om Regjeringa vi opne for nye rundar med tidsuavgrensede strukturkvoter, eller om det no vert ro om ordninga.

SPØRSMÅL NR. 15

Innlevert 24. oktober 2013 av stortingsrepresentant Anna Ljunggren

Besvart 31. oktober 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Vil statsråden sikre at Norges Brannskole i Tjeldsund også i fremtiden skal være nasjonal utdanningsinstitusjon for brannvesenet?»

BEGRUNNELSE:

NOU 2012: 8 Ny utdanning for nye utfordringer konkluderte med at det er behov for omfattende endringer av utdanningssystemet for brann- og redningspersonell. Norges Brannskole er i utredningen tiltenkt en sentral rolle i den fremtidige fagutdanningen av brannpersonell på nasjonalt nivå.

I dag er Norges brannskole, lokalisert i Tjeldsund kommune i Nordland, den nasjonale utdanningsinstitusjonen for kommunalt brann- og feierpersonell. Norges brannskole har betydelige planer for utvidelse og har arealer tilgjengelig for dette. Dagens beliggenhet er optimal hva gjelder utslipp og forurensing.

Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) sendte onsdag 16.10. ut en pressemelding der de ber om at Trondheim blir det framtidige knutepunktet for utdanningen i brann- og redningsvesenet. Det er knyttet stor uro til dette forslaget i Nordland og Høyres ordfører Bjørnar Pettersen uttaler til avisen Fremover at det «lukter styrt avvikling av Norges Brannskole».

Svar:

Høyesterettsdommen legger til rette for at vi kan utvikle en god, fremtidig fiskeripolitikk som ivaretar alle interesser på en best mulig måte. Det er et gode at det er bred politisk enighet om mange av de grunnleggende rammene for fiskeripolitikken, som sikrer næringen forutsigbare vilkår.

I regjeringsplattformen har vi signalisert en annen retning enn den forrige regjeringen. Jeg vil legge til rette for en moderne, lønnsom og differensiert fiskeflåte. Jeg vil ta meg tid og legge opp til en bred prosess der jeg involverer både næringen og andre om hvordan fiskeripolitikken og strukturpolitikken skal utformes. Målet må være å finne løsninger som står seg ut over en stortingsperiode, slik at vi unngår å få en fiskeripolitikk som står på oppsigelse hvert fjerde år.

Svar:

NOU 2012: 8 Ny utdanning – nye utfordringer ble overlevert justis- og beredskapsministeren 28. februar 2012. Hovedformålet med utredningen var å få en vurdering av dagens utdanningssystem og gjennomgå det samlede utdanningsbehovet i brannvesenet – og forslag til utdanningsmodeller til brannvesenet som ivaretar utdanningsbehovet for hel og deltidbrannpersonell.

Med bakgrunn i utredningen og høringsuttalelsene fikk Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) i oppdrag å bistå Justis- og beredskapsdepartementet (JD) med å utarbeide et godt beslutningsgrunnlag for en ny brannutdanningsmodell. DSB har på denne bakgrunn vurdert ulike modeller for den framtidige brannutdanningen og oversendt sin anbefaling til JD.

Jeg registrerer stortingsrepresentantens bekymring for Norges brannskole på Tjeldsund. Saken er nå til behandling i departementet og jeg vil påpeke at det er en rekke faglige, administrative og økonomiske forhold som må vurderes før det kan konkluderes i saken.

Jeg vil følge opp saken med Stortinget på en passende måte.

SPØRSMÅL NR. 16**Innlevert 24. oktober 2013 av stortingsrepresentant Stine Renate Håheim****Besvart 30. oktober 2013 av kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner****Spørsmål:**

«I plattformen står det at regjeringen vil sørge for gode rammebetingelser for boligbygging.

På hvilken måte mener statsråden at arbeidet med Bygg 21 kan ha en plass i dette fremover?»

BEGRUNNELSE:

Mens produktiviteten øker i de fleste andre sektorer så går den ned i byggenæringen. Det er en utfordring for hele verdikjeden fra produsenter av bygg og boliger til de som skal kjøpe. Bransjen har utfordringer med å rekruttere lærlinger og få bukt med sosial dumping. Bygg21 ble lansert i St.meld.nr. 28 (2011-2012) «Gode bygg for eit betre samfunn» for å øke kompetansenivået i hele næringen og som et samarbeidstiltak mellom næringen og staten. De skal med bakgrunn i de mål som er satt for bygningspolitikken, utrede og foreslå tiltak for å bedre kompetansen og gjennomføringsevnen i byggenæringen.

Svar:

Bygg21 er et langsiktig og bredt anlagt samarbeidsprogram for å utvikle en kunnskapsbasert byg-

genæring og øke kompetansen og gjennomføringsevnen i alle ledd i næringen. Programmet ledes av et bredt sammensatt styre som representerer hele verdikjeden og et bredt spekter av perspektiver på byggenæringen.

Bygg21s hovedoppgave er å bidra til kompetanseløft for økt kvalitet og produktivitet i næringen. Bygg21 skal utforme forslag til strategier og tiltak for utviklingen av en kunnskapsbasert byggenæring, og bidra til å øke gjennomføringsevnen i alle ledd i næringen. Forslagene til strategier og tiltak må både næring og myndigheter vurdere nærmere. Hvordan den praktiske videreføringen skal være etter at Bygg21 i første fase har lagt fram et forslag til strategi og tiltaksplan, må avklares senere.

Bygg21 er ikke rettet spesielt inn mot boligbygging, men skal ta for seg byggenæringen i hele sin bredde. Jeg mener at det å heve kunnskap, stimulere til samhandling og bidra til kompetansespredning i byggenæringen vil bidra positivt til boligbygging. Bygg21 må først få levere sine forslag til strategier før vi kan se på hvordan disse konkret kan bidra til gode rammebetingelser for boligbygging. Bygg21 skal levere sine strategier medio neste år.

SPØRSMÅL NR. 17**Innlevert 24. oktober 2013 av stortingsrepresentant Janne Sjølmo Nordås****Besvart 7. november 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Hvilken rente må man ned på for å spare milliardbeløp i Ryfast-prosjektet, hvordan vil statsråden få dette til, og kan statsråden gi en oversikt over besparelser for prosjektet ved ulike rentesatser?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden sier til Stavanger Aftenblad 20. oktober 2013 at "bare når det gjelder Ryfast, vil nye og bedre lånebetingelser kunne spare bilistene for milliarder."

I dag tar Ryfast-prosjektet opp lån til en rentesats på omkring 2 prosent.

Svar:

Gjennom behandlingen av Prop. 109 S (2011-2012) sluttet Stortinget seg til delvis bompengefinansiering av Ryfast-prosjektet. I proposisjonen er det lagt til grunn samlede bompengeinntekter på om lag 9,9 mrd. kr i 2012-prisnivå. Om lag 4,8 mrd. kr er forutsatt benyttet til å dekke deler av investeringskostnadene, om lag 4,7 mrd. kr til å dekke lånerenter og om lag 0,4 mrd. kr til å dekke innkrevingskostnader og kostnader til drift av bompengeselskapet. I beregningene er det lagt til grunn en lånerente på 6,5 pst. uten krav til rentebinding og en bompengerperiode på om lag 20 år. Finansierungsplanen er videre basert på

en rekke forutsetninger om utbyggingskostnader, trafikkgrunnlag, gjennomsnittlig inntekt pr. kjøretøy m.m.

Bompengeselskapenes lån er tatt opp på ulike tidspunkter og med ulike vilkår. Pr. 31.12.12 hadde bompengeselskapenes låneportefølje en vektet gjennomsnittlig rente inkludert ulike rentesikringer på 3,41 pst.

Lave nominelle lånerenter trenger imidlertid ikke bety at det enkelte bompengeselskap samlet sett står overfor lave kapitalkostnader når også kostnadene ved rentesikring tas med. Hvorvidt det enkelte bompengeselskap benytter seg av ulike finansielle instrumenter for å oppnå større grad av sikkerhet knyttet til framtidige forpliktelser varierer. Selskapene kan velge å inngå rentesikringsordninger, fastrenteavtaler eller rentebytteordninger for deler eller hele låneporteføljen. Som eksempel kan nevnes Hardangerbrua AS som pr dags dato har ei vektet effektiv rente på sine lån på 2,28 pst. Ved opprettelsen av selskapet ble det fra statens side stilt krav om rentesikring av selskapets gjeld og det ble inngått en rentebytteavtale som sikrer selskapet en maksimal rente på 4,31 pst. Kostnaden ved denne rentebytteavtalen er med dagens lave rentenivå i samme størrelsesorden som rentekostnadene. Fra statens side blir det i dag ikke stilt krav om slik sikring av framtidige betalingsforpliktelser.

Bompengeselskapet Ryfast AS er ennå i en tidlig fase der kun en mindre del av forutsatt låneopptak er

gjennomført. Den effektive lånerenten på Ryfast AS sin låneportefølje er i dag om lag 2,3 pst. noe som historisk sett må anses som lavt.

Dersom den faktiske lånerenten reduseres fra 6,5 pst. til gjennomsnittlig 5,5 pst. for bompengerperioden, reduseres renteutgiftene i 2012-prisnivå med om lag 1,3 mrd. kr. Med 4,5 pst. lånerente reduseres renteutgiftene med om lag 2,3 mrd. kr, mens de reduseres med om lag 3,1 mrd. kr dersom lånerenten settes til 3,5 pst. Skulle bompengeselskapet oppnå en så lav gjennomsnittlig rente som 2,3 pst. på hele låneopptaket gjennom hele bompengerperioden, reduseres renteutgiftene med om lag 3,9 mrd. kr i 2012-prisnivå. I beregningene er det forutsatt at de andre finansieringsforutsetningene ikke endres.

Samferdselsdepartementet vurderer for tiden rammebetingelsene for gjennomføring av vegprosjekter. Der det er aktuelt med bompengefinansiering, bør minst mulig av bompengeinntektene gå til å betale renter og innkrevingskostnader.

I sin politiske plattform viser regjeringspartiene til en rekke tiltak som vil kunne bidra til reduserte kostnader for bompengeprojekter. Blant annet vises det til at det skal satses på større og mer sammenhengende prosjekter og at det skal innføres krav om obligatorisk bompengebrikke. Statlig garanti for lån som tas opp til utbyggingsprosjekter er et annet tiltak som vil bidra til betydelig lavere rente i mange prosjekter. Regjeringen vil komme tilbake til Stortinget med en konkretisering av tiltak på en egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 18

Innlevert 24. oktober 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 1. november 2013 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Solveig Horne

Spørsmål:

«I en undersøkelse fra Fundamental Rights Agency kommer det frem at tre av fire jøder lar være å bruke jødiske symboler på grunn av økende antisemittisme i Europa. Jøder i Norge var ikke en del av undersøkelsen. Det er likevel vel dokumentert at jøders stilling i Norge er krevende.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at jøder i Norge fritt kan få praktisere sin religion uten å bli diskriminert, og ser statsråden behovet for en gjennomgang av jøders stilling i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Jødene er en av de folkegruppene som opp gjennom historien har vært mest utsatt for forskjellsbehandling, rasisme og overgrep. Det er dessverre godt dokumentert at jødehat ikke er et tilbakelagt kapittel i Norge og at det kanskje til og med vokser.

Senter for studier av Holocaust og livssynsminoriteter publiserte våren 2012 en rapport som viser at én av fem nordmenn støtter påstanden om at «verdens jøder arbeider i det skjulte for å fremme jødiske interesser». Én av fire nordmenn mener det er riktig at «jøder ser på seg selv som bedre enn andre». Nesten 40 pst. av de spurte likestiller Israels behand-

ling av palestinerne med nazistenes behandling av jødene under 2. verdenskrig.

I en undersøkelse fra Det mosaiske trossamfund, utført blant sine egne medlemmer i Oslo og Trondheim, kom det frem at om lag 54 pst. har opplevd antisemittisme. Mye tyder på at stadig flere opplever jødehat. Ni av ti spurte sier at mediedekningen av konflikten i Midtøsten har ført til mer jødehat. Av de spurte er det ikke en eneste person som mener at omfanget av antisemittisme har blitt redusert de siste ti årene. Mange skoleelever forteller også om at de har opplevd antisemittisme på skolen.

KrF har tatt opp denne problemstillingen med tidligere regjering ved flere anledninger og blant annet fremmet forslag om en handlingsplan mot jødehat i Stortinget. En slik plan bør utarbeides så snart som mulig, og den bør bygge på de mange gode erfaringer norske myndigheter har gjort i kampen mot antisemittiske elementer fra høyreekstreme miljøer.

Skolen er sentral i kampen mot antisemittisme. Lærerutdanningen bør derfor vektlegge kunnskap om holocaust og antisemittisme sterkere enn i dag. Det må bli obligatorisk og grundig undervisning om holocaust i historiefaget og i andre sammenhenger, bedre læringsmateriell om dette temaet og økonomiske støtteordninger som gjør at alle klasser kan dra på studieturer til de tidligere konsentrasjonsleirene. Det må også komme målrettede tiltak mot mobbing av jødiske elever. Dessuten må det gjøres mer på andre arenaer for å bedre dialogen mellom unge jøder og muslimer i Norge.

Det mosaiske trossamfund er blant dem som i størst grad merker det nye jødehatet. Natt til 17. september 2006 ble den jødiske synagogen, i Bergstien i Oslo, beskyttet. Menigheten anslår at en tredel av medlemskontingenten går til sikkerhetstiltak. De må derfor sikres mer støtte.

Det er også behov for kontinuerlig overvåking av nettsteder og ekstremistiske miljøer hvor jødehat er utbredt, og sterkere reaksjoner på hatkriminalitet mot jøder, inkludert det som skjer på ulike nettsteder. Det bør vurderes endringer i straffeloven og politiet bør gis mer ressurser til dette arbeidet.

Svar:

Jeg deler bekymringen over at jøder i Norge opplever diskriminering og antisemittisme. Det er uakseptabelt at mennesker på bakgrunn av sin tro skal bli utsatt for trakassering og at de som konsekvens av dette skal føle frykt for å uttrykke sin tro og sin identitet.

Som barne-, likestillings- og inkluderingsminister tar jeg problemene med antisemittisme på alvor. Jeg har ansvaret for de fleste ikke-diskriminerings- og likebehandlingslover, til beste for alle minoritetsgrupper. Vi har i dag et vern mot diskriminering forankret i ulike lover. I regjeringsplattformen har regje-

ringen varslet at vi ønsker å skape et enda bedre diskrimineringsvern. Vi ønsker å fremme en universell likestillings- og ikke-diskrimineringslov.

Diskrimineringsvernet inkluderer også diskriminering på grunn av religion. Gjennom diskrimineringsloven forbys all diskriminering på grunnlag av etnisitet eller religion. Fra 1.1.2014 styrkes Likestillings- og diskrimineringsnemnda slik at håndhevingen av blant annet disse forbudene skal bli mer effektiv. Det er ønskelig at flere saker vedrørende diskriminering blir fremmet for ombudet og for nemnda. Dette er viktig for å sikre bedre ivaretagelse av rettighetene til religiøse minoriteter, inkludert jøder.

Tros- og livssynsfriheten er et viktig prinsipp som er forankret i Grunnloven. Dette er en individuell rettighet for alle mennesker i Norge. Denne friheten innebærer retten til å praktisere hvilken som helst religion eller hvilket som helst livssyn, både alene og sammen med andre. På lik linje beskyttes retten til ikke å ha en tro.

Det er ikke bare rettslige virkemidler som er nødvendige for å fremme tros- og livssynsfrihet og motvirke diskriminering. Forebyggende arbeid, holdningsendringer og økt kunnskap må også til.

Undersøkelsen Antisemittisme i Norge? som ble utarbeidet av Senter for Studier av Holocaust og livssynsminoriteter, ble støttet av Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Justis- og beredskapsdepartementet og Utenriksdepartementet. Studien avdekker utpregede fordommer til jøder. Den viser samtidig at det er muslimer og romfolk som de negative holdningene i størst grad rettes mot.

Behovet for en egen handlingsplan mot jødehat må vurderes i sammenheng med regjeringens innsats mot diskriminering på grunn av etnisitet og religion generelt. En slik plan må også vurderes på bakgrunn av innsatsen mot radikaliserings og voldelig ekstremisme. Regjeringen vil komme tilbake til hvilke strategier og verktøy vi ønsker å benytte, og hvilket innhold den videre innsatsen skal ha.

Regjeringens innsats mot antisemittisme.

I det følgende presenteres konkrete tiltak som regjeringen har ansvar for, og som er relevante for arbeidet mot antisemittisme:

Tilskudd til og dialog med tros- og livssynssamfunn.

Kulturdepartementet forvalter tilskuddsordningen til tros- og livssynssamfunn utenfor Den norske kirke. Formålet med tilskuddsordningen er å sikre økonomisk likebehandling av tros- og livssynssamfunn i Norge. I likhet med andre tros- og livssynssamfunn, mottar Det Mosaiske Trossamfund tilskudd på bakgrunn av årlig søknad.

I 2011 ga Kulturdepartementet midler til et dialogprosjekt for å motarbeide antisemittisme i regi av

Det mosaiske Trossamfund. Prosjektets målgruppe var skoleledere i Oslo og skoleelever.

Kulturdepartementet gir også støtte til tre råd for tros- og livssynssamfunn, herunder Samarbeidsrådet for tros- og livssynssamfunn (STL). Det Mosaiske Trossamfund er et av 14 tros- og livssynssamfunn, eller sammenslutninger av trossamfunn, som er medlem av STL. STL arbeider aktivt med dialog og samarbeid mellom tros- og livssynssamfunn i Norge. STL forvalter også tilskudd til lokale dialogprosjekter på tros- og livssynsfeltet.

Organisasjoner som har basis i en nasjonal minoritet kan søke om grunnstøtte til drift. I 2013 mottar ni organisasjoner slik grunnstøtte over Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementets budsjett. Det Mosaiske Trossamfund mottar 530 000 kroner over denne ordningen.

Ulike jødiske formål har mottatt prosjektstøtte fra Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementets i 2012 og 2013.

For at myndighetene skal ha en fast møteplass med de nasjonale minoritetene, er det opprettet et kontaktforum mellom nasjonale minoriteter og sentrale myndigheter. Målet er at organisasjonenes deltakelse skal bidra til å synliggjøre de nasjonale minoritetens plass i samfunnet og de nasjonale minoritetenes aktivitet i det sivile samfunn. Det Mosaiske Trossamfund deltar i Kontaktforum.

I forbindelse med økende antisemittiske holdninger i samfunnet har myndighetene vært i aktiv dialog med Det Mosaiske Trossamfund for å få deres forslag til hva som er de mest hensiktsmessige tiltakene. Organisasjonen har opplyst at de kjenner på trakasseringen i samfunnet og at de er bekymret for egen sikkerhet.

I 2012 ble det bevilget 7,2 mill. kroner over Justis- og beredskapsdepartementets budsjett til investeringer til fysisk sikring rundt lokalene til trossamfunnet. Det er også behov for midler til daglig drift av sikkerhetstiltakene. På denne bakgrunn er det i forslaget til statsbudsjett for 2014 foreslått å bevilge 1 million kroner over Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementets budsjett til å dekke driftsutgifter til sikkerhetstiltak for Det Mosaiske Trossamfund (DMT) i 2014. Formålet med bevilgningen er at sikkerhetstiltakene skal beskytte lokalene til Det Mosaiske Trossamfund mot trusler, men også å gi medlemmene en følelse av økt trygghet.

Regjeringen er bekymret for økende antisemitisme, og anerkjenner Det mosaiske Trossamfunds aktive innsats i bekjempelsen av dette problemet.

Handlingsplaner på Justis- og beredskapsdepartementets område.

Av regjeringens plattform fremgår blant annet at regjeringen vil forebygge rekruttering til kriminelle

miljøer og voldelige ekstremistiske grupperinger. Handlingsplanen for å forebygge radikalisering og voldelig ekstremisme, Felles trygghet – felles ansvar, er rettet mot å forebygge alle former for ekstremisme. Justis- og beredskapsdepartementet har startet opp arbeidet med å utvikle en ny handlingsplan for å forebygge radikalisering og voldelig ekstremisme og vi vil blant annet involvere en rekke departementer i dette arbeidet.

Det er løpende dialog med aktuelle jødiske miljøer og politiet i Norge vedrørende politiets oppgaver i henhold til politilovens § 2.

Hatefulle ytringer på internett og i sosiale medier.

Gjennom EØS-midlene har Norge inngått et strategisk partnerskap med Europarådets ungdomsprosjekt om bekjempelse hatefulle ytringer på nett og i sosiale medier i Europa. Målet er å iverksette tiltak mot hatefulle ytringer på nettet, samtidig som ytringsfriheten respekteres. I august ble det i gangsett et arbeid for å etablere en norsk nasjonal komité for No Hate Speech - kampanjen. Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet har avholdt møter med organisasjonene bak kampanjen og står som kontakt og formidler av informasjon fra komiteen i forhold til andre offentlige myndigheter som er engasjert i arbeidet.

Skolen som arena for arbeidet mot antisemittisme. Rammeplanen for grunnskolelærerutdanningene.

Kompetanse om jødedommen og Holocaust er godt dekket i læreplanverket for Kunnskapsløftet. Læreplan i religion, livssyn og etikk på 1. til 10. årstrinn er fellesfag for alle elevene og har et omfattende timetall. Formålet med faget er at elevene skal ha kjennskap til at religiøs og livssynsmessig mangfold i stadig større grad setter preg på samfunnet. Kjennskap til ulike religioner og livssyn, etikk og filosofi skal gi forutsetning for livstolking, etisk bevissthet og forståelse på tvers av tros- og livssynsgrenser. Jødedom er et hovedområde i RLE-faget og faget gir en sammenhengende og bred innføring i jødedommen gjennom hele grunnskolen. Ifølge kompetansemålene i faget innen hovedområdet jødedom, skal elevene etter 10. trinn blant annet kunne ”gi en oversikt over mangfoldet i jødedommen, viktige historiske hendelser og jødedommens stilling i Norge og verden i dag.” Det er et kompetansemål i læreplanen i fellesfaget samfunnsfag på 7. årstrinn, som omhandler nasjonale minoriteter i Norge, hvor elevene skal kunne beskrive hovedtrekkene ved historien og levevilkårene til disse minoritetene. Jødedommen er en av disse fem minoritetene. Selv om læreplan i religion og etikk i videregående skole ikke har jødedom som et eget kompetansemål, vil flere av målene nødvendigvis måtte berøre jødedommens stilling og historiske rolle.

I videregående skole er historie et fellesfag for alle elever som skal ha studiekompetanse, mens religion og etikk bare er et fag for de som velger studie-spesialisering. Historiefaget skal stimulere til engasjement og aktiv deltakelse i samfunnslivet ved å utvikle evnen til kritisk, analytisk og kreativ tenkning. Historiefaget skal videre bidra til å øke forståelsen for at alle samfunn representerer verdier og holdninger som er resultater av historiske prosesser. Faget skal også fremme toleranse, gjensidig respekt og forståelse for menneskerettighetene, og gi innsikt i demokratiets betydning for vårt samfunn.

Det er derfor god dekning i rammeplanen for at lærerutdanningsinstitusjonene skal ta opp holocaust og antisemittisme.

Måltrettede tiltak mot mobbing av jødiske elever.

Skolen har et vedvarende holdningsskapende arbeid. Innsats mot mobbing av jødiske elever er også å regne som inkludert i den femårige satsning "Bedre læringsmiljø (2009-14)." Utdanningsdirektoratet har hatt hovedansvaret for gjennomføringen. Satsingen videreføres. Det overordnede målet for denne satsningen har vært at alle elever opplever et godt og inkluderende læringsmiljø som fremmer deres trygghet, helse, trivsel og læring. Høsten 2013 ble det igangsatt et eget prosjekt knyttet til mobbing under paraplyen Bedre Læringsmiljø. Prosjektet har som mål å gi målrettet støtte og veiledning til kommuner og deres skoler som har vedvarende høye mobbetall.

I 2010 satt regjeringen ned en arbeidsgruppe ledet av Inge Eidsvåg som skulle komme med forslag om hvordan vi kan bekjempe antisemittisme og rasisme i skolen. I arbeidsgruppens rapport, Det kan skje igjen, ble det blant annet foreslått kurs for lærere og

utarbeidelse av helhetlige pedagogiske program om antisemittisme og rasisme. Programmet som ble utviklet på oppdrag fra Utdanningsdirektoratet, "Demokratisk beredskap mot rasisme og antisemittisme" (Dembra). Prosjektperioden for Dembra er 2012-2015. Programmet skal blant annet bidra til å forebygge og håndtere uttrykk for antisemittisme, rasisme, antisiganisme, islamofobi og andre fordommer i skolen. Det skal også utvikles en modell for nasjonal spredning av konseptet.

For å ytterligere medvirke til forebygging av mobbing av jødiske elever, vil det i løpet av høsten bli sendt et oppdragsbrev til Utdanningsdirektoratet hvor det bes om at eksisterende læringsressurser for ungdomstrinnet og videregående opplæring blir gjennomgått, for å få kartlagt hvordan antisemittisme er dekket opp i dagens læremidler.

Kunnskapsdepartementet har også gitt midler til opprettelse av en stilling ved Senter for studier av Holocaust og livssynsminoriteter som skal bidra til forskning og undervisning på området antisemittisme. Stillingen lyses ut høsten 2013.

Den årlige utdelingen av Benjaminprisen, som hvert år blir utdelt til en skole som arbeider aktivt mot rasisme og diskriminering, er også å regne som et tiltak som favner utslag av antisemittisme i skolen.

Avslutning.

Jeg ønsker å takke stortingsrepresentant Ropstad for spørsmålet og vil ta med meg dette videre i vurdering av behovet for ytterligere innsatsen mot diskriminering, rasisme og antisemittisme spesielt.

SPØRSMÅL NR. 19

Innlevert 24. oktober 2013 av stortingsrepresentant Geir Pollestad

Besvart 30. oktober 2013 av olje- og energiminister Tord Lien

Spørsmål:

«Mener statsråden at utflyttingen av stillinger fra Statoils hovedkontor i Stavanger til London er i tråd med de mål staten som eier har for selskapet, og kan en slik utflytting etter statsrådets syn bidra til å svekke Statoils hovedkontor i Stavanger?»

BEGRUNNELSE:

Det har de senere dagene vært flere oppslag i pressen, blant annet i Stavanger Aftenblad 23. og 24.

oktober 2013 om at Statoil vurderer å samle «tradermiljøet» for salg av råolje ved selskapets kontor i London. Det har i den senere tid vært flere saker som har skapt diskusjon om Statoil er i ferd med å svekke sitt hovedkontor i Stavanger.

Svar:

Jeg registrerer at det i den senere tid har vært flere oppslag i pressen, blant annet i Stavanger Aftenblad 23. og 24. oktober 2013, om at Statoil vurderer å

samløkalisere tradermiljøet for salg av råolje ved selskapets kontor i London.

Statoil har opplyst gjennom innlegg i Stavanger Aftenblad 24. oktober 2013 at selskapet samlet har rundt 360 personer ansatt i den forretningsenheten som blant annet har ansvar for salg av råolje, hvorav 172 er ansatt i Norge. Samlet jobber 95 som tradere, hvor 60 av disse er ansatt i Norge – hovedsakelig Stavanger. I tillegg kommer støttefunksjoner.

For å forbedre og effektivisere selskapets råoljehandel i Europa ble den organisert under samme ledelse fra 1. mai i år. Av den grunn vurderer selskapet om det videre er hensiktsmessig å samløkalisere aktiviteter som omfatter råoljehandelen.

I ovennevnte innlegg i Stavanger Aftenblad fremgår det også at dersom det skulle bli aktuelt å samle selskapets aktiviteter for råoljehandel i London, vil dette kunne omfatte om lag ti stillinger i Stavanger. Tre av disse er trading-posisjoner og resten er støttefunksjoner. Selskapet sier også at det ikke er tatt beslutning om dette ennå.

Staten har et forretningsmessig mål med eierskapet i Statoil ASA, med en tilleggsdimensjon om nasjonal forankring av hovedkontorfunksjoner. Dette er slått fast i eierskapsmeldingen, jf. Meld. St. 13 (2010-2011) Aktivt eierskap. Staten ønsker at forsknings- og utviklingsoppgaver skal forbli i Norge som et bidrag til innenlands industri- og kompetanseutvikling og sikring av viktige kompetansearbeidsplasser. Funksjoner og beslutningskompetanse som følger av dette, skal ha basis i Norge.

Det er svært viktig for meg å understreke at staten som eier etterlever sine egne eierskapsprinsipper, blant annet hva gjelder ansvars- og rollefordeling mellom styret, ledelse og eiere. Den ovennevnte stortingsmeldingen, hvor disse prinsippene er nærmere omtalt, har et bredt flertall i Stortinget sluttet seg til. Det følger av dette at staten ikke går inn i den forretningsmessige driften av Statoil. Dette gjelder også for den saken representanten Pollestad har reist spørsmål om.

SPØRSMÅL NR. 20

Innlevert 25. oktober 2013 av stortingsrepresentant Kjersti Toppe

Besvart 5. november 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Senterpartiet er opptatt av å bevare de gode ideelle rusinstitusjonene som driver med gode resultater i dag. I så måte mener vi at rusinstitusjonen Phoenix Haga i Østfold fortsatt må bestå.

Kan helseministeren bekrefte at regjeringen vil sikre videre finansiering og drift av Phoenix Haga, og kan ministeren si noe om hvor fort han vil kunne få en løsning på saken?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med arbeidet med Prop. 1 S (2012-2013), Innst. 11 S (2012-2013) var det en pågående debatt rundt innsatsen ovenfor de ideelle rusinstitusjonene som drev et langsiktig behandlingstilbud med rusfrihet som mål. Følgende merknad er å finne i innstillingen:

"Komiteen er opptatt av behandlingskapasiteten i rusomsorgen, særlig innen heldøgns institusjonsplasser. Komiteen viser til at det er store forventninger til rask behandling og rehabilitering på feltet. Komiteen mener derfor det er behov for en gjennomgang av den samlede kapasiteten, og mener det bør vurderes om det er behov for en ytterligere kapasitetsøkning på fel-

tet, særlig når det gjelder langtidsplasser drevet av ideelle organisasjoner. Komiteen vil understreke behovet for kvalitet og mangfold i faglig innhold i behandlingstilbudene, og slike krav må stilles likeverdig til ideelle og offentlige virksomheter.

Komiteen er opptatt av at det skal være gode tilbud på institusjoner til de rusmiddelavhengige som har rusfrihet som mål. Komiteen mener fagfeltet vil være tjent med at det etableres bedre sammenligningsgrunnlag mellom tilbud i offentlige og ideelle institusjoner blant annet når det gjelder kostnadsnivå og kvalitet. Komiteen vil understreke at rusbehandling må ivareta det sosialfaglige aspektet og sørge for godt ettervern og god oppfølging."

Dette opplevdes som klare signaler til de regionale helseforetakene om at vi ønsket en satsning på institusjoner som Phoenix Haga. Likevel havnet vi i den situasjonen at dette ikke endret praksisen ute i de regionale helseforetakene i nevneverdig grad, og situasjonen til Phoenix Haga var fortsatt at de innen rimelig tid måtte legge ned sin drift. Dette til tross for at de kan vise til gode resultater, og at de er en viktig del av et mangfoldig rustilbud.

Høyre, Fremskrittspartiet, Kristelig Folkeparti og

Venstre skriver i sin samarbeidsavtale at «Behandlingstilbudet for rusavhengige styrkes, blant annet ved å kjøpe flere behandlingsplasser og etablere et mer sammenhengende behandlingsløp.» Dette er et initiativ som Senterpartiet har ønsket velkommen, samtidig som vi har vært usikre på hvor vidt dette slår ut for viktige rusinstitusjoner som står i fare for å bli lagt ned.

Tidligere i valgkampen har representant fra Høyre, Ingjerd Schou, lovet at institusjonen vil bli sikret videre drift ved en ny regjering. I Smaalenenes Avis den 2. oktober 2013 gjentar Høyres representant fra Østfold garantien om at en regjering med Høyre vil redde Phoenix Haga.

Phoenix Haga er i en kritisk fase uten videre finansiering og trenger en rask avklaring for å kunne sikre en fortsatt drift.

Svar:

Slik det fremgår av samarbeidsavtalen som er inngått mellom Venstre, Kristelig Folkeparti, Fremskrittspartiet og Høyre skal "behandlingstilbudet for rusavhengige styrkes, blant annet ved å kjøpe flere behandlingsplasser og etablere et mer sammenhengende behandlingsforløp". Dette blir også understreket i regjeringens politiske plattform der det fremgår at en vil "raskt utvide og kjøpe ledige plasser for rusbehandling".

Som kjent har den avgåtte regjeringen i sitt budsjettforslag for 2014 for Helse- og omsorgs-departementet Prop. 1 S (2013-2014) også foreslått å øke den samlede kapasiteten innen tverrfaglig spesialisert rusbehandling. Forslaget medfører at de regionale helseforetakene skal kjøpe mer behandlingsskapasitet innen rus fra ideelle virksomheter på om lag 200 plasser. På bakgrunn av disse to politiske utspillene er det grunn til å tro at det vil være en bred politisk enighet i Stortinget om å styrke behandlingsskapasite-

ten på rusfeltet. Jeg viser til komiteens merknad i Innst. 11 S (2012–2013) som sier "Komiteen mener derfor det er behov for en gjennomgang av den samlede kapasiteten, og mener det bør vurderes om det er behov for en ytterligere kapasitetsøkning på feltet, særlig når det gjelder langtidsplasser drevet av ideelle organisasjoner. Komiteen vil understreke behovet for kvalitet og mangfold i faglig innhold i behandlingstilbudene, og slike krav må stilles likeverdig til ideelle og offentlige virksomheter". Den nærmere innretningen på kjøp av ledige plasser innen rusbehandling vil jeg komme tilbake til i regjeringens tilleggsnummer til statsbudsjettet for 2014.

Kjøp av ytterligere kapasitet på rusområdet må skje innenfor de lovbestemte ansvarsstrukturer og i tråd med regelverket for offentlige anskaffelser. Det er derfor de regionale helseforetakene som, på grunnlag av Stortingets beslutning om økonomisk ramme for 2014, skal gjennomføre kjøp av tilleggskapasitet. Dette kan skje ved både å utløse de opsjonsavtaler som ligger i dagens avtaler, og gjennom nye anskaffelser hvor aktuelle ideelle institusjoner leverer tilbud i konkurranse med andre. Ved å utløse opsjoner som ligger i dagens avtaler vil en raskt kunne få til et utvidet tilbud. Ved nye anskaffelser må de prosedyrer følges som regelverket legger opp til, herunder kravet om konkurranse.

Et eventuelt fremtidig kjøp av tjenester fra Phoenix Haga må skje gjennom en ny anskaffelse, og Phoenix Haga må i så fall delta i konkurransen på lik linje med andre tilbydere. Dagens regelverk gir ikke grunnlag for å kunne gi en deltaker i en anskaffelsesprosess en forhåndsgaranti om avtale.

Ut fra de forhold som er beskrevet ovenfor er det på det nåværende tidspunkt vanskelig å tidsfeste når de regionale helseforetakene kan utløse gjeldende opsjonsavtaler og hvor raskt det kan gjennomføres nye anskaffelser.

SPØRSMÅL NR. 21**Innlevert 25. oktober 2013 av stortingsrepresentant Kjersti Toppe****Besvart 5. november 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«I mange år har fleire utskrivningsklare pasientar i psykiatrien blitt buande på sjukehus, fordi Bergen kommune ikkje har skaffa dei eit tilpassa bustadtilbod. I følgje BT 24/10-13 bur 40 psykiatriske pasientar i Bergen på sjukehus mens dei ventar på bustad. Eit samla styre i Helse Bergen etterlyser no tiltak og verkemiddel som kan brukast mot Bergen kommune.

Kva vil statsråden gjere for å hjelpe pasientane og Helse Bergen i denne saka, og har statsråden informasjon om det er tilsvarende utfordringar i andre føretak?»

GRUNNGJEVING:

Det har i mange år vore ein konflikt mellom Bergen kommune og Helse Bergen om utskrivningsklare psykiatriske pasientar. Utskrivningsklare pasientar er pasientar som har vore gjennom psykiatrisk behandling, som har behov for tilrettelagt bustad eller andre tenester i kommunen. I følgje opplysningar i ei sak som var oppe i styremøte i Helse Bergen 23/10-13, er det per i dag heile 40 pasientar som ventar på eit kommunalt tilbod i Bergen kommune. I tillegg måtte Helse Bergen sjølv byggje opp bustadtilbod til utskrivningsklare pasientar som høyrte til Bergen kommune - Bergen bosenter -i 2011. I dag gir Bergen bosenter bustad til 20 kommunale pasientar. Heller ikkje desse pasientane er det nokon plan for at Bergen kommune skal ta over ansvaret for.

Styret i Helse Bergen etterlyser no tiltak som gjer at det skjer noko i saka. Slik situasjonen er, blir utskrivningsklare pasientar "ein propp" i systemet, som hindrar anna tiltrengt pasientbehandling i spesialisthelsetenesta. Men først og fremst er det viktig å få fortgang i saka sidan det handlar om sårbare pasientar som har rett på tilrettelagt bustad i heimkommunen, men som i staden må leve livet på institusjon. Det som skjer er i tillegg stor urett mot andre kommu-

nar i same helseføretak, som gjer jobben og tar i mot dei pasientane dei har ansvar for.

Det er i dag betalingsplikt for utskrivningsklare somatiske pasientar. At det ikkje fins liknande ordning for psykiatriske pasientar, gjer det mogleg med skeivprioriteringar i kommunane der pasientar diskriminerast ut frå diagnose. Det hastar derfor med å få på plass tiltak for dei ferdigbehandla psykiatriske pasientane som i dag bur på sjukehus. Betalingsplikt på same måte som for somatiske pasientar er eit slikt tiltak som helseføretaka bør kunne få nytte.

Svar:

Jeg er kjent med at dette har vært en vanskelig sak i flere år. Helse Vest RHF opplyser at det generelt ikke er problemer knyttet til samarbeidet mellom Bergen kommune og Helse Bergen. Det er jeg glad for. Godt samarbeid er en forutsetning for å yte et godt og sammenhengende tjenestetilbud til en svært sårbar gruppe. Jeg er kjent med at Helse Bergen nylig har bedt byrådsleder om et møte i saken. Jeg forutsetter at de da finner en konstruktiv plan for å løse det videre arbeidet.

Spørsmålet om det er tilsvarende utfordringer i andre foretak, er belyst gjennom en ny SINTEF-rapport "Unødvendige innleggelser, utskrivningsklare pasienter og samarbeid rundt enkelt pasienter – omfang og kjennetegn ved pasientene" (29.10.2013). I rapporten anslås det at om lag 7 prosent av alle pasientene i psykisk helsevern vurderes som utskrivningsklare, men venter på kommunale tjenester. Minst halvparten trenger en bolig, mens det for andre handler om omfattende omsorgstiltak. Fylkene med de store bykommunene Oslo, Bergen og Trondheim har høyest andel ventende utskrivningsklare pasienter.

I vår regjeringsplattform fremkommer det tydelig at vi ønsker å prioritere arbeidet med psykisk helse. Det er spesielt i kommunene det er viktig å styrke tilbudet. Dette arbeidet tar jeg nå fatt på.

SPØRSMÅL NR. 22**Innlevert 25. oktober 2013 av stortingsrepresentant Marianne Marthinsen****Besvart 4. november 2013 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Solveig Horne****Spørsmål:**

«Hvilke økonomiske virkemidler ser ministeren for seg å ta i bruk for å øke minoritetskvinnens yrkesdeltakelse?»

BEGRUNNELSE:

Til VG 18.10.2013 uttaler ministeren: "Vi har i det siste sett at stadig flere minoritetskvinner tar utdanning og høyere utdanning, men ser samtidig at det er mange minoritetskvinner som ikke kommer ut i arbeidslivet. Disse kvinnene er en kjemperessurs, og jeg vil jobbe for å få disse ut i arbeid". Dagen etter, 19.10.13, uttaler hun til Aftenposten at "Det er ingen offentlig oppgave å påvirke kjønnsrollemønsteret i hjemmet". I samme artikkel kan vi lese at ministeren mener at hjemmевærende kvinner diskrimineres, og hun tar blant annet til orde for å gjeninnføre kontantstøtte for 2-åringer. Det synes derfor noe uklart hva ministeren faktisk mener om hjemmевærende mødre, og om hun tenker at det er en prinsipiell forskjell på minoritetskvinnens og andre kvinners valg om å være hjemme.

Svar:

Innvandrere gjør en viktig innsats i norsk arbeidsliv. Samtidig er sysselsettingen lavere blant innvandrere enn i befolkningen for øvrig, og dette gjelder særlig for innvandrerkvinner. Mennesker som har fått lovlig opphold i landet skal møtes med krav om å bidra og delta i det norske samfunnet.

Arbeid og økonomisk selvstendighet for kvinner er avgjørende for likestilling, og gir tilhørighet, fellesskap, nettverk og mulighet til selvhjelpenhet. Arbeidsinntekt gir også mulighet til å komme inn på boligmarkedet.

I den politiske plattformen har regjeringen presentert flere målrettede tiltak som blant annet vil bidra til at flere kvinner med innvandrerbakgrunn kan delta i arbeidslivet. Gode norskkunnskaper og grunnleggende kjennskap til det norske samfunnet er i de fleste tilfeller en forutsetning for å få jobb og for deltagelse i samfunnet.

Opplæring i norsk og samfunnskunnskap og introduksjonsprogram er de sentrale ordningene for å gi grunnleggende kvalifisering til nyankomne innvandrere. I 2013 ble det innført en tilskuddsordning med utviklingsmidler til kommunene for å styrke deres arbeid med disse to ordningene. Målet er å øke kvaliteten og bedre resultatene i kommunenes

integreringsarbeid. Midlene skal brukes til utvikling og implementering av prosjekter og tiltak som styrker overgangen til arbeid og utdanning, og jeg vil videreføre denne ordningen. Prosjekter som blant annet jobber for å få flere kvinner over i arbeid eller utdanning vil være høyt prioritert av denne regjeringen.

For å høyne sysselsettingen for de som er langt fra arbeidsmarkedet, og som ikke er omfattet av andre ordninger, ble Jobbsjansen innført fra sommeren 2013. Tiltaket baserer seg på prøveordningen Ny sjanse, hvor det har vært gode resultater for kvinner. Jeg vil jobbe for å styrke og målrette dette tiltaket ytterligere. Prioritert målgruppe er hjemmевærende innvandrerkvinner som ikke er avhengige av sosialhjelp.

Flere innvandrere kommer til Norge med god kompetanse, og jeg vil jobbe for å legge til rette for at innvandrere får brukt den utdanningen og kompetansen de allerede har, blant annet gjennom raskere godkjenningsordninger, bedre realkompetansevurdering og tilbud om oppdatering av kompetanse. Regjeringen har i den politiske plattformen sagt at den vil prioritere virkemidler som kan styrke innovasjon og nyetablering i alle deler av landet, med vekt på gründere og entreprenører. Dette vil også bedre legge til rette for etablerervirksomhet for innvandrere.

Regjeringen ønsker å legge til rette for høy sysselsetting og et fleksibelt arbeidsmarked for alle. Barn og familier er forskjellige og de har ulike behov. Regjeringen har tillit til at barnefamiliene selv kan ta valg som er til det beste for seg og sine. Den enkelte familie må derfor sikres fleksibilitet og frihet til å velge løsninger som passer best for dem. I perioder av livet kan noen kvinner eller menn ønske å arbeide mindre og bruke mer tid på å ta seg av egne barn. Småbarnsfasen er kort og hektisk, og regjeringen vil sikre barnefamiliene valgfrihet og fleksibilitet ved å tilby et større mangfold av løsninger for de minste barna. Derfor ønsker vi å bevare kontantstøtten og utvide ordningen til å gjelde toåringer.

Jeg ser også at det finnes dilemmaer knyttet til bruk av kontantstøtte i stedet for barnehage. For barn med innvandrerforeldre er det å gå i barnehage viktig for språkutviklingen og integreringen i det norske samfunnet. Jeg mener imidlertid at disse utfordringene må løses på andre måter enn ved å innskrenke valgfriheten. Kontantstøtten vil uansett

ikke kompensere for en fullt lønnet jobb, og det er heller ikke intensjonen.

Valgfrihet er sentralt for at den enkelte familie

skal oppnå en best mulig balanse mellom arbeidsliv og omsorgen for barn og familie, og denne valgfriheten skal gjelde for alle.

SPØRSMÅL NR. 23

Innlevert 25. oktober 2013 av stortingsrepresentant Bård Vegar Solhjell

Besvart 5. november 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«I Intercity-satsinga i Nasjonal Transportplan gjekk Stortinget inn for å investere i samanhengande dobbeltspor frå Oslo til Tønsberg, Hamar og Seut/Fredrikstad innan utgangen av 2024, halvtimesavgangar til/frå Skien og Sarpsborg, samt auka godskapasitet på Dovre- og Østfoldbanen innan utgangen av 2026. Vidare planlegging av IC-strekningane til Halden, Lillehammer og Skien i utgangspunktet skulle ta sikte på ferdigstilling i 2030.

Kan statsråden bekrefte at planen blir gjennomført i samsvar med desse tidsmåla?»

GRUNNGJEVING:

I regjeringserklæringa står det at regjeringa ynskjer å planlegge for full utbygging av Intercity-strekningane i Austlandsområdet, men det blir ikkje sett nokon frist for når dette skal bli ferdig. Stortinget gjekk i Nasjonal Transportplan for 2014-2023 inn for konkrete tidsmål i utbygginga. Sidan dette ikkje er nemnt i regjeringserklæringa, er det viktig å få avklart om desse måla framleis står.

Svar:

Regjeringsplattforma seier at ein skal oppfylle, og overoppfylle Nasjonal transportplan 2014-2023. Regjeringa tar utgangspunkt i framdriftsplanen som Stortinget slutta seg til i samband med handsaminga av Nasjonal transportplan 2014-2023.

I Prop. 1 S (2012-2013) foreslo den førre regjeringa å sette av til saman 38,7 mrd. kr til veg (inkludert fylkesvegar) og jernbane. Nasjonal transportplan tilseier at det i gjennomsnitt skal settast av 43,4 mrd. kr dersom ein legg 25 prosent per år til grunn. Med den førre regjeringa sitt forslag til statsbudsjett for 2014 er med andre ord NTP underfinansiert med om lag 4,7 mrd. kr. Jernbaneverket skal utarbeide eit forslag til utbyggingsstrategi for IC-strekningane. I utbyggingsstrategien skal Jernbaneverket mellom anna sjå på utbyggingsrekkefølge for dei ulike parsellane. Samferdselsdepartementet vil komme attende til utbyggingsstrategien i statsbudsjettet for 2015.

SPØRSMÅL NR. 24**Innlevert 25. oktober 2013 av stortingsrepresentant Audun Lysbakken****Besvart 7. november 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Ifølge TV2-nyhetene 23. oktober 2013 har Statens helsetilsyn i snart ett år undersøkt et forskningsprosjekt ved Rikshospitalet der forskere har tatt ut vevsprøver fra hjernen til et stort antall mennesker. To pasienter fikk alvorlig hjerneblødning. TV2 melder at Statens helsetilsyn kun har snakket med et fåtall av de som er berørt, og bare de som har tatt kontakt på eget initiativ.

Hvordan vil statsråden sikre at de som deltok i forskningsprosjektet blir lyttet til og ivaretatt?»

BEGRUNNELSE:

Flere berørte forteller at de aldri ble forklart hvilken risiko de tok ved å delta i prosjektet, og reagerer på at de ikke er kontaktet av Statens helsetilsyn. Hvis befolkningen skal kunne ha tillit til at sannheten kommer frem må tilsynet undersøke alle saker på en forsvarlig måte, de som er berørt må bli lyttet til og ivaretatt. En slik sak er først og fremst alvorlig for de menneskene som er rammet, og som har krav på en forsvarlig oppfølging. Saken er også alvorlig fordi alle skal være trygge i sine møter med det norske helsevesenet.

Regjeringens tildelingsbrev til Statens helsetilsyn gir klare føringer for hvordan tilsynet skal utøve sin virksomhet. Et sentralt mål i tildelingsbrevet for 2013 er at Statens helsetilsyn skal sikre at troverdigheten til tilsynet opprettholdes:

"Statens helsetilsyn skal sikre at tilsynets legitimitet opprettholdes, og at befolkningen og tjenestene har tillit til tilsynsmyndighetene".

Videre står det at pasienter og deres pårørende skal tas på alvor og at Statens helsetilsyn skal bidra til:

"(...) at pasient- og brukersikkerheten ivaretas på en god måte og at pasienter, brukere og pårørende trekkes inn".

Svar:

Det gjør dypt inntrykk på meg å høre om pasientene som har fått komplikasjoner som følge av denne forskningsstudien. Foruten de tragiske følgene for disse pasientene, er det bekymringsfullt at flere pasienter gir uttrykk for at de opplever at de ikke har fått tilstrekkelig informasjon om hvilken risiko de tok ved å delta i prosjektet.

Det er avgjørende for befolkningens tillit til både helse- og omsorgstjenestene og til klinisk forskning at pasienters rett til medvirkning, informasjon og samtykke blir overholdt. Pasienter skal ha tilstrekkelig informasjon til å forstå hva de faktisk samtykker til, og hvilke konsekvenser det kan få.

Jeg er tilfreds med at Oslo universitetssykehus som forskningsansvarlig har stoppet forskningsprosjektet i påvente av Statens helsetilsyns behandling av saken. Jeg er kjent med at foretaket har sendt et brev til de berørte og forutsetter at de også videre blir fulgt opp på en forsvarlig måte.

Denne saken er fortsatt til behandling hos Statens helsetilsyn som vil vurdere om foretaket har drevet forsvarlig virksomhet. Det er for tidlig å si noe om hvilke vurderinger og resultater Helsetilsynet kommer frem til.

Statens helsetilsyn er et faglig uavhengig tilsynsorgan, og som statsråd skal jeg ikke instruere tilsynet i enkeltsaker. Jeg har imidlertid merket meg at Statens helsetilsyn opplyser at de vil vurdere om saken bør opplyses bedre før den ferdigbehandles, blant annet ved å innhente informasjon fra flere pasienter som har vært inkludert i forskningsprosjektet. Pasienter og/eller pårørende som mener at de sitter med viktig informasjon, kan uavhengig av dette kontakte Statens helsetilsyn for en samtale.

Utover dette vil jeg avvente Statens helsetilsyns vurderinger og konklusjon i saken.

SPØRSMÅL NR. 25**Innlevert 28. oktober 2013 av stortingsrepresentant Rigmor Aasrud****Besvart 4. november 2013 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Solveig Horne****Spørsmål:**

«Ifølge Nav mottar drøye 10 000 kvinner kontantstøtte, mens kun om lag 2000 menn gjør det samme.

Ser statsråden at denne fordelingen sementerer et spesielt kjønnsrollemønster og at man gjennom kontantstøtten bidrar til å påvirke kjønnsrollemønstret?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge et intervju i Aftenposten den 19.10.2013 mener statsråden at det ikke er en offentlig oppgave å påvirke kjønnsrollemønsteret i hjemmet.

I dagens ordning er det en betydelig forskjell på hvem av foreldrene som tar ut kontantstøtte.

Svar:

I følge kontantstøtteloven § 1 er formålet med loven å bidra til at familiene får mer tid til selv å ta omsorgen for egne barn, at familiene gis reell valgfrihet når det gjelder omsorgsform for barn og at det blir mer likhet i overføringene den enkelte familie mottar til barneomsorg fra staten, uavhengig av hvordan tilsynet ordnes.

Som stortingsrepresentant Aasrud viser til, er det flere kvinner enn menn som mottar kontantstøtte. Per september 2013 var 18,5 prosent av kontantstøtte-

mottakerne menn. På samme tidspunkt i 2008 var for øvrig andelen mannlige mottakere 10 prosent og i 2004 var det under 5 prosent mannlige kontantstøttmottakere.

Jeg vil understreke at hvem som står som mottaker av kontantstøtten ikke nødvendigvis gir det fulle bilde av hvordan familiene innretter seg. Kontantstøtten er et alternativ til bruk av barnehage, og det er ikke noe vilkår at en av foreldrene er hjemme med barnet.

Arbeids- og velferdsdirektoratet publiserte i 2010 rapporten "Kontantstøttens utbredelse og foreldres preferanser for barnetilsyn". De fleste av de spurte kontantstøttmottakerne oppga at det var mor, far, slektning eller en kombinasjon av disse som passet barnet. Mer enn åtte av ti mødre passet barnet på dagtid, mens bare én av tre fedre gjorde det samme.

Jeg ser gjerne at også flere menn tilbringer mer tid med barna i småbarnsfasen. Dette må imidlertid være opp til foreldrene selv å avgjøre. Regjeringen legger i sin politikk vekt på at barn og familier er forskjellige. Vi har tillit til at barnefamiliene selv kan ta valg som de mener er til det beste for sin familie. Kontantstøtten gir foreldrene en større mulighet til å velge den løsning de mener passer best for sitt barn. Regjeringen vil derfor bevare kontantstøtten og gjennomføre ordningen for toåringer.

SPØRSMÅL NR. 26**Innlevert 28. oktober 2013 av stortingsrepresentant Marianne Marthinsen****Besvart 1. november 2013 av finansminister Siv Jensen****Spørsmål:**

«På regjeringen.no kan vi lese at finansministeren ber Finanstilsynet "vurdere om retningslinjene praktiseres på en fleksibel måte slik at det blir tatt hensyn til boligkjøpernes betalingsevne". På Fremskrittspartiets hjemmeside skriver finansministeren "Selv sendte jeg et brev til Finanstilsynet i går hvor jeg ber om en fleksibel og fornuftig forvaltning av egenkapitalkravet til låntakere". Her går m.a.o. statsråden lenger, og utelater ordet "vurdere".

På hvilken måte er dette kommunisert til Finanstilsynet?»

BEGRUNNELSE:

De borgerlige partiene gikk i valgkampen svært høyt på banen med et felles løfte om å redusere egenkapitalkravet for boliglån fra 15 til 10 pst. Dette løftet har de senere gått bort fra, med henvisning til at de ikke kan overprøve Finanstilsynets anbefaling, til tross for at Finansdepartementet sitter med alle full-

makter. I stedet loves det en mer fleksibel praktisering av kravet.

I rundskriv 29/2011 (Retningslinjer for forsvarlig utlånspraksis for lån til boligformål) fra Finanstilsynet, står det:

"Ved avvik fra normene i punktene 2, 3, 6 og 7 må det enten foreligge en formell tilleggssikkerhet i form av sikkerhet i annen eiendom, tilsagn om personlig sikkerhet for deler av lånet (kausjon/garanti) eller banken må ha gjort en særskilt forsvarlighetsvurdering. Kriterier for forsvarlighetsvurderingen bør fastsettes av styret i den enkelte bank."

Bankene har med andre ord mulighet til å fravike kravet om 15 pst. egenkapital, også i dag, dersom det stilles tilstrekkelig tilleggssikkerhet.

Det er derfor vanskelig å se at finansministerens brev til Finanstilsynet om å vurdere fleksibiliteten i retningslinjene innebærer noen vesentlig endring. Statsråden går imidlertid lengre i uttalelser på Fremskrittspartiets hjemmeside og i sin landsstyretale 26.10.2013. I disse uttalelsene gir statsråden uttrykk for at hun har instruert Finanstilsynet om å innføre en mer fleksibel praksis, noe som er vesensforskjellig fra å be tilsynet om å vurdere om retningslinjene praktiseres på en fleksibel måte.

Svar:

Finansdepartementet sendte 25. oktober 2013 et brev til Finanstilsynet (kopi vedlagt) med oppdrag

om blant annet å gjennomgå hvordan retningslinjene for forsvarlig utlånspraksis for boliglån er gjennomført i bankene, og hvilke virkninger tiltaket kan ha hatt for husholdningene, bankene og boligmarkedet. Gjennomgangen skal foreligge senest innen utgangen av januar neste år. Når svaret fra Finanstilsynet foreligger, regner jeg med å ha et godt grunnlag for å vurdere normene om forsvarlig boliglånspraksis nærmere, herunder blant annet om det er behov for eventuelle endringer eller presiseringer i retningslinjene. Dette vil også henge sammen med situasjonen i boligmarkedet.

Finanstilsynet skal også vurdere om en forskriftsfastsettelse fra departementet er mer egnet enn å ha normer om boliglånspraksis i form av retningslinjer fra Finanstilsynet, og tilsynet skal eventuelt utarbeide utkast til regler. Etter mitt syn må normer om forsvarlig boliglånspraksis, enten de gis i forskrift fra departementet eller som retningslinjer fra Finanstilsynet, gi rom for den fleksibiliteten som er nødvendig for at trygge låntakere kan regne med å få boliglån hos bankene. Egenkapitalkravet må derfor praktiseres på en fleksibel måte slik at det hensyntar boligkjøpers betalingsevne. Dette har departementet også gitt uttrykk for i brevet til Finanstilsynet 25. oktober 2013.

For øvrig viser jeg til mitt svar på spørsmål til skriftlig besvarelse nr. 11 fra stortingsrepresentant Stine Renate Håheim, jf. brev 29. oktober 2013 (kopi vedlagt).

SPØRSMÅL NR. 27

Innlevert 28. oktober 2013 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 4. november 2013 av kultur- og kirkeminister Thorhild Widvey

Spørsmål:

«I lov om trdomssamfunn står det: "Den som ikke hører til Den norske kyrkja har rett til fri frå arbeid, skulegang, tenesteplikt og liknande i opp til to dagar kvart år i samband med religiøse høgtider etter vedkomande sin religion." FrPs stortingsrepresentant Tor A. Johnsen tar til orde for at elever som ikke er kristne skal nektes fri ved andre religiøse høytider.

Er det aktuelt for regjeringen å endre loven og nekte elever med annen religion enn den kristne å kunne ha fri på sine høytidsdager?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til Grunnloven § 16: "Alle Indvaanere

af Riget have fri Religionsøvelse." og videre til "Lov om trdomssamfunn og ymist anna" som sier følgende om retten til fri i forbindelse med høytider: § 27a, første ledd: "Den som ikke hører til Den norske kyrkja har rett til fri frå arbeid, skulegang, tenesteplikt og liknande i opp til to dagar kvart år i samband med religiøse høgtider etter vedkomande sin religion."

I Hamar Arbeiderblad 26. oktober 2013 kan man lese følgende:

"Tor André Johnsen, fylkespolitiker og stortingsrepresentant for Frp, mener dagens regelverk er diskriminering av kristne elever og gir særbehandling til elever med annen religion.

- I Norge følger vi norsk kalender og det må de som bor i Norge forholde seg til. På samme måte kan ikke jeg kreve fridagene på kristne helligdager hvis jeg bosetter meg i et muslimsk land, sier Johnsen."

Svar:

NOU 2013:1 Det livssynsåpne samfunn har et kapittel om helligdagsregler og annen fri til utøvelse av tro og livssyn hvor utvalget gjennomgår gjeldende regler i Norge, i andre land og internasjonal rett. Ulike hensyn veies opp mot hverandre i vurderingen av hvilke ordninger som bør gjelde for landets offisielle helligdager og for å få fri fra skole og arbeidsliv ved andre religiøse høytider enn kristne. Utvalget anbefa-

ler å videreføre dagens ordning med offisielle helligdager, og retten til to dager selvvalgt fri for egne helligdager. Det foreslås at reguleringen av to dager selvvalgt fri flyttes fra lov om trdomssamfunn og ymist anna til andre lover.

Det er ikke aktuelt for regjeringen på det nåværende tidspunkt å ta stilling til enkeltforslag i utredningen eller gjøre endringer i lov om trdomssamfunn og ymist anna § 27a som regulerer retten til to dagers selvvalgt fri ved andre religiøse høytider.

NOU 2013:1 har vært på høring og Kulturdepartementet gjennomgår for tiden de rundt 350 høringsuttalelsene.

SPØRSMÅL NR. 28

Innlevert 28. oktober 2013 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 5. november 2013 av finansminister Siv Jensen

Spørsmål:

«Undertegnede mener å ha funnet flere eksempler på nye budsjetttiltak i Prop. 1 S (2013-2014), som har små økonomiske konsekvenser for budsjettåret 2014, men som jeg antar vil medføre store utgifter i påfølgende budsjettår. Eksempler på slike saker er 11 måneders studiestøtte og utvidelse av retten til barnehageplass.

Kan finansministeren legge frem en oversikt og anslag over hvilke budsjettøkonomiske konsekvenser nye tiltak i Prop. 1 S (2013-2014) vil medføre for budsjettåret 2015?»

Svar:

En samlet framstilling av de flerårige budsjettkonsekvensene av budsjettforslaget for 2014 er gitt i kapittel 10 i Prop. 1. S (2013-2014).

Fremstillingen er helhetlig. Den viser ikke bare ef-

fekten av nye tiltak, men inkluderer også konsekvensene av å videreføre igangsatte tiltak og endringer som følge av regelstyrte ordninger under folketrygden.

Samlet sett anslås utgiftene å øke med 14,7 mrd. kroner i 2015 sammenlignet med budsjettforslaget for 2014. Hoveddelen av dette gjelder økte utgifter under folketrygden på 11,6 mrd. kroner. Det er særlig utgiftene til alderspensjon som vokser. Utgiftene utenom folketrygden øker samlet sett med 3,1 mrd. kroner fra 2014 til 2015, mens de reduseres med 1,8 mrd. kroner fra 2015 til 2016. Enkelte nye tiltak som igangsetting av nye byggeprosjekter og endringer i studiestøtten under Lånekassen for utdanning bidrar til at utgiftene øker i perioden. I motsatt retning trekker ferdigstillelse av investeringsprosjekter.

Tabell 10.3 i kapittel 10 gir en nærmere oversikt over utgiftsutviklingen for de største enkeltsakene og områdene i perioden 2015-2017.

SPØRSMÅL NR. 29**Innlevert 28. oktober 2013 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 4. november 2013 av landbruks- og matminister Sylvi Listhaug****Spørsmål:**

«Viser til mitt spørsmål, Dok.15:1614 og besvarelse. Hvor hesteeier fikk avslag på sin søknad om erstatning fra Mattilsynet på 30 000 kr. Til tross for at feil hest ble avlivet. Eierens vallak, en travhest ble avlivet og det sto en hoppe og ventet på eieren. Tidligere statsråd ba Mattilsynet om å gjennomgå erstatningsspørsmålet på nytt.

Er en slik gjennomgang blitt gjort av Mattilsynet, og hva er resultatet av den nye gjennomgangen blitt?»

Svar:

Mattilsynet har gjort en slik gjennomgang og redegjorde for sin nye vurdering i brev til Landbruks- og matdepartementet 17. september 2013. Mattilsynet opprettholdt sitt syn på erstatningsspørsmålet.

Landbruks- og matdepartementet har gjort en egen vurdering på bakgrunn av sakens dokumenter.

Departementet har lagt til grunn at hesteeieren opplyste at hennes hest var en svart vallak med bliss, men at hesten likevel ikke hadde avtegn. Hesten som ble utlevert til transportøren, var en svart hoppe med bliss.

Departementet har etter dette kommet til at eieren ga feilaktige opplysninger om avtegn, men at Mattilsynet samtidig opptrådte erstatningsbetingende idet avvikende kjennetegn burde utløst ytterligere undersøkelser av hestenes identitet.

Departementet har funnet det riktig å tilby erstatning på kr. 12.500, som tilsvarer halve den oppgitte verdien av hesten. Reduksjonen av beløpet er gjort på bakgrunn av skadelidtes medvirkning, jf. skadeserstatningsloven § 5-1.

Eieren av hesten er tilskrevet i brev 28. oktober 2013.

SPØRSMÅL NR. 30**Innlevert 28. oktober 2013 av stortingsrepresentant Bård Vegar Solhjell****Besvart 6. november 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Dei siste avsløringane om amerikansk overvaking i andre land viser oss at omfanget av overvaking rundt oss er mykje større enn me tidlegare har trudd. Denne nye kunnskapen gir oss nok ein grunn til å ta personvern på alvor. I valkampen varsla Frp, Krf og Venstre at dei ynskja at saka om datalagringsdirektivet skulle opp i Stortinget på ny.

Kan samferdsleministeren avklare om regjeringa kjem til å handsame datalagringsdirektivet på ny eller om dei vil utsetje implementering?»

GRUNNGJEVING:

Den raske teknologiske utviklinga me har opplevd dei siste åra har gitt oss mange fantastiske mo-gelegheiter. Samtidig opnar det for overvaking i eit heilt anna omfang enn tidlegare. Det gir grunn til å ta ei ny vurdering av korleis me kan beskytte personvernet best mogleg.

4. april 2011 vedtok Stortinget, med røystene frå Arbeiderpartiet og Høgre, datalagringsdirektivet. Direktivet forpliktar teleselskapa å lagre lokaliserings- og trafikkdata frå alle mobil- og internettbrukarar for etterforskningsføremål. Det betyr at alle telefonsamtalar, SMS-ar og e-postar vil bli registrerte og lagra. Direktivet vil vere ei historisk og dramatisk utviding av styresmaktenes kontroll over folk.

Det er mange grunnar til å handsame datalagringsdirektivet på ny i Stortinget. EU har datalagringsdirektivet til handsaming i EU-domstolen for å avklare om direktivet bryt med EUs charter om fundamentale rettar. Snowden-avsløringane om amerikansk overvaking av statsleiarar viste oss nok ein gong at graden av overvaking når nye høgder.

Det gir grunn til å vurdere ei av dei viktigaste sakene for personvernet i Noreg på ny.

Venstre, Framstegspartiet og Krf lova i valkampen at dei ville ta opp saka om datalagring på ny etter valet. Den nye regjeringsplattforma seier ikkje noko

om direktivet, men regjeringa legg opp til å føre ein IKT-politikk som tar personvern på alvor. Det gir grunn til å be regjeringa avklare sitt syn på datalagringsdirektivet i komande periode.

Svar:

Stoltenberg II regjeringa sørga som kjent for gjennomføringa av nær sagt alle naudsynte endringar knytt til innføringa av datalagringsdirektivet, jf. Stortinget sitt vedtak 15. april 2011 om at datalagringsdirektivet skulle gjennomførast i norsk rett gjennom endringar i straffeprosesslova og ekomlova mv. (Innst. 275 L (2010-2011) jf. Prop. 49 L (2010-2011)). Post- og teletilsynet (PT) fastsette forskrift om lagringsplikt for bestemte data og om tilrettelegging av disse data (datalagringsforskriften) 14. mai 2013. Forskrifta vil tre i kraft samstundes med regel om lagringsplikta i ekomlova § 2-7 a. Datatilsynet offentliggjorde 18. mai 2012 konsesjon for behandling av personopplysningar for lagringspliktige tilbydarar etter datalagringsdirektivet. Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet fastsette 9. august 2013 endringar i personopplysningsforskrifta, som heimlar Datatilsynet sin konsesjon for behandling av per-

sonopplysningar i ekomsektoren. Det som står att av regulering før alle reglane om datalagring kan setjast i kraft, er i hovudsak reglar om fordeling av kostnader. Regjeringa arbeider nå med utforminga av slike reglar og tek sikte på å fremja desse forslaga for Stortinget i vårsesjonen 2014. Ein tar sikte på at lagringsplikta skal gjelde frå eit år etter at lovendringane er satt i kraft, det vil seia frå om lag 1. juli 2015.

Eg minnar om at datalagringsdirektivet berre handlar om lagring av historiske trafikkdata hos ekomtilbydarane, ikkje om innhaldsovervakning av den enkelte borgar. Eg er godt kjend med diskusjonane om personvern i EU i desse dagar. Heile personvernregjeringa er til dømes under omarbeiding. EU-domstolen behandlar og i desse dagar gyldigheita av EUs datalagringsdirektiv i lys av art 7 og 8 i EUs charter for grunnleggjande rettar. Dom er venta i februar 2014. Sjølv om dommen ikkje får direkte verknad på dei norske reglane formelt, meiner eg at ein bør avventa resultatet av denne dommen før ein fremjar forslag om fordeling av kostnader med lagringsplikta etter datalagringsdirektivet, og med det vert iverksetjinga av datalagringsreglane utsett.

SPØRSMÅL NR. 31

Innlevert 28. oktober 2013 av stortingsrepresentant Sonja Mandt

Besvart 7. november 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Vil statsråden fortsette den avgåtte regjerings utredningsarbeid og gi en snarlig avklaring om, og hvor et nytt regionalt fengsel for Kriminalomsorgens region sør kan bygges for å modernisere nåværende, og til erstatning for kommende stenging av lukkede fengselsplasser i Vestfold og Søndre Buskerud?»

BEGRUNNELSE:

Vestfold Arbeiderparti har i flere år arbeidet med nytt regionalt fengsel for Vestfold og Søndre Buskerud. Det er mye som tyder på at regionen i løpet av kort tid vil komme i prekær mangel på lukkede fengselsplasser, da en må anta at Drammen fengsel blir stengt innen 2020. Stengingen har særlig sammenheng med at politiet flyttet fra bygget i 1999, og at Drammen tingrett trolig vil flytte fra bygget innen 2020. Flere kommuner har engasjert seg i spørsmålet om lokalisering, og det er nå viktig å få avklart om det skal bygges nytt regionalt fengsel, og eventuelt hvor. Lokalisering

i Vestfold kommer med bakgrunn i at det er bygget nye regionale fengsel i Skien og Ringerike, og at det er naturlig at dette bygges i Vestfold.

Svar:

Jeg er opptatt av å utvide fengselskapasiteten, både for å avvikle soningskøen som de siste årene er økt betydelig og for å sikre tilgang til varetektsplasser. I tillegg er det viktig, som representanten påpeker, å modernisere og eventuelt erstatte gamle fengsler med nye.

Kriminalomsorgsdirektoratet har gjennomført en konseptvalgutredning (KVU) etter statens regelverk for store statlige investeringer, for fremtidig fengselskapasitet i Agder-fylkene, Buskerud, Telemark og Vestfold. Regjeringen Stoltenberg besluttet å gå videre med konseptvalg av ett eller to nye fengsler til erstatning for, og økning av, eksisterende fengselskapasitet i Agderfylkene. Regjeringen vil vurdere hvordan en best kan sikre nødvendig tilgang på fengselsplasser på kort og lang sikt.

SPØRSMÅL NR. 32**Innlevert 29. oktober 2013 av stortingsrepresentant Marianne Marthinsen****Besvart 4. november 2013 av finansminister Siv Jensen****Spørsmål:**

«Barne-, familie- og likestillingsministeren uttaler til VG 18. oktober at hun vil jobbe for å få flere minoritetskvinner i arbeid. I den avgåtte regjeringens budsjettforslag for 2014, foreslås det å avvikle skatteklasse 2 for ektepar. Av alle ektepar der eldste ektefelle var under 61 år som ble lignet i klasse 2 i 2011, bestod om lag 67 pst. av minst én innvandrers. Det er mer enn en fordobling siden 2001.

Hvilken effekt mener finansministeren at fjerning av skatteklasse 2 vil ha på minoritetskvinnens arbeidstilbud?»

Svar:

Ektefeller kan limes sammen i skatteklasse 2 dersom dette samlet sett gir lavere skatt. I skatteklasse 2 er personfradraget dobbelt så høyt som i klasse 1. Å bli lignet i klasse 2 er skattemessig gunstig hvis den ene ektefellen har for lav inntekt til å få utnyttet sitt eget personfradrag (i de vanlige tilfellene under om lag 80 000 kroner i inntekt). Maksimal fordel av å limes i klasse 2 er 13 200 kroner i 2013. I Nord-Troms og Finnmark utgjør den maksimale fordel 15 200 kroner.

Ordningen med klasse 2 kan gi høyere marginalskatt på eventuell arbeidsinntekt for den hjemmeværende og kan derfor svekke arbeidsinsentivene. Som

det påpekes i spørsmålet, består en stor andel av ekteparene i arbeidsfør alder som limes i klasse 2, av minst én innvandrers. Lav yrkesdeltakelse blant innvandrerskvinner er en utfordring for integrering. I en analyse av Vattø og Jia (2013) (fotnote) anslås gjennom modellsimulering virkninger på yrkesdeltakelsen blant gifte kvinner av å fjerne skatteklasse 2. Modellberegningene tyder på at yrkesdeltakelsen blant gifte kvinner vil øke ved fjerning av klasse 2. Hvor stor effekten er for innvandrerskvinner, er ikke anslått særskilt i studien. Forskning tyder på at arbeidstilbudet til lavinntektsgrupper er mer følsomt for endring i marginalsakten enn andre grupper.

I utformingen av et skattesystem må en i tillegg til virkninger på arbeidstilbudet også ta hensyn til fordelingsvirkninger og andre politiske prioriteringer. Det må også vurderes om andre virkemidler enn endringer i skattesystemet kan være mer egnet for å nå bestemte mål. Regjeringen vurderer nå forslaget til Stoltenberg II-regjeringen om å fjerne klasse 2 for ektepar i arbeidet med tilleggspolisjonen som legges fram 8. november.

Fotnote:

Vattø og Jia (2013) Tax Response Inertia in Labor Supply: Effects of State Dependence in Preferences and Opportunities, Vattø The Dynamics of Labor Supply Responses to Tax Changes. Interpretations and Comparisons of Results from Microsimulation Models and Panel Data Approaches. Dissertation. Chapter 4. Freien Universität Berlin

SPØRSMÅL NR. 33**Innlevert 29. oktober 2013 av stortingsrepresentant Bård Vegar Solhjell****Besvart 4. november 2013 av utenriksminister Børge Brende****Spørsmål:**

«To norske jenter har reist med formål om å kome seg til Syria, og faren deira leitar etter dei.

Kva gjer norsk utanriksteneste for å hjelpe faren og dei to jentene?»

GRUNNGJEVING:

Gjennom media er det kjent at to norske søsken på 16 og 19 år har reist til Syria, eller forsøke å ta seg

inn i Syria. Faren deira har reist etter, og leitar etter dei i grenseområda mellom Tyrkia og Syria. Det er viktig, at dei får den hjelp og oppfølginga dei treng, både av norsk utanriksteneste og norske barnefaglege miljø.

Svar:

Jeg er sterkt bekymret for situasjonen for de to norske jentene som har reist til eller har som mål å

reise til Syria. En av dem er mindreårig. Dette er i første rekke en politisak. Utenriktjenesten bistår norsk politi med det mål å oppspore søstrene. Det skjer i hovedsak fra ambassaden i Ankara. Ambassaden formidlet personopplysninger og bilder av søstrene til flere politienheter samme kveld det ble kjent at de var savnet. Jentene er etterlyst internasjonalt gjennom Interpol. Ansvar for oppfølging av etterlysningen ligger hos tyrkiske politimyndigheter. Den nordiske politiutsendingen i Ankara har hatt møter med Interpol Ankara, som er den sentrale myndighet og koordinator mellom norsk og tyrkisk politi, i dette tilfelle lokalt politi i provinsen Hatay. Det lokale politiet i Hatay har mottatt all relevant informasjon. Utenriksdepartementet samarbeider tett og meget godt med norsk politi ved Asker og Bærum politidistrikt for best mulig å samordne vår oppfølging i arbeidet med å få oppsporet jentene.

Ambassaden har anmodet tyrkiske myndigheter om all mulig bistand til å finne de savnede søstrene dersom de fortsatt befinner seg i Tyrkia. Likeledes er norsk honorær konsul i Iskenderun, i provinsen Hatay, i kontakt med lokalt politi for å sikre full lokal oppmerksomhet om de etterlyste. Konsulen har fått forsikringer om at samtlige politistasjoner i provinsen Hatay, der jentene ifølge faren skal befinne seg,

er kjent med etterlysningen av søstrene. Dette er imidlertid et folkerikt område med store flyktninggrupper og uoversiktlige grensepasseringer. Det foreligger per i dag ikke bekreftede opplysninger om at søstrene har kommet seg over grensen fra Tyrkia til Syria.

Dersom søstrene blir funnet i Tyrkia, vil ambassaden bistå etter gjeldende rammer og praksis for konsulær bistand, jfr. Meld. St. 12 (2010-2011) om bistand til nordmenn i utlandet. Jentenes far har fra første dag av saken fått tilbud om å kontakte ambassaden i Ankara. Per dags dato har han ikke gjort det. Han har imidlertid hatt løpende kontakt med Asker og Bærum politidistrikt og har også vært i kontakt med den nordiske politiutsendingen i Ankara. Norsk barnevern har ingen myndighet utenfor Norges grenser.

Dersom søstrene har kommet seg inn i Syria, er det svært begrenset hva norske myndigheter kan bistå med. Norge har lenge hatt et offisielt reiseråd som fraråder all reise til og opphold i Syria. Nordmenn som oppholder seg i Syria, oppfordres til å forlate landet. Det er for tiden ingen fast norsk diplomatisk tilstedeværelse i Syria. Utenriktjenesten benytter likevel andre kanaler inn i Syria for om mulig å hente ut informasjon om saken.

SPØRSMÅL NR. 34

Innlevert 30. oktober 2013 av stortingsrepresentant Odd Omland

Besvart 6. november 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Kostnadsrammen for Hidra Landfast i Vest-Agder har økt siden det ble vedtatt i Stortinget i 2010.

Kan statsråden gi sin vurdering av om Vest-Agder fylkeskommune kan bruke en større andel av det statlige ferjetilskuddet enn det som er lagt inn i Prop. 158 S (2009-2010), og om tilskuddsperioden kan forlenges med 20-25 år, og vil dette medføre ny behandling i Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Utbygging av Hidra Landfast er et viktig prosjekt for Flekkefjord og Vest-Agder.

Etter at det er innhentet tilbud på prosjektet har kostnadsrammen økt utover det som er lagt til grunn i Prop. 158 S (2009-2010). Flertallet i fylkesutvalget i Vest-Agder har innstilt på å skrinlegge det opprin-

nelige prosjektet, ut fra opprinnelig finansieringsopplegg.

Svar:

Etter forvaltningsreformen som ble gjennomført i 2010, er fylkeskommunen ansvarlig for denne vegstrekningen inkl. drift av dagens ferjesamband. Finansieringen av Hidra fastlandssamband er følge- lig et fylkeskommunalt ansvar uavhengig av størrelsen på framtidige statlige overføringer til fylkeskommunen, jf. Prop. 158 S (2009-2010).

Ordningen med alternativ bruk av ferjetilskudd innebærer at innsparer drifts- og kapitalkostnader kan benyttes som delfinansiering av vegprosjekter som avløser, evt. innkorter, ferjesamband. Bompengeselskapet og/eller lokale myndigheter forskutterer de framtidige innsparingene. For Hidra fastlandssam-

band er det lagt til grunn en bompengerperiode på om lag 19 år og en periode for utbetaling av innsparte ferjetilskudd på 20 år. Det er videre forutsatt at bompengeselskapet skal dekke kostnadene ved forskutteringen av de innsparte ferjekostnadene.

I St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 ble det åpnet for å øke perioden med tilbakebetaling av ferjetilskudd til maksimalt 30 år. Et økt bidrag fra ordningen med alternativ bruk av ferjetilskudd vil kunne redusere den ordinære fylkeskommunale andelen til Hydra-prosjektet, men samtidig er det fylkeskommunen som over egne budsjetter må dekke bidraget fra innsparte ferjetilskudd. I tillegg vil rentekostnadene øke som følge av økt låneopptak. Dersom bompengeselskapet skal dekke disse rentekostnadene, vil bompengebidraget til finansiering av prosjektet gå tilsvarende ned.

Alle bompengeprojekter på offentlig veg må legges fram for Stortinget, jf. vegloven § 27. Dette gjelder også endringer i vedtatte bompengeordninger og forutsetningene for disse. Eventuelle andre endringer i fylkesvegprosjekter/finansieringsopplegg for fylkesvegprosjekter kan foretas av fylkeskommunen. Det innebærer at dersom perioden med tilbakebetaling av ferjetilskudd for Hydra fastlandssamband

skal økes og bompengeselskapet skal forskuttere midlene ut over 20 år, vil dette være endringer i forutsetningene for bompengeordningen som må forelegges Stortinget. Dersom merkostnadene ved en slik løsning skal dekkes av lokale myndigheter, vil det ikke være nødvendig å legge saken fram for Stortinget på nytt.

Hidra-sambandet blei omklassifisert fra riksveg- til fylkesvegferjesamband i 2010. Vest-Agder fylkeskommune tilføres i dag midler til drift av sambandet gjennom inntektssystemet til fylkeskommunene. For 2013 er summen i underkant av 19 mill. kr. Disse midlene er ikke fordelt etter objektive kriterier i inntektssystemet, slik hovedregelen er for fordeling av rammetilskott til fylkeskommunene, men er i en overgangsperiode lagt til særskilt fordeling (tabell c). Det arbeides for tida med en gjennomgang av kostnadsnøkler i inntektssystemet til fylkeskommunene, med sikte på å avvikle ordninga med særskilt fordeling fra 2015. I tilknytting til dette arbeidet vil det bli vurdert om og eventuelt hvordan innsparte ferjetilskott i fylkesvegferjedrifta skal ivaretas i overføringene til fylkeskommunene i framtida.

SPØRSMÅL NR. 35

Innlevert 30. oktober 2013 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 5. november 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Stadig mer narkotika kastes inn i luftgården i Oslo fengsel. Bare i løpet av årets sommer måneder ble det registrert 27 pakker med narkotika som fant veien inn i fengselet. Ulike tiltak er vurdert, men foreløpig er det ikke fattet noen beslutning som kan minimere problemet.

Hva mener statsråden bør gjøres for å minske narkotikatilgangen til Oslo fengsel?»

Svar:

Jeg er opptatt av å bekjempe rusbruk blant innsatte og å hindre at innsatte får tilgang til rusmidler under soning. Kriminalomsorgsdirektoratet (KDI) har opplyst at Oslo fengsel i økende grad har opplevd

innkast av narkotika på fengselets områder, og at dette er belastende for anstaltens kontroll- og sikkerhetsarbeid.

Det er særlig når innsatte luftes at narkotika (for det meste hasj og marihuana) gjemt i eksempelvis tennisballer, snusbokser og kinderegg kastes inn i luftegårdene. Oslo fengsel har satt i verk en rekke tiltak for å hindre dette. Det foretas ekstra gjennomgang av telefonrutiner og lufterutiner for å hindre planlegging av innkast. Fengselet har patruljering på utsiden og innsiden av muren under lufting. I tillegg har fengselet kameradekning over områdene. Som en prøveordning har fengselet også bestilt nett som kan spennes over en luftegård.

SPØRSMÅL NR. 36**Innlevert 30. oktober 2013 av stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal****Besvart 6. november 2013 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson****Spørsmål:**

«NRK opplyste den 29.oktober at statsråden ikkje hadde høve til å kommentere påstanden om sosial dumping i Norwegian.

Er dette eit uttrykk for at statsråden ikkje synest arbeidet mot sosial dumping er viktig, eller kjem han til å følgje regjeringserklæringa der det svart på kvitt står at arbeidet mot sosial dumping skal halde fram?»

GRUNNGJEVING:

I media 29.oktober kom det fram alvorlege opplysningar om løns- og arbeidsvilkåra for thailandske kabintilsette i flyselskapet Norwegian. Mellom anna kjem det fram at grunnløna til vanlege tilsette er på under 3 000kr. Fleire, mellom anna arbeidstakarorganisasjonen Parat, meiner dette er sosial dumping. Den raud-grøne regjeringa har forfatta tre handlingsplanar mot sosial dumping, og gjort ein aktiv innsats på dette området. Når arbeidsminister Robert Eriksson (Frp) ikkje ønskjer å kommentere denne aktuelle saka, er det grunn til å setje eit stort spørjeteikn bak formuleringane i den nye regjeringserklæringa frå Høgre og Framstegspartiet, og få klarlagt om ein eigentleg er opptekne av å halde fram kampen mot sosial dumping.

Svar:

Eg kan forsikre om at eg kjem til å arbeide for å sikre eit godt arbeidsliv for alle slik det står i regjeringserklæringa, og det er regjeringa og ikkje media som set dagsorden for dette arbeidet. Det at eg ikkje hadde høve til å kommentere ein påstand om sosial dumping i Norwegian i media, betyr på ingen måte at eg ikkje meiner at arbeidet mot sosial dumping er viktig.

Norsk arbeidsliv er prega av ryddige og gode arbeidsforhold. Likevel er sosial dumping og useriøsitet eit problem i nokre bransjar. Dette er uakseptabelt, og rammar både arbeidstakarar og konkurrerande verksemdar som følgjer reglane. Regjeringa vil derfor halde fram arbeidet mot sosial dumping, som framheva i vår politiske plattform. Det skal vi gjere gjennom målretta tiltak som gjer det mogeleg å luke ut dei useriøse aktørane og leggje til rette for rettferdig konkurranse. Tiltaka må ikkje føre til at dei som driv seriøst vert pålagd urimelege byrder.

Derfor vil eg først evaluere dei tiltaka mot sosial dumping som er sett i verk så langt, og vurdere eventuelle nye tiltak. I arbeidet mot sosial dumping er det også særskild viktig at styresmaktene si handheving av reglane fungerer godt, og i denne samanheng er eit effektivt og velutrusta Arbeidstilsyn eit sentralt verkemiddel.

SPØRSMÅL NR. 37**Innlevert 30. oktober 2013 av stortingsrepresentant Line Henriette Hemdal****Besvart 7. november 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Hvordan vil statsråden sikre bedre togkapasitet i Østfold, og vil statsråden ta kontakt med NSB for å vurdere strakstiltak som for eksempel rabatterte billetter på suppleringsbusser?»

BEGRUNNELSE:

Fra 2003 til 2012 har NSB doblet tallet på passasjerer på Østfoldbanen. Det er nå nådd et metningspunkt. Det er behov for å kjøre flere tog, men det er ikke plass til flere tog på sporet.

Vi må nå ha fullt trykk på å få Follo-banen ferdig, Intercity til Halden og påkobling av østre linje, men alle disse tiltakene gir effekt først langt frem i tid. Nå er det behov for kortsiktige tiltak.

Dersom NSB velger å supplere med busstransport, som en permanent løsning eller som supplement når togene er fulle, så må det forventes at passasjerene får rabatt. Busstransport kan være et godt supplement i den situasjonen som nå er, men prisnivået må da vurderes. Busstransport er noe annet enn togtransport og dette må reflekteres i prisen.

Svar:

NSB har opplevd en kraftig vekst i antall reisende på Østfoldbanen de siste årene. Det er positivt at mange ønsker å reise kollektivt til og fra Oslo i rushtiden. Samtidig er jeg enig i representanten Hjemdals beskrivelse av at kapasiteten i togtilbudet i rushtiden nå er i ferd med å nås.

Innen høsten 2015 skal etter planen NSBs nye togsett fases inn på flere av togene på Østfoldbanen. Dette gjelder linjene L21 Skøyen-Moss og L22 Skøyen-Mysen/Rakkestad. Sammenliknet med togsettene som normalt trafikkerer disse linjene i dag, er transportkapasiteten om lag 8,5 % høyere i de nye togsettene. Dette vil derfor avhjelpe situasjonen noe.

Jernbaneverket og NSB har opplyst at det som følge av veksten i antall reisende er kapasitetsutfordringer på enkeltavganger på de fleste linjene som trafikkerer Østfoldbanen, men at det ikke finnes noen enkle infrastrukturtiltak som raskt vil gjøre det mulig å kjøre flere eller lengre tog på Østfoldbanen utover økningen innfasingen av de ovennevnte nye togsettene vil gi. Oslo Sentralstasjon og strekningen Oslo S –

Ski har siden 2007 vært overbelastet i rushtiden. Det vil ikke være plass til flere tog gjennom Oslo-tunnelen, på Oslo S, samt Ski stasjon i de mest belastede tidsrommene. Derfor prioriterer regjeringen å få på plass nytt dobbeltspor mellom Oslo og Ski. Det er først når denne strekningen er realisert at det vil være mulig å gi et togtilbud som står i forhold til etterspørselen. I tillegg må det bygges ut økt kapasitet videre sørover på Østfoldbanen.

Dersom veksten i antall reisende i rushtiden fortsetter i samme takt som de siste årene, vil det trolig være nødvendig å supplere togtilbudet med busser frem til Follobanen er ferdig utbygd. Samferdselsdepartementet vil nå gå i dialog med Jernbaneverket og NSB for å se hvordan tog og buss i korridoren sør for Oslo best kan utfylle hverandre. NSB, Ruter og Østfold kollektivtrafikk har videre satt i gang samarbeidsprosjektet ”Sømløst i sør.” Dette arbeidet kan være et godt utgangspunkt for å finne løsninger for et best mulig kollektivtilbud langs Østfoldbanen de kommende årene.

SPØRSMÅL NR. 38

Innlevert 31. oktober 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Knag Fylkesnes

Besvart 8. november 2013 av kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen

Spørsmål:

«SVTs «Uppdrag granskning» har nylig avslørt at privatskoler i Sverige siler ut det de mistenker er svake elever og velger elever med gode karakterer, selv om det er i strid med lovverket.

Kan kunnskapsministeren garantere at dette ikke vil skje når han gjennomfører regjeringsplattformens punkt om å åpne for private skoler i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Sverige har valgt en annen skolepolitisk kurs enn Norge. Mens den rød-grønne regjeringen gjennom «frysloven» i 2006 satte en stopp for nye private skoleplasser i Norge, har Sverige satset på flere private skoleplasser og såkalt «fritt skolevalg». I dag går om lag hver fjerde svenske elev på en privat videregående skole. Forskning viser at dette har økt forskjellene mellom skoler og elever i den svenske skolen, og styrket segregeringen. Uten at skoleresultatene har bedret seg. Det er også avslørt utbredt juks. Tidligere i år kunne Dagens Nyheter avsløre at private skoler er

snillere med karakterene enn offentlige skoler. Nå har SVT avslørt at privatskoler i Sverige siler ut det de mistenker er svake elever og velger elever med gode karakterer, selv om det er i strid med lovverket. Da TV-kanalen utga seg for å være foreldre til henholdsvis en ambisiøs jente med toppkarakterer og en gutt med dårlige karakterer og tvilsom omgangskrets, viste det seg at en rekke privatskoler bare «hadde plass» til den ambisiøse topp eleven.

Svar:

Jeg vil vise til at privatskoleloven fastsetter at godkjente skoler skal ha hele landet som inntaksområde, og at de skal stå åpne for alle som fyller vilkårene for inntak i offentlige skoler. Loven fastsetter videre at alle godkjente skoler skal ha et inntaksreglement med regler om prioritering ut fra saklige hensyn. Det er dermed ikke tillatt å utestenge elever med den begrunnelse at skolen anser disse som ”svake elever”. Ved oversøkning har godkjente privatskoler på samme måte som offentlige skoler adgang til å pri-

oritere inntaket på grunnlag av karakterer dersom dette følger av skolens inntaksreglement. Jeg vil også vise til at elever i godkjente privatskoler på samme måte som elever i offentlige skoler har rett til tilpasset opplæring, spesialundervisning mv. Loven har også klare bestemmelser om tilsyn og sanksjoner ved brudd på de krav som følger av loven.

Under det videre arbeidet med å gjennomføre regjeringserklæringens punkt om å åpne for flere friskoler, tar jeg ikke sikte på å endre bestemmelsen om at godkjente skoler skal ha hele landet som inntaksområde og at inntak av elever skal være ikke-diskriminerende og saklig begrunnet i skolens inntaksreglement.

SPØRSMÅL NR. 39

Innlevert 31. oktober 2013 av stortingsrepresentant Snorre Serigstad Valen

Besvart 6. november 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«E-sigaretter kan gjøre det enklere for mange å slutte med røyking. Skadevirkningene for røykeren er mindre, og e-sigarettene ser ut til å fjerne den dårlige påvirkningen passiv røyking har på omgivelsene.

Vil statsråden sørge for at færre får helseskader på grunn av røyking ved å tillate e-sigaretter i Norge?»

Svar:

Norge har i en forskrift fra 1989 et forbud mot import og salg av nye tobakks- og nikotinprodukter, herunder e-sigaretter. Formålet med forskriften var å unngå at markedet ble utvidet med nye tobakks- og nikotinprodukter i tillegg de som den gang var etablerte. Det finnes en dispensasjonsmulighet for nye produkter som er dokumentert mindre helseskadelige enn etablerte produkter, men foreløpig er ingen dispensasjonssøknader innvilget da søkerne så langt ikke har kunnet oppfylle dokumentasjonskravene.

E-sigaretter kom på markedet først i 2007. Det finnes mange små produsenter, og produktene er av svært varierende kvalitet. Statens institutt for rusmiddelforskning (Sirus) publiserte i forrige uke en rapport om e-sigaretter, hvor de gjennomgår dagens kunnskap om bruk, effekt i røykavvenning, helseskader og ulike alternativer for regulering. De konkluderer med at e-sigaretter muligens kan være et effektivt skadereduserende middel for røykere, men under-

streker at kunnskapen foreløpig er mangelfull på en rekke områder og at det er behov for mer forskning for å kunne gi klare anbefalinger.

Jeg er åpen for å vurdere e-sigarettenes plass i tobakkspolitikken, men vil samtidig vise til at kunnskapsgrunnlaget ikke er tilstrekkelig robust til å trekke sikre konklusjoner om effekt som middel for røykavvenning eller som grunnlag for å gi klare anbefalinger for endringer i regulering. Ut ifra dagens kunnskap er det ikke mulig å utelukke at e-sigaretter kan være helseskadelige. Langtidseffektene av bruk er ukjente. Videre er det viktig å se på i hvilken grad produktet appellerer til ikke-røykere – fortrinnsvis ungdom.

Det pågår for tiden forhandlinger om et nytt tobakksproduktdirektiv i EU. Kommisjonen har foreslått at e-sigaretter skal reguleres som legemidler, mens Europaparlamentet har gått inn for å regulere e-sigarettene som tobakksprodukter.

Jeg vil følge utviklingen nøye, spesielt hvilken regulering EU faller ned på. Dette vil kunne legge føringer for norsk regulering av e-sigaretter.

Uavhengig av hva som skjer med tobakksdirektivet, er departementet i gang med å utrede behovet for endringer i regelverket fordi forskriften er vanskelig å håndheve for tilsynsmyndighetene. I denne sammenheng vil jeg også vurdere om vi skal tillate e-sigaretter i Norge.

SPØRSMÅL NR. 40**Innlevert 31. oktober 2013 av stortingsrepresentant Audun Lysbakken****Besvart 11. november 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Vil arbeids- og sosialministeren gå i dialog med flyselskapene om hvordan man kan sikre opprettholdelse av skandinaviske lønns- og arbeidsvilkår i luftfarten?»

BEGRUNNELSE:

NRK har i flere nyhetssaker meldt om situasjonen i Norwegian. Med nye baser presses lønningene kraftig ned. Det rapporteres om lønninger helt ned i 3000 kroner måneden. Luftfarten har kommet i en situasjon med usunn konkurranse der man på sikt vil få et så sterkt press på lønns- og arbeidsvilkår at sosial dumping ikke bare går ut over de ansatte, men også over sikkerheten i luftfarten.

Ansattes organisasjoner krever nå at regjeringen sørger for at det blir mulig å opprettholde lønns- og arbeidsvilkår på skandinavisk nivå for selskapene som for alle formål hører hjemme i Skandinavia.

Luftfarten er en internasjonal bransje. Det er derfor nødvendig med sterkt internasjonalt samarbeid for å sørge for både lønns-, arbeids- og sikkerhets-spørsmål. Den norske regjering har et viktig ansvar for å gå foran i disse spørsmålene.

Svar:

Etter avtale med arbeids- og sosialministeren svarer samferdselsministeren på dette spørsmålet.

Den raske globaliseringen av luftfarten gjør at Samferdselsdepartementet har fortløpende kontakt med de viktigste aktørene i norsk luftfart om hvordan man kan opprettholde en samfunnstjenlig og sunn norsk luftfart. Dette formålet er så viktig at det allerede er kontakt mellom den nye regjeringen og flyselskapene.

Det er viktig at europeiske luftfartsmyndigheter følger nøye med og tar fortløpende stilling til om avveiningen er god mellom innovasjon og konkurranse på den ene siden og behovet for å opprettholde en europeisk luftfartsindustri med en sunn lønnspolitikk på den andre. Samtidig må de offentlige rammene gjøre det mulig for norske flyselskaper å overleve i en bransje som er preget av at kostnadsnivået i et land eller en region ikke kan isoleres fra kostnadsnivået andre steder.

Det er bred enighet i norsk politikk om at lønn ikke er et forhold som egner seg godt for lovregulering. De ansattes organisasjoner støtter derfor en politikk der lønsspørsmål først og fremst forhandles mellom partene i tariffavtaler og andre avtaler som tar tilstrekkelig hensyn til de særlige hensynene som til enhver tid gjør seg gjeldende i enkeltelskaper eller for bestemte yrkesgrupper innenfor luftfarten.

Avslutningsvis finner jeg grunn til å nevne at regelverket er det samme i dag som det har vært under 8 år med rødgrønt styre.

SPØRSMÅL NR. 41**Innlevert 31. oktober 2013 av stortingsrepresentant Audun Lysbakken****Besvart 11. november 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Hva vil samferdselsministeren gjøre for å få til et internasjonalt samarbeid for å opprettholde gode lønns- og arbeidsvilkår i luftfarten?»

BEGRUNNELSE:

NRK har i flere nyhetssaker meldt om situasjonen i Norwegian. Med nye baser presses lønningene

kraftig ned. Det rapporteres om lønninger helt ned i 3000 kroner måneden. Luftfarten har kommet i en situasjon med usunn konkurranse der man på sikt vil få et så sterkt press på lønns- og arbeidsvilkår at sosial dumping ikke bare går ut over de ansatte, men også over sikkerheten i luftfarten.

Ansattes organisasjoner krever nå at regjeringen sørger for at det blir mulig å opprettholde lønns- og arbeidsvilkår på skandinavisk nivå for

selskapene som for alle formål hører hjemme i Skandinavia.

Luftfarten er en internasjonal bransje. Det er derfor nødvendig med sterkt internasjonalt samarbeid for å sørge for både lønns-, arbeids- og sikkerhets-spørsmål. Den norske regjering har et viktig ansvar for å gå foran i disse spørsmålene.

Svar:

Det korte svaret på spørsmålet er at jeg i første omgang vil skrive et brev til EU-kommissæren med ansvar for transportpolitikk. Siden brevet ennå ikke er skrevet kan jeg ikke gå i detalj om innholdet.

Utgangspunktet er at åpningen av det europeiske luftfartsmarkedet fra 1990-tallet og frem til i dag har skapt mange nye arbeidsplasser og et helt nytt transporttilbud som svært mange nordmenn og andre europeere nyter godt av. Samtidig er jeg ikke fremmed for at en bransje med så hard konkurranse vil utfordre de grensene som følger av nasjonale og felleseuropeiske regler.

For å bidra til at de flyselskapene som er flinkest når frem i konkurransen er jeg opptatt av å sikre lik og rettferdig tolking og håndheving av det regelverket som finnes gjennom internasjonalt samarbeid. Det er viktig at de beste ikke blir utkonkurrert av ak-

tører som ikke respekterer de spillereglene som finnes. Dersom det skulle vise seg å være nødvendig bør vi også gå inn for nye internasjonale ordninger som underbygger dette.

Når det gjelder forholdet mellom europeisk luftfart som sådan og flyselskaper fra andre deler av verden, er jeg først og fremst opptatt av å unngå et usunt kostnads-messig "race to the bottom". Jeg har ikke grunnlag for å si at det er i ferd med å skje. Samtidig er det viktig at europeiske luftfartsmyndigheter følger nøye med og tar fortløpende stilling til om avveiningen er god mellom innovasjon og konkurranse på den ene siden og behovet for å opprettholde en europeisk luftfartsindustri med en sunn lønnspolitikk på den andre.

Jeg vil understreke at det ikke er grunnlag for å hevde at lønninger som er lave etter europeisk målestokk faktisk fører til redusert sikkerhet. Men jeg er enig i at det er et mulig motsetningsforhold mellom arbeidsbelastning og sikkerhet. Jeg er derfor enig i at Norge har et ansvar for å bidra til at det etableres og opprettholdes systemer som er i stand til å fange opp og avbøte eventuelle farer som skyldes arbeidsforholdene i luftfarten.

Avslutningsvis finner jeg grunn til å nevne at regelverket er det samme i dag som det har vært under 8 år med rødgrønt styre.

SPØRSMÅL NR. 42

Innlevert 31. oktober 2013 av stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal

Besvart 7. november 2013 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson

Spørsmål:

«I regjeringserklæringa står det at "Regjeringen vil myke opp arbeidsmiljøloven, blant annet når det gjelder gjennomsnittsberegning av arbeidstid, alternative turnusordninger og uttak av overtid."»

Kva for lovparagrafar er det regjeringa vil "mjuke opp", og korleis skal dette gjerast?»

GRUNNGJEVING:

Viser til regjeringserklæringa til Høgre og Framstegspartiet, og uttalar frå arbeidsministeren mellom anna til ANB, om temaet. Uttrykket "å mjuke opp" er eit uklart omgrep, som treng presisering. Føremålet med spørsmålet er såleis å finne ut kva statsråden legg i omgrepet, og kva regjeringa eigentleg har tenkt å gjere med arbeidsmiljølova.

Svar:

Arbeidslivet har endra seg mykje frå arbeidsmiljølova vart innført og fram til i dag. Teknologisk og global utvikling har ført til at både behovet for og mogelegheita for meir fleksibilitet i arbeidslivet har auka. Dette gjeld også reglar som regulerer arbeidstida vår. Fleksible og føremålstenlege reglar om arbeidstid er viktig både for verksemdene og for kvar dagen til den einskilte arbeidstakaren. Noreg treng meir arbeidskraft i åra som kjem, og vi må sikre at denne vert utnytta på best mogeleg måte.

Regjeringa har derfor signalisert i regjeringsplattforma at vi vil mjuke opp arbeidsmiljølova, blant anna når det gjeld gjennomsnittsutrekning av arbeidstid, alternative turnusordningar og uttak av overtid. Som det går fram av same dokument vil vi nedsetje eit arbeidstidsutval for å greie ut korleis ar-

beidskrafta best mogeleg kan takast i bruk i dei komande tiåra. Det fylgjer også av plattformen at Regjeringa, saman med partane i arbeidslivet, vil vurdere korleis butikktilsette kan bli omfatta av eit godt lov-

verk når det gjeld arbeidstid og medraderett.

Eg vil bruke tida framover til å få på plass korleis oppfylgjing av desse punkta i plattformen skal gjennomførast.

SPØRSMÅL NR. 43

Innlevert 31. oktober 2013 av stortingsrepresentant Ingrid Heggø

Besvart 8. november 2013 av fiskeriminister Elisabeth Aspaker

Spørsmål:

«I Finnmark Dagblad 31.10.13 kan vi lesa at 100 tilsette ved Norway Seafood sitt anlegg i Hammerfest er permittert. Usikkerheita for dei tilsette og lokalsamfunnet elles vert ikkje mindre av at Høgre og Framstegspartiet i regjeringsplattformen har varsla at leveringsplikta skal knyttast opp mot ulike regionar, framfor enkeltanlegg og kommunar.

Korleis vil statsråden konkretisera desse formuleringane, og kva for konsekvensar vil endringane få for dei tilsette ved Norway Seafood i Hammerfest?»

GRUNNGJEVING:

Ordninga med leveringsplikt for torsketrålarar skal sikra at fiskeforedlingsverksemdar i Finnmark, Troms og Nordland skal få tilgang på råstoff. Aker Seafood har fått dispensasjon frå aktivitetskravet i deltakarlova slik at dei kan sikra råstoff til eigne anlegg gjennom denne leveringsplikta. Regjeringa har varsla at leveringsplikta skal overhaldast for inngåtte avtalar, men har samstundes varsla ei regionalisering av leveringsplikta. Dette skaper usikkerheit i lokalsamfunn langs kysten som i dag har landanlegg som er omfatta av leveringsplikta. Det er derfor behov for ei avklaring på kva regjeringa meiner med formuleringane om regionalisering, og korleis det vil påverka

landanlegg som det Norway Seafood har i Hammerfest.

Svar:

Leveringsplikt er blant annet et distriktpolitisk virkemiddel i fiskeripolitikken. I regjeringsplattformen har vi uttrykt at vi vil opprettholde ordningen med leveringsvilkår, men knytte plikten til ulike regioner fremfor det enkelte anlegg og kommune. Den politiske plattformen viser en retning, men den konkrete politikken vil jeg bruke mer tid på å utforme.

På samme måte som tidligere statsråder, vil jeg også ta i betraktning at det gjør seg gjeldende ulike mål og hensyn når det kommer til utformingen av denne ordningen. Ordningen er også et viktig element i rammevilkårene for sjømatindustrien, i den sektoren den gjelder.

Jeg vil derfor la det offentlige utvalget som allerede var satt ned for å se på sjømatindustriens rammevilkår da denne regjeringen tiltrådte, fortsette sitt arbeid. Deretter kan vi se ting i sammenheng, før vi trekker noen konklusjoner og fremmer våre forslag.

Det betyr at gjeldende regler om leveringsvilkår fortsatt gjelder og at næringen skal forholde seg til disse. Fiskeridirektoratet vil på vanlig måte kontrollere at reglene følges.

SPØRSMÅL NR. 44**Innlevert 31. oktober 2013 av stortingsrepresentant Karin Andersen****Besvart 8. november 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Norske borgere kan etter norsk lov ikke utvises. Dette må være et prinsipp som ikke fravikes. Barn trenger særlig beskyttelse fordi de selv ikke kan lastes for foreldrenes handlinger. Utlendingsmyndighetenes praksis viser at det kan oppstå saker der barn som er norske statsborgere i praksis blir utvist som følge av at foreldre med alt omsorgsansvar blir utvist.

Hvordan vil statsråden sikre at norske barn i praksis ikke blir utvist fra Norge?»

BEGRUNNELSE:

I flere medier de siste dagene har vi kunnet lese at NN på 3,5 år som er norsk statsborger må flytte fra Norge som følge av at moren som er kenyansk statsborger er utvist fra Norge. NN er født i Norge i april 2010, og har ingen andre omsorgspersoner enn mor. Nemndleder i UNE uttalte til Aftenposten 26. oktober følgende:

"Det er moren som formelt sett er utvist, men i praksis vil barnet følge med mor til hjemlandet fordi mor er kenyansk borger. Barnet er ikke utvist fra Norge."

Moren klaget utvisningsvedtaket og avslaget på familiegjenforening inn for tingretten, og det ventes nå på domsavsigelse i saken.

I følge utlendingsloven § 69 første ledd, kan ikke norske statsborgere utvises. Advokaten til moren, Mads Andenæs, uttalte til Nrk.no 25. oktober at UNE med sitt vedtak forsøker å omgå dette ved å bare utvise moren, men at vedtaket innebærer en faktisk utvisning av norsk statsborger fordi UNE sender ut moren med den forutsetning av at datteren følger med.

Svar:

Som representanten sikkert er kjent med, kan utenlandske statsborgere, både med og uten oppholdstillatelse, på nærmere angitte vilkår utvises fra Norge (utlendingsloven §§ 66–68). Utvisning er et viktig virkemiddel i utlendingskontrollen, ikke minst som sanksjon for brudd på utlendingsloven, som i seg selv utgjør et betydelig samfunnsproblem. Denne sanksjonsmuligheten er og skal være en realitet også

overfor utlendinger med barn i riket, selv om både forholdsmessighetsvurderingen og særreglene i utlendingsforskriften § 14-1 innebærer viktige avgrensninger. Det er sikker rett – også etter EMD-praksis – at utenlandske borgere kan utvises selv om de har barn som er norske statsborgere i Norge, og at dette i utgangspunktet hører inn under skjønnsmarginen til den enkelte stat.

Dersom det i betraktning av forholdets alvor og utlendingens tilknytning til riket vil være et uforholdsmessig tiltak overfor utlendingen selv eller de nærmeste familiemedlemmene å utvise vedkommende, skal dette ikke skje (utlendingsloven § 70). Hva som skal til for at utvisning vil være uforholdsmessig må avgjøres ut fra en konkret helhetsvurdering i den enkelte sak.

Jeg vil få bemerke at også Høyesterett har lagt til grunn at det ut fra allmennpreventive grunner er nødvendig med reaksjoner som i det enkelte tilfellet kan fremstå som urimelig strengt. Samtidig har Høyesterett understreket at brudd på utlendingsloven kan ha svært ulik karakter. I saker som gjelder "massive overtredelser" av utlendingsloven (eller alvorlig kriminalitet) vil hensynet til barn bare være avgjørende når barnet blir utsatt for uvanlig store belastninger. I saker som ligger i den nedre del av alvorsskalaen, skal det mindre til for at utvisning vil anses for å være uforholdsmessig.

Jeg vil til slutt henlede oppmerksom på regelverket for utvisningssaker som rammer barn. Det er i utlendingsloven § 70 eksplisitt understreket at barnets beste skal være et grunnleggende hensyn i slike saker. Videre ga Justis- og beredskapsdepartementet i 2011 en instruks (GI-14/2011) til Utlendingsdirektoratet. Instruksen gir veiledning i visse skjønsmessige vurderinger i utvisningssaker som berører barn – mest praktisk saker der det vurderes å utvise en forelder. Det er også tatt inn en presiserende regel i utlendingsforskriften § 17-1 a, som slår fast at det i saker som gjelder barn skal «fremkomme hvilke vurderinger som har vært foretatt av barnets situasjon, herunder hvordan hensynet til barnets beste er vektlagt, med mindre det anses unødvendig».

SPØRSMÅL NR. 45**Innlevert 1. november 2013 av stortingsrepresentant Else-May Botten****Besvart 7. november 2013 av kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner****Spørsmål:**

«EFTAs overvåkningsorgan, ESA, vedtok 23. oktober nye retningslinjer for regionalstøtte for perioden 2014–2020. Regjeringen skal fram til 1. juli 2014 jobbe med endringer knyttet til differensiert arbeidsgiveravgift og investeringsstøtte i Distrikts-Norge.

Vil regjeringen ta en ny og grundig vurdering rundt innplassering av soner i den differensierte arbeidsgiveravgiften på følgende kommuner; Vanylven, Nesset, Sykkylven, Vestnes og Gjemnes?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig at det materialet statsråden har fått fra fylkene blir vurdert nøye nå framover og at det blir gjort konkrete endringer. Statsråden er opptatt av konkurransekraft for næringslivet, og differensiert arbeidsgiveravgift er et viktig distriktsvennlig virkemiddel for de som driver næring rundt om i landet. Derfor håper jeg statsråden ser viktigheten av å få kommunenes innplassering så rettferdig som mulig.

Hver kommune har nå kunnet gi sine respektive fylkeskommuner innspill til hvordan de ser på sin nåværende innplassering. For Møre og Romsdal er den differensierte arbeidsgiveravgiften for mange kommuner svært viktig for å kunne opprettholde bedrifter og næringsliv i egne kommuner. Det er spesielt fem kommuner som har spilt inn konkrete forslag om å få endrede sone inndelinger.

Distriktsindeksen fra 2006 og den som er lagt til grunn i 2013 er tilnærmet lik. Det gir et relevant sammenligningsgrunnlag.

Den er også basert på gjennomsnitt noe som aldri vil vise de lokale skillelinjene fullt ut.

I Møre og Romsdal som er mitt hjemfylke, er det fem kommuner som ber om å bli vurdert inn i andre soner:

Vanylven som er en omstillingskommune, og som ikke har greid å snu situasjonen fra nedgang til oppgang. De ønsker å gå fra sone 1a til 3.

Nesset kommune har også hatt en negativ utvikling, selv om de har jobbet med omstillingsarbeid. Nesset kommune inneholder et stort areal, men tynt befolket og med et svakt næringsliv. Her er ønsket å gå fra sone 1a til sone 2.

Sykkylven kommune er møbelkommunen framfor noen, men er sårbar og har hatt en nedgang. Kommunen har behov for omstilling. Her trengs det både reduksjon av arbeidsgiveravgiften og investeringsstøtte til bedriftene.

Vestnes kommune ligger midt i Møre og Romsdal. De har kommet i en skvis da nabokommuner som Rauma og Haram har fått redusert arbeidsgiveravgift. De trenger sårt de samme satsene på arbeidsgiveravgiften som sine sammenlignbare kommuner.

Gjemnes kommune ligger midt mellom Kristiansund og Molde, men har ikke greid å hente noen gevinster ut av det. De kommer feil ut på dagens score også fordi det er feil i tallgrunnlaget i indeksen.

Svar:

Jeg er helt enig med stortingsrepresentant Else-May Botten i at differensiert arbeidsgiveravgift er et effektivt og treffsikkert virkemiddel for å nå målet om økt sysselsetting og bosetting i områder med særskilte utfordringer. De nye retningslinjene har stor betydning for norsk regionalpolitikk fordi de påvirker rammebetingelsene for næringslivet.

For differensiert arbeidsgiveravgift er retningslinjene utformet slik at det kan gis støtte i områder med svært lav befolkningstetthet for å hindre eller redusere befolkningsnedgang. Disse områdene er definert som landsdeler med færre enn 8 innbyggere per km², eller deler av slike landsdeler. To landsdeler tilfredsstiller befolkningstetthetskriteriet: Nord-Norge og Innlandet (Hedmark og Oppland). I tillegg kan mindre tilgrensede områder inngå i virkeområdet, så fremt disse områdene tilfredsstiller befolkningstetthetskriteriet. For Norge har det vært svært viktig å sikre at retningslinjene åpner for en slik fleksibilitet. Dette er nødvendig for at virkeområdet skal kunne omfatte kommuner der næringslivet har spesielle utfordringer på grunn av lav befolkningstetthet, slik at konkurransevilkårene skal bli mer likeverdige.

I utformingen av det geografiske virkeområdet er det også strenge krav til dokumentasjon av at støtten er nødvendig og hensiktsmessig. Dette kommer i tillegg til retningslinjenes formelle kriterier (befolkningstetthet og befolkningsutvikling).

På bakgrunn av dette gjør regjeringen en helhetlig vurdering av hvilke kommuner som skal foreslås inn i ordningen, og som videre må godkjennes av ESA. Dette gjelder også kommunene i Møre og Romsdal. Distriktsindeksen brukes som ett av flere verktøy til å vurdere hvilke kommuner som skal inn i virkeområdet og hvilken sone kommunene skal inngå i. Det er et mål at kommuner med samme type utfordringer skal behandles likt. Kravet i retningslinjene til sammenhengende områder medfører imidlertid

at distriktsindeksen ikke alltid kan følges fullt ut. Det er også ønskelig med en stabilitet i ordningen.

Stortingsrepresentant Botten peker avslutningsvis i sitt brev på en feil i tallgrunnlaget for distriktsindeksen. Jeg er gjort kjent med at det her siktes til sysselsettingstall for Gjemnes kommune, og at en sammenlånning av avløsertjenestene i landbruket i Møre og Romsdal har påvirket antall registrerte sysselsatte i kommunen. Jeg vil likevel anføre at sysselsettingstallene som benyttes i indeksen er basert på SSBs offisielle registerdata. Distriktsindeksen vil aldri kunne vise alle lokale forskjeller i landet fullt ut. Det er heller ikke meningen. Formålet er å sammenlikne alle kommunene i landet med et enkelt sett av indikatorer, samtidig som vi skal sørge for å behandle kommune-

ne likt og ha en enhetlig metode. Like fullt mener jeg at distriktsindeksen er et godt og robust parameter for å gjøre slike sammenlikninger.

Regjeringen har nå startet dialogen med ESA om prinsippene for avgrensning av virkeområdene for både investeringsstøtte og differensiert arbeidsgiveravgift for perioden 2014 til 2020. Vi tar sikte på at prosessen med ESA skal være avsluttet tidlig i 2014 for å sikre at ordningene kan tre i kraft fra 1.7.2014. Jeg kan forsikre stortingsrepresentant Botten om at regjeringen foretar en grundig vurdering av hvilke regioner og kommuner som bør inngå i virkeområdene og hvilke soner for differensiert arbeidsgiveravgift de bør tilhøre, basert på de vedtatte retningslinjene og situasjonen i det enkelte område.

SPØRSMÅL NR. 46

Innlevert 1. november 2013 av stortingsrepresentant Christian Tynning Bjørnø

Besvart 14. november 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«I en årrekke har grenlandskommunene og Telemark fylkeskommune jobbet med utarbeidelsen av en bypakke som løser de trafikale utfordringene i grenlandsregionen. I juni 2013 fattet kommunestyrene i Grenland og Telemark fylkesting de nødvendige vedtak for at saken skal kunne fremmes for Stortinget. Bypakke Grenland er planlagt finansiert med en tredeling mellom stat, kommune og brukerfinansiering (cirka 60 pst.). Prosjektene har en total ramme på 2,5 mrd. kr. Samferdselsministeren har uttalt at hans mål er å redusere bompengandelen på "alle typer prosjekt".

Vil samferdselsministeren sørge for at bompengandelen i Bypakke Grenland blir redusert?»

Svar:

Grenlandskommunene og Telemark fylkeskommune arbeider med å få på plass en bypakke i Grenlandsområdet. Etter at lokale myndigheter fattet vedtak om Bypakke Grenland i sommer, arbeides det nå med en bompengesøknad. Denne skal gjennomgås av Vegdirektoratet før saken oversendes Samferdselsdepartementet. Parallelt skal det også gjennomføres ekstern kvalitetssikring (KS2) av beregnet trafikk gjennom bomstasjonene. Statsråden er derfor ikke inne i saken på det nåværende tidspunkt.

Det er Stortinget som vedtar bompengeprojekter. Dersom representanten mener bompenger bør reduseres eller fjernes bør slike initiativ tas i Stortinget.

Regjeringen har ikke flertall i Stortinget alene, og slike forslag imøteses fra Arbeiderpartiet.

SPØRSMÅL NR. 47**Innlevert 1. november 2013 av stortingsrepresentant Heikki Eidsvoll Holmås****Besvart 12. november 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Vil samferdselsministeren sikre at alle samferdselsprosjekter i storbyområdene bidrar til å nå målet om at all persontrafikkvekst i storbyene skal dekkes med kollektivtrafikk, gang og sykkel, jf. klimaforliket, og hvordan vil samferdselsministeren la en styrking av klimaforliket spille inn på oppfølgingen av dette?»

BEGRUNNELSE:

Klimaforliket slår fast at:

"Flertallet har merket seg at veksten i persontransporten som denne befolkningsveksten fører med seg må tas med kollektivtransport, sykkel og gange, og at i og omkring storbyområdene skal kollektivformål og sykkeltiltak gis økt prioritet ved fordeling av samferdselsbevilgningene.", jf. Innst. 390 S (2011-2012).

Svar:

Med den ventede befolkningsveksten i de største byområdene og fortsatt økonomisk vekst vil transportetterspørselen øke. Kapasitetsproblemer gjør seg allerede i dag gjeldende i flere byområder. Vi står overfor en betydelig utfordring når vi skal sikre god framkommelighet for person- og næringstransport i storbyområdene i årene framover.

Regjeringen er opptatt av å styrke kollektive løsninger og gang- og sykkelveg. Det er samtidig slik at den regjeringen som SV var en del av, la til grunn en rekke virkemidler som bidrar til det motsatte. Eksempelvis bidrar ordningene for el-biler, som både er fritatt for bompenger og kan kjøre i kollektivfeltet, til at målet om økt kollektivandel er vanskeligere å oppnå på enkelte strekninger. Det er grunn til å anta at få el-bilbrukere vil gå over til kollektivtransport. Det er derfor fortsatt viktig å bygge ut vegstandard, slik at eksempelvis el-biltrafikk ikke medfører at kollektivtrafikken forsinkes.

Ansvar for transportpolitiske virkemidler i by er delt mellom staten, fylkeskommunene og kommunene. Gode helhetlige transportløsninger stiller store krav til hvordan forvaltningsnivåene løser oppgavene sine. I Meld. St. 26 (2012-2013) Nasjonal transportplan 2014-2023 (NTP) er det lagt fram et rammeverk for helhetlige bymiljøavtaler, som er et nytt grunnlag for å utvikle transportinfrastrukturen og transporttilbudet i storbyområdene. Avtalene vil gi en mer helhetlig tilnærming i transportpolitikken ved at staten,

fylkeskommunene og kommunene går sammen i forhandlinger som likeverdige parter og forplikter seg til å følge opp felles mål. Avtalene skal omfatte alle aktuelle transportpolitiske virkemidler i byområdene, også arealbruk. Det overordnede målet fra Klimaforliket og NTP 2014-2023 om at veksten i persontransporten i storbyområdene skal tas med kollektivtransport, sykling og gange skal være styrende. Det er den samme målsettingen som ligger bak den eksisterende Belønningsordningen der staten yter tilskudd til byområdene. Gjennom avtaler om belønningsmidler forplikter byområdene seg til å gjennomføre tiltak som realiserer avtalte mål.

I NTP 2014-2023 er det lagt til grunn 16,9 mrd. kr i tiårsperioden til statlig forhandlingsbidrag i den nye ordningen med helhetlige bymiljøavtaler. Det er aktuelt å bruke midlene til investeringer i knutepunkt, holdeplasser, kollektivfelt og gang- og sykkelveger på statlig ansvarsområde. Slike tiltak vil være vesentlige for å nå målet fra Klimaforliket.

Midlene kan også gå til statlig investeringsstøtte til fylkeskommunal kollektivinfrastruktur som er av nasjonal betydning og som er nødvendig for effektiv transportavvikling. Regjeringen vil sørge for en forpliktende finansiering av viktige kollektivtransportløsninger i de største byene, fortrinnsvis gjennom å gi statlig investeringsstilskudd som dekker 50 pst. av kostnadene. Det må utarbeides kriterier for hvilke kollektivprosjekter som kan motta statlig investeringsstøtte. Regjeringen vil komme tilbake til Stortinget med dette på et seinere tidspunkt.

Midlene til statlig forhandlingsbidrag i helhetlige bymiljøavtaler kommer i tillegg til store investeringstiltak på veg og jernbane, samt 8,2 mrd. kr som er prioritert til framkommelighetstiltak for syklist og fotgjengere i og utenfor byområdene. Busstransport er i dag det viktigste kollektive transportmiddelet i alle byområder når det gjelder antall reiser, også for Oslo og Akershus når dette området ses samlet. Investeringer i et godt og effektivt vegnett som sikrer god framkommelighet for buss er derfor et viktig kollektivtiltak.

Statlig investeringsstøtte til fylkeskommunal kollektivinfrastruktur og behovet for å utvikle gode og effektive vegnett i byområdene må ses i sammenheng med at Regjeringen går inn for å øke satsingen på utbygging av veg og kollektivtransport utover vedtatt NTP 2014-2023.

SPØRSMÅL NR. 48**Innlevert 1. november 2013 av stortingsrepresentant Heikki Eidsvoll Holmås****Besvart 19. november 2013 av landbruks- og matminister Sylvi Listhaug****Spørsmål:**

«Mener landbruks- og matministeren at det er viktig å prioritere å jobbe for å stanse de farlige klimaendringene, som en del av arbeidet for å sikre hele verdens befolkning mat, av hensyn til utviklingslands bønder som opplever hyppigere tørke?»

BEGRUNNELSE:

Landbruks- og matministeren har i VG 16. mai 2011 uttalt: - Jeg synes det er kommet flere og flere argumenter for å være kritisk til den propagandaen regjeringen leverer. Det er ikke bevist at menneskelige CO₂-utslipp fører til klimaendringer. Det er først og fremst en unnskyldning for å innføre mer skatter og avgifter.

Svar:

Regjeringens politiske plattform slår fast at regjeringen vil føre en ambisiøs nasjonal klimapolitikk med en langsiktig omstilling til et lavutslippssamfunn innen 2050. Regjeringen vil styrke satsingen på forskning og miljøteknologi. Som medlem av regjeringen stiller jeg meg helt og fullt bak denne prioriteringen.

Målet er at Norge gjennom en strategisk innretning av utviklingssamarbeidet skal bidra til et bærekraftig landbruk basert på en helhetlig arealforvaltning og en best mulig utnyttelse av de biologiske ressursene. Klimarobuste dyrkingsmetoder må kontinuerlig kompletteres med mer klimatilpassede vekster og frø. Gjennom internasjonalt samarbeid under FNs organisasjon for mat og jordbruk (FAO) forplikter landene seg til å forvalte og sikre at bønder og forskere har tilgang til plantemateriale med klimarobuste egenskaper.

Ved forvaltning av norske skoger er klimapolitiske målsetninger i stor grad sammenfallende med næringspolitiske målsettinger. Her slår regjeringens politiske plattform fast at regjeringen vil "legge større vekt på klimapolitiske målsettinger i forvaltningen av norske skoger". Dette punktet må sees i sammenheng med regjeringsplattformens punkter om å "utarbeide en helhetlig strategi for verdikjeden knyttet til skogbruket" og å "legge til rette for å øke avvirkningen av norsk skog".

Å legge større vekt på klimapolitiske målsetninger i forvaltningen av norske skoger betyr i praksis at vi i større grad må:

- Sikre nødvendig infrastruktur for å øke tilgjengeligheten til den fornybare skogressursen.
- Utnytte potensialet for økt bruk av fornybar bioenergi fra skog.
- Øke bruken av trevirke i bygninger og byggverk som erstatning for mer klimabelastende materialer. Når vi bygger i tre, lagres også karbon gjennom hele byggets levetid.
- Sikre bærekraftig langsiktig ressursutnyttelse, hvor tilveksten er større enn uttaket, og hvor det legges til rette for økt skogproduksjon ved skogplanting, skoggjødsling og andre relevante skogskjøtselstiltak.

Ifølge FNs klimapanel 4. hovedrapport "vil bærekraftig skogforvaltning som tar sikte på å vedlikeholde eller øke skogens karbonlager, samtidig som det årlig høstes av skogressursen til materialer, fiber og bioenergi, gi størst langsiktig klimanytte".

Denne konklusjonen er i samsvar med Klimaforliket (Innst. 390 S 2011-2012).

SPØRSMÅL NR. 49**Innlevert 1. november 2013 av stortingsrepresentant Ketil Kjenseth****Besvart 14. november 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Dialysebehandling er spesialisthelsetjeneste for mennesker med total nyresvikt. Gjøvik sykehus har, som et av de eneste sykehus i landet, ikke tilbud om dialysebehandling.

Hva vil statsråden gjøre for å få på plass dette tilbudet ved Gjøvik sykehus?»

BEGRUNNELSE:

Utviklingen i antall pasienter som trenger akutt, livsnødvendig behandling i form av dialyse er raskt økende. I Oppland har antallet økt fra rundt 10 pasienter årlig i 1990 til over 60 i 2011. Gjennomsnittsalderen på pasientene er 67 år og mange av disse pasientene kan ikke nyretransplanteres, og må leve resten av livet med dialysebehandling (med 3-4 ukentlige behandlinger). Det store flertallet av pasientene har så mange komplikasjoner at behandlingen må skje i eller nær sykehus eller lokalmedisinske senter med en viss kirurgisk beredskap. I Oppland er sykehuset på Lillehammer nyremedisinsk senter, med dialysesatelitter på Fagernes og Otta.

Mer enn halvparten av dialysepasientene i Oppland hører geografisk til Vest-Oppland, med sykehuset på Gjøvik som nærmeste sykehus. Der tilbys det i dag ikke dialyse. Pasientene fraktes i stedet 3-4 ganger hver uke 40-100 km tur/retur Lillehammer, for en behandling som tar fra 3-5 timer. Med reisetid utgjør behandlingen fra 5-8 timer, 3-4 ganger ukentlig. Lang reisevei betyr svært redusert livskvalitet for disse pasientene.

Det har over flere år vært et ønske fra Brukerrådet i Sykehuset Innlandet HF å få opprettet dialysetilbud ved Gjøvik sykehus. Så tidlig som i 2006 påpekte Brukerrådet første gang at behovet for å tilby denne behandlingen også i Gjøvik, var "skrikende". Rådet har siden den gang purret gjentatte ganger for å få en løsning på plass, uten at det har gitt resultater. Ved sykehuset i Gjøvik står lokaler klare, men det er foreløpig ikke bevilget penger til utstyr eller legehjemmel.

I stillingsannonse i februar 2012 søkte Sykehuset Innlandet HF ved nyremedisinsk senter på Lillehammer etter overlege i nefrologi. I annonsen er det spesifisert at den nye legehjemmelen skal være med «å drifte ny sykehusbasert dialysesatelitt ved sykehuset på Gjøvik, planlagt oppstart høsten 2012.»

De siste tre årene har det samtidig blitt etablert to midlertidige dialyseplasser ved Raufosstun i Vestre Toten kommune. Helsedirektoratet har delvis støttet

dette økonomisk, med prosjektmidler til Samhandlingsreformen. Sykehuset Innlandet har det faglige ansvaret.

I Nasjonal helse- og omsorgsplan (2011-2015) understrekes det: «utbyggingen av lokalmedisinske senter eller andre kommunale tilbud, kan komme i tillegg til, og ikke til erstatning for lokalsykehusene».

Statens rolle i dette tilfellet er høyst uklar. De to plassene ved Raufosstun i Vestre Toten gir et tilbud til noen få dialysepasienter i Vestre Toten kommune, hvilket er bra. Men utfordringen gjelder det store flertallet av dialysepasienter i Vest-Oppland som er avhengig av dialyse i sykehus - og som må reise forbi Gjøvik sykehus og 45 km videre til Lillehammer 3-4 ganger per uke.

I dette tilfellet ser det ut til at Staten, ved Helse-direktoratet, bidrar til at et svært lite og kommunalt tilbud i en kommune blir tolket av Staten, ved Sykehuset Innlandet HF, som at dette er til erstatning for tilbud i lokalsykehus - og derfor trener en etablering av dialyse ved sykehuset i Gjøvik.

Svar:

Spørsmålet om dialysebehandling ved Gjøvik sykehus har vært forelagt Helse Sør-Øst RHF som opplyser følgende om dialysetilbudet ved Sykehuset Innlandet:

Nyreseksjonen ved sykehuset på Lillehammer har 14 dialyseplasser. Seksjonen har i tillegg ansvar for dialysesatelitter ved Nord Gudbrandsdal lokalmedisinske senter på Otta (6 plasser) og Valdres lokalmedisinske senter på Fagernes (5 plasser). Satellittene er sjelden fullt utnyttet, og for tiden er det tre pasienter på Fagernes og en på Otta.

I tillegg til ovennevnte er det gjennomført et prosjekt ved Raufosstun sykehjem i Vestre Toten kommune med tre dialyseplasser, som nå videreføres ved at Sykehuset Innlandet Lillehammer har ansvar for bemanning og utstyr. Det er en forutsetning for samarbeidet mellom Vestre Toten kommune og sykehuset på Lillehammer at tilbudet på Vestre Toten utvikles dersom en dialysesatelitt på Gjøvik blir etablert. Dette framgår av avtale mellom Vestre Toten kommune og Sykehuset Innlandet HF. Til sammen er det altså 28 dialyseplasser i Oppland.

I 2010 ble behovet for dialysebehandling i Sykehuset Innlandet vurdert. Ut fra en forventning om 10 prosent økning i antall dialysepasienter ble det konkludert med å etablere en satellitt på sykehuset på Gjøvik med syv dialyseplasser. Investeringskostna-

dene ble den gang beregnet til 4,3 mill. kroner og netto driftsutgifter til 2,4 mill. kroner per år. I tillegg kom kostnader knyttet til tekniske installasjoner, innkjøp av dialysemaskiner og annet nødvendig utstyr. Sparte transportkostnader kommer til fradrag.

Helse Sør-Øst RHF opplyser at den forventede økning i antallet dialysepasienter i Oppland har uteblitt. Siden 2008 har det vært en liten nedgang. Antallet som får tilbud om transplantasjon har økt, og

den teknologiske utviklingen på området har bidratt til at flere kan få hjemmedialyse. I og med at kapasiteten er god, er åpning av en dialysesatellitt på Sykehuset Innlandet Gjøvik ikke prioritert nå. I forbindelse med behandlingen av langtidsbudsjettet foretas det årlig en vurdering av om det skal etableres en slik satellitt. Vurderingen blir foretatt ut fra behov og foretakets økonomiske situasjon.

SPØRSMÅL NR. 50

Innlevert 4. november 2013 av stortingsrepresentant Svein Roald Hansen

Besvart 8. november 2013 av kultur- og kirkeminister Thorhild Widvey

Spørsmål:

«I regjeringsplattformen heter at regjeringen vil tilpasse eierbegrensningen for medier til ønsket om å sikre mediemangfold, og la Konkurransetilsynet forvalte loven om medieeierskap.

Hva vil dette innebære for Medietilsynets oppgaver?»

Svar:

Regjeringens politiske plattform slår klart fast at vi vil gå inn for å overføre tilsynet med eier-konsentrasjon på medieområdet til Konkurransetilsynet. Vi mener at det er mye å vinne på å overføre disse oppgavene til et sterkt og profesjonelt fagmiljø som alle-

rede forvalter liknende lovgivning. Selv om konkurranse-loven og medieeierskapsloven har ulike formål, er det i dag betydelig overlapp mellom de to tilsynenes vurderinger av oppkjøp og sammenslåinger.

Forslaget vil nødvendigvis innebære at når ansvaret for loven overføres til Konkurransetilsynet vil Medietilsynet ikke lenger vil ha ansvar for dette saksfeltet.

Hvordan overføringen av ansvar nærmere skal gjennomføres, inkl. om medieeierskapsloven skal opprettholdes som et separat regelverk eller om hensynene til mediemangfold på en eller annen måte skal inkorporeres i konkurranse-loven, må jeg få komme tilbake til. Jeg vil nå sette i gang en vurdering av dette, i dialog med bl.a. konkurransemyndighetene.

SPØRSMÅL NR. 51

Innlevert 4. november 2013 av stortingsrepresentant Hadia Tajik

Besvart 8. november 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Kva er status for piloteringen av felles nødnummer i Drammen og for framdriften for å etablere eit felles nødnummer?»

BEGRUNNELSE:

Lørdag 02. november i år hadde NRK Kveldsnytt ei sak på nyhenda om at pilotprosjektet om felles nødnummer for brann, helse og politi i Drammen skulle leggjast ned, og at ein i staden vil setje i gang eit utredningsarbeid.

Svar:

Innslaget i NRK Kveldsnytt 2. november gir inntrykk av at pilotprosjektet i Drammen skal legges ned på grunn av tekniske problem. Dette er ikke riktig. Prosjektet skal halde fram, med same mål, til same kostnadsramme og med same tidsramme.

Den viktigaste oppgåva til prosjektet er å utvikle eit godt grunnlag for å fatte ei avgjerd om det skal innførast eit felles nødnummer og felles nødsentralar i Noreg. Grunnlag for avgjerda skal liggje føre innan utgangen av 2014.

Basert på erfaringane så langt og kartlegging av handlingsalternativa vert det gjort nokre justeringar i måten prosjektet vert gjennomført på. Ein planlegg

no at etatane skal skipa ei prøveordning med ein felles sentral for mottak av nødmeldingar der representantane frå kvar etat nyttar teknisk utstyr frå eigen etat. Dette vil gi ei praktisk utprøving av muligheter til å forbetre informasjonsflyten og samhandlinga mellom nødetatane, utan at ein må byggje om eksisterande utstyr slik at det blir likt, slik tanken først var.

Parallelt med dette gjennomfører prosjektet ei omfattande utgreiing av alle sider ved ei mogleg innføring av eit felles nødnummer og felles nødsentralar. Dei tiltaka som nå vert gjennomført av prosjektet i Drammen skal samla sett gi oss eit grunnlag for å fatte ei avgjerd om det i Norge skal innførast eit felles nødnummer og felles nødsentralar.

SPØRSMÅL NR. 52

Innlevert 4. november 2013 av stortingsrepresentant Helga Pedersen

Besvart 8. november 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«I regjeringserklæringen står det at Regjeringen vil prioritere kvoteflyktninger med størst sjanse for vellykket integrering.

Kan statsråden forklare hvilke endringer dette forslaget vil innebære fra dagens praksis?»

Svar:

Det er mange hensyn som skal ivaretas når sammensetningen av kvoten for overføringsflyktninger skal fastsettes. Flyktningenes beskyttelsesbehov vil alltid ligge i bunn. Vi skal også være lydhøre overfor FNs Høykommissær for flyktningers (UNHCRs) behov og prioriteringer, delta i internasjonalt samarbeid om ulike flyktninggrupper der det er hensiktsmessig, og prioritere situasjoner der gjenbosetting av noen flyktninger kan bidra til en bedre situasjon for flyktninger som blir igjen i et vertsland, - såkalt strategisk bruk av gjenbosetting.

Samtidig må det også sees hen til situasjonen i Norge, særlig med tanke på bosetting av flyktninger i kommunene. Flyktninger som har opplevd krig og konflikt er generelt sårbare. Enkelte vil kunne ha problemer med å komme inn på arbeidsmarkedet, eller vil trenge lang tid på å klare det, selv etter gjennomført introduksjonsprogram. Det er viktig å ta imot flyktninger som har lettere for å tilpasse seg livet i Norge, og som har utdanning, språkkunnskaper eller arbeidserfaring som kan bidra til at de lettere kan bli selvhjulpne. Dette gavner både den enkelte flyktning og samfunnet for øvrig.

At Norge, som enkelte andre land, benytter seg av muligheten vi har til å motta kvoteflyktninger vi mener lettere lar seg integrere i det norske samfunnet mener jeg er lite kontroversielt. Det er til gagn for både flyktningene og for Norge.

SPØRSMÅL NR. 53**Innlevert 4. november 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 11. november 2013 av klima- og miljøvernminister Tine Sundtoft****Spørsmål:**

«I Norge har det i en tid nå pågått en diskusjon om bruk av ammunisjon med bly- eller stålkuler. Det har vært hevdet at bruk av blyammunisjon har vært skadelig for naturen. Andre hevder igjen at dette er marginalt og i det hele tatt beviselig og at samlet sett vil blyammunisjon gjøre mindre skade enn stål.

Hva er statsrådets vurdering av dette og vil den nye regjeringen åpne for at jegere igjen skal kunne benytte blyammunisjon?»

Svar:

Bly er en miljøgift som har mange alvorlige effekter for både mennesker og dyr som eksponeres. For dyr og planter kan bly være giftig selv i små mengder. Bly brytes ikke ned i naturen og hoper seg opp oppover i næringskjedene. På grunn av de alvorlige helse- og miljøegenskapene til bly, er det fastsatt internasjonale reguleringer hvor Norge har forpliktet seg til å redusere utslippene, og bly er også omfattet av vårt eget nasjonale mål om å stanse bruk og utslipp av en liste prioriterte miljøgifter innen 2020.

Nasjonale og internasjonale undersøkelser viser at det finnes gode, miljøvennlige alternativer til blyhagl. For eksempel Norges Jeger- og Fiskerforbunds

”Testjegerprosjekt” fra 2002-2005 viser at det finnes gode, miljøvennlige alternativer til blyhagl som er fullgode hva gjelder drepeevne sammenlignet med bly. Det ble her testet ulike varianter av ammunisjon med tungsten (Wolfram), stål (jern) og vismut sammenlignet med bly. Alternativene til blyhagl er dyrere enn bly, men merkostnadene forventes likevel ikke å utgjøre en stor andel av totalkostnadene for jakten.

Til grunn for dagens totalforbud mot blyhagl ligger det en helhetlig vurdering av at bruk av blyhagl utgjør et miljøproblem generelt og ikke bare på skytebaner og i våtmarksområder.

I forbindelse med behandling av et representantskapsforslag på Stortinget i våres, ble det lovet at det skulle innhentes supplerende kunnskap om effekter av forbudet utenfor våtmarks-områder og skytebaner, på bakgrunn av mange spørsmål nettopp om dette. Miljødirektoratet er blitt bedt om å innhente slik ytterligere kunnskap, og ha kontakt med Norges Jeger- og Fiskerforbund i dette arbeidet. Miljødirektoratets arbeid skal være avsluttet innen 1. juni 2014.

Jeg vil avvente resultatene fra Miljødirektoratet og så ta en ny vurdering av det faglige grunnlaget i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 54**Innlevert 4. november 2013 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 12. november 2013 av landbruks- og matminister Sylvi Listhaug****Spørsmål:**

«Smaalenenes Avis skriver i lederartikkelen 1. november 2013: "Historisk har nordmenn aldri brukt mindre penger på mat i forhold til annet. Det er et tegn på velstand og overflod. Men samtidig bruker vi større deler av våre matbudsjetter på usunn mat. Aldri har nordmenn vært mer overvektige, altfor mange dør altfor tidlig på grunn av usunn livsstil."

Hvilke grep vil statsråden ta for å gjøre trygg, sunn og norsk mat mer tilgjengelig?»

Svar:

Tilgjengeligheten av mat i Norge er god, og det er ikke mangler ved utvalg og tilgjengelighet av matvarer i det norske markedet som er årsak til overvekt og andre livsstilssykdommer. Slike sykdommer har først og fremst sammenheng bl.a. med graden av fysisk aktivitet og hvordan den enkelte setter sammen sitt kosthold.

Det er helse- og omsorgsministeren som har ansvaret for ernæringspolitikken, herunder de råd som gis for å forebygge kostholdsrelatert sykdom.

Mattryggheten i Norge er god. Forekomsten av

sykdom som skyldes smittestoffer i mat er i internasjonal sammenheng på et svært lavt nivå.

Innen mitt ansvarsområde vil jeg arbeide for at virksomheter langs matproduksjonskjeden følger det

meget omfattende, og i hovedsak EØS-harmoniserte, regelverket som skal sikre mattrygghet, herunder at Mattilsynet fører et effektivt tilsyn med at regelverket følges.

SPØRSMÅL NR. 55

Innlevert 5. november 2013 av stortingsrepresentant Olaug V. Bollestad

Besvart 13. november 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Sykepleierforbundet er bekymret over tilstanden ved nyfødtintensiven ved OUS Rikshospitalet HF. De mener de svakeste og premature barna ikke får den oppfølgingen de trenger. Avdelingen har en bemanning på 5-6 ansatte per barn, mens barneintensiv ved det samme sykehuset har ni ansatte per barn. Ny kunnskap om premature barn, nytt utstyr, og dermed mulighet til å behandle svært alvorlig syke barn, tilsier en bemanningsfaktor tilsvarende barneintensiv.

Vil statsråden sikre disse barna den oppfølgingen de trenger?»

BEGRUNNELSE:

Sykepleierforbundet påpeker mangler ved oppfølgingen av de svakeste og premature barna på nyfødtintensiven på OUS Rikshospitalet. Viktige signaler som krever erfaring og kompetanse å oppdage, blir oversett. Medisiner blir gitt for sent. Spedbarna sendes til lokalsykehus for tidlig på grunn av kapasitetsproblemer, hjerteoperasjoner strykes på grunn av manglende kapasitet, og det er lite tid til å tilegne seg nødvendig kunnskap fortløpende for sykepleierne. Situasjonen ved nyfødtintensiv har vært kjent lenge, og den er en stor belastning for de ansatte. For et halvt år siden sendte sykepleierne en bekymringsmelding til Helsetilsynet ved fylkeslegen i Oslo og Akershus om forholdene. Avdelingsleder ved avdelingen sier til Aftenposten 1.11.13 at de har økt bemanningen med 11 årsverk, og at det er øremerket 15 utdanningsstillinger for sykepleiere til nyfødtinten-

siv. Fylkesleder for Sykepleierforbundet i Oslo er glad for at disse tiltakene er satt i verk, men mener det ikke er tilstrekkelig. 11 årsverk er ikke nok for å nå en tilstrekkelig bemanning per seng. Når det gjelder utdanningsstillingene er det kun to sykepleiere som har søkt på disse stillingene.

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet er gjort kjent med at Fylkesmannen mottok flere bekymringsmeldinger om nyfødt intensivavdelingen ved Rikshospitalet i april i år og at det på den bakgrunn ble opprettet tilsynssak 25. april. Tilsynssaken skal enda ikke være avsluttet/ ferdigbehandlet. Departementet har fått opplyst at tilsynsmyndigheten ikke har noen saker per i dag vedrørende feilbehandling ved den aktuelle avdelingen.

Jeg er som helseminister svært opptatt av at de aller minste pasientene og deres familier får god og omsorgsfull hjelp. Oslo universitetssykehus har opplyst at behandlingen av de syke nyfødte barna ved nyfødtintensivavdelingen ved Rikshospitalet er forsvarlig, selv om arbeidsbelastningen for medarbeiderne har vært høy. Avdelingen har mange av de aller sykeste nyfødte i Norge og den medisinske utviklingen har gjort det mulig å redde stadig flere og mindre barn. Dette krever høy kompetanse og tilstrekkelig bemanning. Helse Sør-Øst har orientert departementet om at Oslo universitetssykehus har satt i gang flere tiltak for å bidra til økt bemanning og økt kompetanse. Dette arbeidet vil fortsette og foretakstillitsvalgte for sykepleierne deltar i forbedringsarbeidet.

SPØRSMÅL NR. 56**Innlevert 6. november 2013 av stortingsrepresentant Rasmus Hansson****Besvart 13. november 2013 av olje- og energiminister Tord Lien****Spørsmål:**

«I forslaget til statsbudsjett fra regjeringen Stoltenberg er det under kapittel 1830, post 50, "Forskning og næringsutvikling" satt av kr 254 millioner til petroleumsforskning.

Hvor stor del av denne summen er knyttet til inngåtte kontrakter?»

BEGRUNNELSE:

Vi ønsker å kartlegge mulighetene for å omdisponere deler av denne posten til andre formål enn petroleumsforskning.

Svar:

Midlene til petroleumsforskning under kapittel 1830, post 50 overføres i sin helhet til Norges forskningsråd og fordeles på forskningsprogrammene PETROMAKS 2, DEMO 2000, PETROSAM 2

PROOFNY og de nylig etablerte forskningssentrene innen økt utvinning og arktisk teknologi samt strategisk petroleumsforskning.

Norges forskningsråd benytter seg av langtidsbudsjetter for den perioden de ulike programmene og virkemidlene er tenkt å virke. Forskningsprosjekter er av natur langsiktig og binder derfor opp midler i flere år når de bevilges støtte. Det tar dessuten tid å lyse ut og bevilge forskningsprosjekter. For å sikre et jevnt aktivitetsnivå og hindre store årlige overføringer lyser derfor Norges forskningsråd ut større beløp enn faktiske bevilgninger i enkelte år.

Denne praksisen har som konsekvens at hoveddelen av midlene allokeret til petroleumsforskning i forslaget til statsbudsjett er bundet opp i konkrete løpende prosjekter. I følge opplysninger innhentet fra Norges forskningsråd er således om lag 200 mill. kr av budsjettforslaget på 254 mill. kr bundet opp i allerede inngåtte forpliktelser.

SPØRSMÅL NR. 57**Innlevert 6. november 2013 av stortingsrepresentant Rasmus Hansson****Besvart 13. november 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«I forslaget til statsbudsjett for 2014 fra regjeringen Stoltenberg er det under kapittel 1320 post 30, Riksveginvesteringer, satt av kr. 6338.9 mill. til "store prosjekter". Av omtalen fremkommer det at en del av bevilgningen vil gå til nye prosjekter, og en del til prosjekter der arbeidet alt er i gang.

Hvor stor del av den omtalte bevilgningen til "store prosjekter" er knyttet til prosjekter der anleggsarbeidet allerede er påbegynt, og/eller til kontrakter som allerede er inngått?»

BEGRUNNELSE:

Vi ønsker å kartlegge muligheten for omdisponere disse bevilgningene til andre formål.

Svar:

Innenfor den foreslåtte rammen til store prosjekter under post 30 Riksveginvesteringer i Prop. 1 S (2013-2014) er det lagt til grunn om lag 5 650 mill. kr til igangsatte prosjekter. Av den resterende del av rammen er om lag 480 mill. kr foreslått til prosjekter som allerede er vedtatt av Stortinget, men der hovedarbeidene først vil starte opp i 2014. Videre er om lag 150 mill. kr foreslått til å videreføre forberedende arbeid på store prosjekter som er aktuelle å starte opp med bompenger i 2014 eller 2015. Om lag 50 mill. kr er foreslått til å starte to nye prosjekter. I praksis er det derfor en svært liten andel av rammen som er foreslått til oppstart av nye prosjekter som ennå ikke er vedtatt av Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 58**Innlevert 6. november 2013 av stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal****Besvart 13. november 2013 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson****Spørsmål:**

«I regjeringserklæringa står det at ein «vil stille krav om at ingen skal kunne sykemeldes i mer enn 6 måneder av sin egen fastlege». Dette kan skape utryggleik for alle som vert råka av langvarig sjukdom, til dømes kreftpasientar, og forvirring om kven dei skal vende seg til når denne seksmånadarsperioden er over.

Kan statsråden svare på korleis dette systemet skal organiserast og kven den einskilde pasient skal vende seg til, når det ikkje lenger er fastlegen?»

GRUNNGJEVING:

I den politiske plattformen for regjeringa utgått av Høgre og Frp står følgjande formuleringar:

"Regjeringen vil stille krav om at ingen skal kunne sykemeldes i mer enn 6 måneder av sin egen fastlege."

Svar:

Regjeringas politikk bygger på at deltaking i arbeidslivet er ein av dei viktigaste bærebjelkane i eit menneske sitt liv. Det gjeld òg om ein blir råka av

sjukdom eller funksjonstap. Å forvalte arbeidet med sjukmeldingar på ein god og føremålstenleg måte, er eit viktig bidrag til deltaking i arbeidslivet, trass i helseplager og sjukdom.

Det er dokumentert at det er stor variasjon i legane sin sjukmeldingspraksis, og at fastlegane kan påvirke sykefraværet i sin pasientgruppe. Samstundes opplever mange legar arbeidet med sjukmeldingar som ei utfordring, der dei forventningane pasientane har skal balanserast mot det behovet samfunnet har for å avgrense sjukefraværet.

Videre veit vi at sjansene for å falle ut av arbeidsmarknaden aukar med lengre sjukefraværstilfeller. Det er difor fornuftig å satse på tidlig intervensjon av sjukmeldte for å bidra til at flest mulig kommer tilbake i arbeid. Regjeringa ønskjer å prøve ut nye tiltak for å bidra til lågare sjukefravær, herunder krav til ny medisinsk vurdering etter 6 månader.

Korleis dette skal organiserast krev ein nærare utgreiing, mellom anna ein kartlegging av dei ulike konsekvensane ikkje berre for den einskilde, men også for fastlegen, Arbeids- og velferdsetaten og arbeidsgjevar. Dette arbeidet vil departementet no gå i gang med.

SPØRSMÅL NR. 59**Innlevert 6. november 2013 av stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal****Besvart 13. november 2013 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson****Spørsmål:**

«Regjeringa vil no innføre normerte sjukmeldingar. Ein slik fast mal for lengda på sjukmeldingsperiodar vil slå forskjellig ut for ulike typar arbeidstakarar. Til dømes vil ein statsråd truleg lettare kunne kome tilbake i arbeid etter eit beinbrot enn ein tømmerhoggar.

Korleis vil statsråden forsikre seg om at normering ikkje vil føre til at eit byråkratisk og rigid regelverk overprøvar medisinske vurderingar, og korleis skal han hindre at dette ikkje slår urettferdig ut for ulike typar arbeidstakarar?»

Svar:

Regjeringas politikk bygger på at deltaking i arbeidslivet er ein av dei viktigaste bærebjelkane i eit menneske sitt liv. Det gjeld òg om ein blir råka av sjukdom eller funksjonstap. Å forvalte arbeidet med sjukmeldingar på ein god og føremålstenleg måte, er eit viktig bidrag til deltaking i arbeidslivet, trass i helseplager og sjukdom.

Det går fram av Regjeringas politiske plattform at å innføre rettleiande, normerte sjukmeldingsperiodar vil sikre meir likskap i handsaminga av sjukmeldingsprossen. Dette vil gi dei sjukmelde større tryggleik. Eg vil presisere at vi i plattformen er klare

på at dei normerte periodane skal være rettleiande og at avgjerda til sjukmeldaren difor skal vege tyngst.

Det er dokumentert at det er stor variasjon i legane sin sjukmeldingspraksis. Sjukmeldingspraksisen er ein viktig faktor som påverkar sjukefråværet. Mange legar opplever arbeidet med sjukmeldingar som ei utfordring der dei forventingane pasientane har skal balanserast mot det behovet samfunnet har for å avgrense sjukefråværet. Etter mitt syn kan rettleiande, normerte sjukmeldingsperioder bidra til ein god og einsarta sjukmeldingspraksis og samtidig vere til støtte for sjukmeldarar som finn denne dobbeltrolla vanskeleg å praktisere.

Etter at normert sjukmelding blei innført i Sverige gjennom "beslutningsstøtten" (veiledninga), har det vore gjort fleire undersøkingar for å kartleggje ef-

fektar og omfang. Ei undersøking frå 2009 frå Försäkringskassan viser at både lengda og spreinga i varigheita av sjukmedlingane blei reduserte etter innføringa. Resultata blir tolka slik at dei medisinske tilrådingane blir nytta og at dei har effektar på sjukmeldingane.

Vurderinga av kva slags arbeid som er mogleg for ein som er sjuk skal alltid vere individuell og ta utgangspunkt i dei føresetnadene denne personen har. Føremålet med normerte sjukmeldingsperiodar er ikkje å overprøve skjønnnet til sjukmeldarane, men å utarbeide ein betre og meir kvalitetssikra sjukmeldingsprosess, med betre rettstryggleik både for pasientar og helsepersonell.

Eg vil no sjå nærare på korleis ei ordning med normerte sjukmeldingar konkret kan utformast.

SPØRSMÅL NR. 60

Innlevert 6. november 2013 av stortingsrepresentant Anniken Huitfeldt

Besvart 14. november 2013 av utenriksminister Børge Brende

Spørsmål:

«Vil regjeringen fortsette arbeidet for kvinners rett til selvbestemt abort i internasjonale fora og videreføre den politiske og økonomiske støtten til organisasjoner, initiativ og helseprosjekter som arbeider for eller gir kvinner mulighet til å velge selvbestemt abort?»

BEGRUNNELSE:

Norge har hatt en fremtredende rolle i internasjonale fora de siste årene i spørsmål knyttet til kvinners seksuelle og reproduktive helse og rettigheter. Det har vi kunnet gjøre fordi vi i Norge har sikret disse rettighetene på en god måte, og fordi vi i vårt eget land har beveget oss i retning av stadig bedre respekt for kvinners seksuelle og reproduktive rettigheter. Selv små tilbakeskritt i Norge kan derfor få stor og negativ symbolsk betydning i det internasjonale miljøet som kjemper for disse rettighetene. Regjeringen har åpnet for at fastleger skal ha reservasjonsrett, noe som altså representerer en viss innskrenkning i forhold til dagens praksis. Etter min mening bør utenriksministeren være oppmerksom på at et slikt tilbakeskritt fra norsk side kan få betydning internasjonalt.

Jeg mener det er viktig at Norge fortsetter å ligge helt i front på dette feltet, og ber statsråden klargjøre hva som er regjeringens politikk.

Svar:

Svaret er ja. Regjeringen vil videreføre den norske innsatsen for å fremme kvinners rettigheter internasjonalt, også innenfor seksuell og reproduktiv helse. Dette fremgår av regjeringsplattformen og Tillegg 1 til statsbudsjett for 2014, inkludert økningen i kjernebidraget til FNs befolkningsfond (UNFPA) sammenliknet med saldert budsjett for 2013. Vi har et særlig fokus på tusenårsmål 4, reduksjon i barnedødeligheten, og tusenårsmål 5, reduksjon i mødredødeligheten.

Farlige aborter skjer nesten utelukkende i utviklingsland, og står for 13 prosent av mødredødeligheten. Graviditet og fødsler er en av de hyppigste dødsårsakene blant unge jenter i utviklingsland. Dette er alvorlig tall som understreker viktigheten av fortsatt innsats.

Regjeringen vil videreføre bistanden til kvinnehelse og mødrehelse. I likhet med praksisen fra Bondevik II-regjeringen og den rødgrønne regjeringen vil det fortsatt inkludere informasjon og tilbud om abort.

Lettere tilgjengelig og billigere prevensjon er et avgjørende virkemiddel for å redusere antallet uønskede graviditeter. Regjeringen vil derfor opprettholde og styrke arbeidet med å gjøre prevensjonsmidler tilgjengelig gjennom Family Planning 2020-initiativet og oppfølgingen av FN-konvensjonen for livsvik-

tige medisiner for kvinner og barn. I tillegg planlegger Regjeringen å styrke arbeidet med seksualundervisning i utviklingsland.

Den brede dagsorden innen seksuell og reproduktiv helse og rettigheter, inkludert seksualundervisning, vil bli sentral i 2014. Regjeringen planlegger å ligge i forkant på dette feltet i forbindelse med ICPD+20, samt i forbindelse med Befolkningskommisjonen og Kvinnekommisjonen.

Regjeringen vil trappe opp innsatsen for jenters skolegang og arbeide mot barne- og tvangsekteskap. Utdanning og utsatt giftemål er begge med på å begrense - og forhåpentligvis på sikt - avskaffe barne- og ungdomsgraviditeter.

Den samlede innsatsen for jenter og kvinners rettigheter, helse, og utdanning har en høy prioritet for Regjeringen, og jeg ser frem til et nært samarbeid med Stortinget for å realisere ambisiøse norske mål på dette viktige feltet.

SPØRSMÅL NR. 61

Innlevert 6. november 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Knag Fylkesnes

Besvart 15. november 2013 av kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen

Spørsmål:

«I Stortingets spørretime 6. november d.å. uttalte Erna Solberg følgende på spørsmål om barnehageopptak: "Vi skal legge til rette for at kommunene kan gjennomføre løpende opptak. Det kommer vi til å gjøre gradvis gjennom denne perioden."

Kan statsråden forklare hvordan dette skal gjennomføres?»

Svar:

Jeg viser til spørsmål nr. 61 fra representant Torgeir Knag Fylkesnes om opptak til barnehagen. Jeg viser for øvrig også til mitt svar på spørsmål nr. 65 fra representant Rigmor Aasrud, som stilte tilsvarende spørsmål om opptak til barnehagen.

Regjeringen ønsker å sikre småbarnsfamiliene god tilgjengelighet til barnehageplass. Tilgjengelige barnehageplasser av god kvalitet er viktig for barna, foreldrene og samfunnet. Lang ventetid på plass er derfor lite tilfredsstillende. Av regjeringens politiske plattform fremgår det at regjeringen vil arbeide for økt fleksibilitet i barnehageopptaket.

I gjeldende regelverk for barnehagene er det krav til kommunene om å ha minimum ett årlige barnehageopptak. Stoltenberg II-regjeringen sendte ut høringsforslag om endring av rettighetsbestemmelsen for barn født i september eller oktober, kombinert

med forslag om minimum to årlige opptak. I statsbudsjettet, Prop. 1 S (2013-2014), ble det foreslått å bevilge midler til dette.

Stoltenberg II-regjeringens forslag ville ikke endret den omstendighet at fødselsdato er avgjørende for lengden på ventetiden til barnehageplass. Jeg ønsker ikke å gjennomføre en slik endring. Denne regjeringen har som ambisjon å gi fleksibilitet i barnehageopptaket for småbarnsfamiliene, og vil derfor komme tilbake med forslag til en endring i retten til barnehageplass som bedre ivaretar familienes behov.

Hvordan regjeringen konkret vil utforme en ordning som gir mer fleksibilitet, vil fremgå av budsjettproposisjoner og forslag til nødvendige lovendringer. I vårt arbeid med dette vil vi også lytte til synspunkter fra kommunene og andre aktører i barnehagesektoren, slik at den modellen som velges blir hensiktsmessig og fleksibel.

Jeg vil også understreke at en utvidelse av retten til barnehageplass uten en parallell satsing for å sikre tilstrekkelig bemanning og kompetent personale ikke er forsvarlig. Regjeringen er opptatt av at tilgjengelighet til barnehageplass skal være god for alle familier som ønsker det for sine barn, men vi er også opptatt av at barna skal få et barnehagetilbud med et innhold og en kvalitet som møter deres behov på en god måte.

SPØRSMÅL NR. 62**Innlevert 6. november 2013 av stortingsrepresentant Irene Johansen****Besvart 15. november 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Som en oppfølging av terrormeldingen og Stoltenberg-regjeringens mål om å videreutvikle samvirket mellom nødetatene, ba Justisdepartementet i brev av 6.9.13. DSB å lage en mulighetsstudie for felles øvings- og kompetansesenter for nødetatene. En av lokaliseringene som ble nevnt som interessant for et slikt senter i brevet, var den militære delen på Rygge flystasjon.

Vil justisministeren med bakgrunn i at denne saken nå er blitt ytterligere aktualisert, sette fortgang i utredningen å etablere et slikt senter der?»

BEGRUNNELSE:

Det tragiske trippeldrapet i Årdal har skapt en fornyet debatt om politiets responstider, organisering og også behovet for bedre og mer samtrening mellom nødetatene. I Stortingets spørretime i dag ble det stilt flere spørsmål om dette til statsministeren. Hun pekte blant annet på behovet for å lære av slike hendelser, og også behovet for mer samtrening. Stoltenbergregjeringen omtalte i terrormeldingen at:

"(...) det er et mål for regjeringen å videreutvikle samvirket mellom nødetatene (politi, helse, brann og redning). De frivillige og Forsvaret har også en sentral rolle i dette samvirket. Alle disse aktørene må trene både på egen rolle og på samarbeid. God rolleforståelse og felles øvelser er sentralt for at samvirket kan foregå effektivt og bidra til å begrense tap og lidelse".

Ifm. at Stortinget har besluttet å redusere aktiviteten på Rygge flystasjon frigjøres store arealer med moderne infrastruktur av høy kvalitet som kan egne seg til rednings- og beredskapstrening. Rygge har nærhet til 40 % av befolkningen og er allerede et senter for helikopterberedskap med redningshelikopter og beredskapshelikopter for politi og forsvar.

Det er tatt et tverrpolitisk initiativ i regionen for å bruke disse arealene til et nytt beredskapssenter der alle nødetatene kan trene sammen og hver for seg. Dette syntes Stoltenbergregjeringen var såpass interessant at justisministeren tok initiativ til å gi DSB et oppdrag å utrede mulighetene for et slikt felles øvings- og kompetansesenter. Mandatet ble gitt i brev til DSB av 6.9.13. Jeg vil gjerne ha justisministerens svar på om dette utredningsarbeidet nå vil bli forsert og et slikt senter etablert for å imøtekomme kravene om økt samtrening og samhandling mellom nødetatene.

Svar:

Justis- og beredskapsdepartementet ga DSB i brev av 8. oktober 2013 i oppdrag å lede en arbeidsgruppe som skal utarbeide en mulighetsstudie hvor det kartlegges status og fremtidig behov for felles øvings- og kompetansesenter for nødetatene. Rygge Flystasjon ble i dette brevet omtalt som en mulig lokasjon for et slikt øvings- og kompetansesenter.

Regjeringen har omtalt i Politisk plattform at de fire grunnleggende prinsipper for beredskapsarbeidet skal videreføres: Ansvar, nærhet, likhet og samvirke. Det er derfor en målsetting å videreutvikle samvirket mellom nødetatene (politi, helse og brann- og redningsetaten). De frivillige og Forsvaret har også en sentral rolle i dette samvirket. Jeg mener at det er viktig at alle disse aktørene må trene både på egen rolle og på samarbeid. God rolleforståelse og felles øvelser er sentralt for at samvirket kan foregå effektivt og bidra til å begrense tap og lidelse.

Jeg er derfor positiv til at det skal utarbeides en slik mulighetsstudie, og er opptatt av at gjennomføringen av denne studien ikke skal ta lang tid.

SPØRSMÅL NR. 63**Innlevert 7. november 2013 av stortingsrepresentant Audun Lysbakken****Besvart 15. november 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Barn som er født for tidlig trenger trygg behandling og oppfølging, foreldrene deres må vite at barna er i de beste hender. Aftenposten har rettet oppmerksomhet mot bekymringsmeldinger om situasjonen ved nyfødtintensiven ved Rikshospitalet, og vist at fylkeslegen i Oslo brukte svært lang tid før han svarte på Sykepleierforbundets bekymring.

Hvor mange avviksmeldinger foreligger det fra Rikshospitalet, hvilken alvorlighetsgrad har de og hvordan følges de opp?»

BEGRUNNELSE:

Tryggheten den første tiden i et barns liv er viktig. Når barnet i tillegg er født for tidlig, og trenger den aller beste hjelpen våre sykehus kan gi, må vi være sikre på at det er nok ansatte som har den kunnskapen dette viktige arbeidet krever.

Når Aftenposten melder at et varsel fra Sykepleierforbundet ikke har fått svar på et halvt år er det grunn til bekymring. For at vi skal være trygge på at bekymringer fra helsepersonell blir tatt på alvor må vi være sikre på at tilsynsmyndighetene følger opp alvorlige varsler.

I denne konkrete saken har Rikshospitalet varslet at de har økt bemanningen, men at opplæring likevel tar tid. Foreldre og samfunnet trenger visshet om at disse endringene blir gode nok. Jeg forutsetter at helseministeren går inn i denne saken, både for å være sikker på at tilsynet faktisk følger opp de varsler de får og for å forsikre seg om at sykehusets ledelse sørger for å ha kontroll med situasjonen.

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet er gjort kjent med at Fylkesmannen mottok fem bekymringsmel-

dingen om nyfødtintensivavdelingen ved Rikshospitalet i april i år og at det på den bakgrunn ble opprettet tilsynssak 25. april. Tilsynssaken skal enda ikke være avsluttet/ ferdigbehandlet. Departementet har fått opplyst at tilsynsmyndigheten ikke har noen saker per i dag vedrørende feilbehandling ved den aktuelle avdelingen. Statens helsetilsyn opplyser at de mottok et varsel tidligere i år etter spesialisthelsetjenesteloven § 3-3a (jf. varsel til Statens helsetilsyn om alvorlige hendelser) knyttet til nyfødtavdelingen ved Rikshospitalet i februar. Etter at å ha innhentet mer informasjon om saken ble saken avsluttet etter at det ikke ble funnet grunnlag for å opprette en tilsynssak.

Oslo universitetssykehus opplyser at det er sendt 14 meldinger til Kunnskapssenterets meldeordning fra nyfødtintensivavdelingen på Rikshospitalet hittil i 2013. En av meldingene har ledelsen vurdert førte til moderat skade. De øvrige meldingene er vurdert som mindre alvorlige, eller ingen/ubetydelig konsekvens. Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten bistår sykehusene i analyse og oppfølging av hendelsene.

Jeg er som helseminister svært opptatt av at de aller minste pasientene og deres familier får god og omsorgsfull hjelp. Oslo universitetssykehus har opplyst at behandlingen av de syke nyfødte barna ved nyfødtintensivavdelingen ved Rikshospitalet er forsvarlig, selv om arbeidsbelastningen for medarbeiderne har vært høy. Avdelingen har mange av de aller sykeste nyfødte i Norge og den medisinske utviklingen har gjort det mulig å redde stadig flere og mindre barn. Dette krever høy kompetanse og tilstrekkelig bemanning. Helse Sør-Øst har orientert departementet om at Oslo universitetssykehus har satt i gang flere tiltak for å bidra til økt bemanning og økt kompetanse. Dette arbeidet vil fortsette, og foretakstillitsvalgte for sykepleierne deltar i forbedringsarbeidet.

SPØRSMÅL NR. 64**Innlevert 7. november 2013 av stortingsrepresentant Kjersti Toppe****Besvart 13. november 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«I følge ein ny Sintef- rapport kan omlag 7 prosent av alle pasientar i psykisk helsevern vurderast som utskrivingsklare, men ventar på kommunale tenester. Minst halvparten av dei treng bustad, medan det for andre handlar om omfattande hjelpetiltak. Bykommunar som Oslo, Bergen og Trondheim har dei største utfordringane.

Vil statsråden innføre kommunal betalingsplikt for utskrivingsklare pasientar i psykiatrien på same måte som for utskrivingsklare somatiske pasientar, og i tilfelle når vil dette kunne skje?»

GRUNNGJEVING:

Viser til svar på spørsmål nr 21 datert 5.11. Etter at ein innførte kommunal betalingsplikt for utskrivingsklare pasientar frå 1.1. 2012 som del av Samhandlingsreforma, har det kome tilbakemeldingar om at dette har ført til uheldige skeivprioriteringar: Kommunar prioriterer kommunale tilbod til somatiske pasientar, men ikkje dei med psykiatrisk diagnose sidan desse slepp ein å betale for. Etter at SINTEF rapporten no har kartlagt denne utfordringa, hastar det med å få ei avklaring og å gi eit tydeleg signal om denne økonomiske ordninga skal gjelde alle pasientar, uansett diagnose. I Regjeringsplattforma er det sagt at ein skal satse på psykisk helse. Det er også varsla endringar i ordninga med kommunal medfinansiering. Men det er ikkje varsla endringar i den økonomiske ordninga med utskrivingsklare pasientar.

Svar:

Det er eit mål for denne regjeringa å styrke dei kommunale tilboda til menneske med psykisk sjukdom, mellom anna ved å satse meir på førebygging og å byggje ut lavterskeltilbod i kommunane. Viktige verkemiddel for å nå dette målet er lover, finansiering og godt planarbeid.

Samhandlingsreforma ga kommunane eit styrka ansvar for innbyggjarane sine. Dette inneber at kommunane skal leggje til rette for og gje eit forsvarleg tilbod til både dei innbyggjarane som har ein somatisk sjukdom og dei med psykisk sjukdom. Styrka innsats for fleire lavterskeltilbod, kompetanseuke og betre førebyggjande tenester er tiltak som vil setje kommunane i stand til å løyse desse oppgåvene. Samstundes vil regjeringa styrke det psykiske helsevernet, slik at tilbodet her ikkje vert bygd ned før kommunane har hatt tid til å byggje opp.

Regjeringsplattforma legg til grunn at samhandlingsreforma vert vidareført med dei verkemidlane vi har i dag. Unnataket er kommunal medfinansiering, der plattformen slår fast at ordninga skal reverserast. Etter å ha hatt dialog med mellom anna KS, ser eg nytta av å få ei god evaluering av korleis medfinansieringsordninga har fungert, slik at ho kan erstattast av ei betre ordning.

Kommunane har frå 2012 overteke det finansielle ansvaret for utskrivingsklare pasientar på sjukehus med medisinske somatiske sjukdommar frå første dag. Det er overført 560 mill. kroner frå sjukehusa til kommunane for å kunne etablere tilbod for disse pasientane. Frå 2011 er det stilt krav om registrering av utskrivingsklare pasientar innfor psykisk helsevern til Norsk pasientregister (NPR). Denne registreringa har så langt ikkje hatt ein kvalitet som gjer det mogleg å seie noko sikkert om det reelle omfanget av utskrivingsklare pasientar innfor psykiske helsevern. Eg meiner at verkemiddel ikkje skal innførast før vi kan vere sikre på at dei ikkje slår negativt ut for pasientar eller kommunar. Derfor må arbeidet med å få fram betre data halde fram.

Svaret på representanten Toppe sitt spørsmål er derfor at regjeringa vil vurdere å innføre betalingsplikt for utskrivingsklare pasientar i det psykiske helsevernet så snart vi har eit grunnlag for innføringa som gjer oss sikre på at tilbodet til pasientar ikkje vert dårlegare.

SPØRSMÅL NR. 65**Innlevert 7. november 2013 av stortingsrepresentant Rigmor Aasrud****Besvart 15. november 2013 av kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen****Spørsmål:**

«Hvordan vil regjeringen sørge for at kommunene legger til rette for løpende opptak i barnehagene?»

BEGRUNNELSE:

I spontanspørretimen den 6. november bekreftet statsministeren at regjeringen vil sørge for at kommunene legger til rette for løpende opptak. Dette vil utvilsomt være av stor betydning for barn og foreldre, og det vil være stor interesse for hvordan en slik ordning vil fungere.

I valgkampen karakteriserte representanter fra de blåblå regjeringspartienedagens ordning som utgått på dato, og det må derfor antas at en nyordning vil komme raskt på plass. Siden det er kommunene som skal sørge for at dette gjennomføres, vil også de ha interesse av hvordan dette skal utformes og finansieres.

Svar:

Jeg viser for øvrig også til mitt svar på spørsmål nr. 61 fra representant Torgeir Knag Fylkesnes, som stilte tilsvarende spørsmål om opptak til barnehagen.

Regjeringen ønsker å sikre småbarnsfamiliene god tilgjengelighet til barnehageplass. Tilgjengelige barnehageplasser av god kvalitet er viktig for barna, foreldrene og samfunnet. Lang ventetid på plass er derfor lite tilfredsstillende. Av regjeringens politiske plattform fremgår det at regjeringen vil arbeide for økt fleksibilitet i barnehageopptaket.

I gjeldende regelverk for barnehagene er det krav

til kommunene om å ha minimum ett årlige barnehageopptak. Stoltenberg II-regjeringen sendte ut høringsforslag om endring av rettighetsbestemmelsen for barn født i september eller oktober, kombinert med forslag om minimum to årlige opptak. I statsbudsjettet, Prop. 1 S (2013-2014), ble det foreslått å bevilge midler til dette.

Stoltenberg II-regjeringens forslag ville ikke endret den omstendighet at fødselsdato er avgjørende for lengden på ventetiden til barnehageplass. Jeg ønsker ikke å gjennomføre en slik endring. Denne regjeringen har som ambisjon å gi fleksibilitet i barnehageopptaket for småbarnsfamiliene, og vil derfor komme tilbake med forslag til en endring i retten til barnehageplass som bedre ivaretar familienes behov.

Hvordan regjeringen konkret vil utforme en ordning som gir mer fleksibilitet, vil fremgå av budsjettproposisjoner og forslag til nødvendige lovendringer. I vårt arbeid med dette vil vi også lytte til synspunkter fra kommunene og andre aktører i barnehagesektoren, slik at den modellen som velges blir hensiktsmessig og fleksibel.

Jeg vil også understreke at en utvidelse av retten til barnehageplass uten en parallell satsing for å sikre tilstrekkelig bemanning og kompetent personale ikke er forsvarlig. Regjeringen er opptatt av at tilgjengelighet til barnehageplass skal være god for alle familier som ønsker det for sine barn, men vi er også opptatt av at barna skal få et barnehagetilbud med et innhold og en kvalitet som møter deres behov på en god måte.

SPØRSMÅL NR. 66**Innlevert 7. november 2013 av stortingsrepresentant Kåre Simensen****Besvart 18. november 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«I etterkant av valget har sentrale stortingspolitikere fra Høyre vært i Alta og lovet at de skal arbeide for at E6 vest for Alta skal bli bomfri.

Hva gjør samferdselsministeren for å innfri disse og sitt eget partis lovnader om at E6 vest for Alta blir bomfri?»

BEGRUNNELSE:

Den 6.11 fikk vi vite at E134 blir bomfri. Dette er den første veien Fremskrittspartiet fjerner bompengefinansiering på. I valgkampen har representanter for FrP lovet at det samme skal skje på andre veier som er brukerfinansiert. Derfor er forventningen hos befolkningen i Alta at også E6 skal bli bomfri.

Svar:

Jeg vil vise til at regjeringen nettopp har lagt frem tilleggsproposisjon til statsbudsjettet, jf. Prop. 1 S Tillegg 1 (2013-2014). Her legges det opp til betydelig satsing på veg. Vi signaliserer mer veg og lavere bompengandel.

Regjeringen vurderer på generelt grunnlag en rekke tiltak som kan bidra til lavere bompenger, for eksempel statlige garantier for lån.

Jeg vil for øvrig vise til at Stortingets vedtak om å bygge ut strekningen E6 vest for Alta med delvis bompengefinansiering, ble vedtatt med støtte fra bl.a. Arbeiderpartiet, jf. Innst. 177 S (2010-2011). Det er Stortinget som vedtar bompengeprosjekter. Dersom representanten mener bompenger bør reduseres eller fjernes bør slike initiativ tas i Stortinget. Regjeringen har ikke flertall i Stortinget alene, og slike forslag imøteses fra Arbeiderpartiet.

SPØRSMÅL NR. 67**Innlevert 7. november 2013 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 15. november 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Sør-sudaneren som drepte tre personer på Valdresekspressen 3. november skulle vært uttransportert fra Norge dagen etter. Det skjedde naturlig nok ikke. Drapsmannen er pågrepet, og gjennomgår nå i følge mediene, psykiatrisk behandling. Senere vil det bli reist tiltale, og vedkommende vil få en straff for sine ugjerninger.

Uavhengig av straffens form eller lengde, vil justisministeren ta et initiativ overfor sør-sudanske myndigheter for om mulig å inngå en avtale som sikrer at drapsmannen kan sone i sitt hjemland?»

BEGRUNNELSE:

Gjennom mediene er det blitt kjent at mannen som drepte tre personer på Valdresekspressen 3. november er fra Sør-Sudan, og at vedkommende bodde på et asylmottak i Årdal. Videre har vi fått vite at vedkommende før han kom til Norge hadde fått avslag på sin asylsøknad i Spania. Vedkommende har mao. fått sin

sak prøvet og avvist innenfor rammen av Dublin konvensjonen, og vedkommende skulle umiddelbart ha blitt sendt tilbake til Spania. Etter 8 år med rød-grønn justispolitikk har jeg stor forståelse for at justisministeren har svært mye å ta tak i. Jeg har også stor respekt for oppgaven, og at den krever mange ulike avveininger. Mange nordmenn føler imidlertid avmakt og frustrasjon når det viser seg at kriminelle handlinger utført av utenlandske borgere i Norge fører til straffevilkår som av de kriminelle og nordmenn flest oppfattes som mer gunstig eller fordelaktig enn dersom vedkommende hadde blitt sendt tilbake til sitt hjemland. Slike tilfeller bryter med rettsoppfatningen hos folk flest, og reduserer respekten for rettssystemet.

Der er å anta at også andre land i Schengen-området møter på tilsvarende problemstillinger i sine nasjonale juridiske prosesser, og at Norge derfor bør kunne trekke lærdom av andre lands erfaringer.

Norge bør eventuelt kunne trekke erfaringer fra disse landene.

Svar:

Den dypt tragiske hendelsen som skjedde på Valdres-ekspressen er under etterforskning og det er ennå ikke reist tiltale. Det er opp til retten å vurdere hvilken reaksjon som eventuelt skal idømmes. Før rettskraftig dom foreligger ønsker jeg ikke å uttale meg om eventuell gjennomføring av en reaksjon.

Det er et mål for regjeringen at flest mulig domfelte som skal utvises fra Norge overføres til soning i hjemlandet. Departementet foretar en gjennomgang av mulige tiltak slik at antallet overføringer kan økes. I den forbindelse vurderes også tiltak knyttet til saksbehandlingen i Norge og tiltak rettet mot land hvor mange utenlandske innsatte kommer fra.

SPØRSMÅL NR. 68

Innlevert 7. november 2013 av stortingsrepresentant Hadia Tajik

Besvart 18. november 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Kven kjem til å utgjere arbeidsgruppa som skal gjere framlegg om tiltak til ny handlingsplan mot radikaliserings og valdeleg ekstremisme, kva mandat har dei fått og når kan me rekne med at justisministeren vil leggje fram ein slik plan?»

GRUNNGJEVING:

Landet fekk sin fyrste handlingsplan som var spesifikt retta mot radikaliserings og valdeleg ekstremisme i 2010; «Felles trygghet – felles ansvar». I statsbudsjettet for 2014, Prop. 1 S (2013-2014) Justis- og beredskapsdepartementet, varsla Stoltenberg II-regjeringa at den dåverande regjeringa ville ha ein ny handlingsplan på feltet frå 2014.

Eg har med glede registrert at den nye regjeringa vil følgje dette opp.

Tysdag 5. november hadde justis- og beredskapsministeren pressekonferanse der han varsla at det skal setjas ned ei arbeidsgruppe for å førebu ein slik handlingsplan. Ei slik arbeidsgruppe kan vere eit nyttig verkty.

Diverre kjem det ikkje fram av nyhendemeldin-

ga på justisdepartementet sine nettsider kven som skal utgjere arbeidsgruppa, ei heller om det til dømes er eksterne fagfolk, evt. eller ei tverrdepartemental gruppe med politikarar og embetsverk. På nettsida er fem punktar som vil vere sentrale for arbeidsgruppa sitt arbeid nemnt, men det står ikkje kva heilskapen i mandatet deira kjem til å vere. Det er varsla når arbeidsgruppa skal kome tilbake til statsråden med eit framlegg, men det står ikkje kva som vil vere den vidare framdrifta for arbeidet, eller når ein kan vente at ein handlingsplan vil vere ferdig og kan takast i bruk.

Svar:

Arbeidsgruppa er førebels ikkje satt saman, men Justis- og beredskapsdepartementet tek imot innspel frå departement som kjem saka ved. Det er ikkje satt nokon endeleg framdriftsplan for arbeidsgruppa. Justis- og beredskapsdepartementet skal i samråd med dei relevante departementa fastlegge eit mandat for arbeidsgruppa.

Eg tek sikte på å leggje fram ein ny handlingsplan våren 2014.

SPØRSMÅL NR. 69**Innlevert 7. november 2013 av stortingsrepresentant Anders B. Werp****Besvart 20. november 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Hvilke konsekvenser personellmessig og budsjettmessig vil det få å innføre lokal vaktjeneste med dagens struktur, med dagens arbeidstidsbestemmelser, sikkerhetsregler og krav til kompetanse for mannskapene?»

BEGRUNNELSE:

Politianalysen legger til grunn at det i justissektoren er 354 tjenestesteder (politistasjoner og lensmannskontorer) i landet. Kun 13 av disse er døgnåpne. Ut fra utvalgets kriterier anbefaler de en reduksjon av antall tjenestesteder med 144, til 210 tjenestesteder. Lokal politiberedskap og nærpolti er viktig. I den senere tid er det reist spørsmål om muligheter for lokal vaktjeneste (bakvakt) ved de tjenestesteder som i dag kun er åpnet på dagtid.

Svar:

Innledningsvis må jeg få presisere at spørsmålet som stilles er svært omfattende og krevende å utrede innen kort tid. Spørsmålet er forelagt Politidirektora-

tet, som opplyser at de ved beregningene har lagt et sett med overordnede forutsetninger til grunn for et grovt estimat. Med lokal vaktjeneste menes bakvakt (reservetjeneste), dvs. en ordning der tjenestemenn ikke er på jobb, men kan tilkalles ved behov. Det er også lagt til grunn at en slik ordning kommer som et supplement til, og ikke som erstatning for de tilstedevaktene etaten har i dag.

Det kreves minst to polititjenestemenn som må være tilgjengelige til enhver tid for å håndtere mindre krevende hendelser. Dersom beredskapen skal dimensjoneres for mer farlige og kompliserte hendelser, må flere enn to ha vakt. Når det tas hensyn til gjeldende arbeidstidsbestemmelser, fravær som kurs, ferie med mer beregnes 9 årsverk for å ha en person på vakt hele døgnet.

Ut fra dette opplyser Politidirektoratet at med utgangspunkt i dagens faktiske bemanning på lokale tjenestesteder kreves en bemanningsøkning på om lag 1 350 årsverk. Det er kun beregnet for de tjenestesteder som i dag ikke har en slik bemanning. Bevilgningsbehovet vil være om lag 1,35 milliarder kroner.

SPØRSMÅL NR. 70**Innlevert 8. november 2013 av stortingsrepresentant Heikki Eidsvoll Holmås****Besvart 19. november 2013 av klima- og miljøvernminister Tine Sundtoft****Spørsmål:**

«I Aftenposten 8. november sier klima- og miljøvernministeren: "Mitt syn er kunnskapsbasert. Informasjon jeg har hentet inn peker entydig i retning av at vi ikke er tjent med å ha sitkagran i Norge."

Vil Klima- og miljøministeren sikre at alle støtteordninger over statsbudsjettet utelukker støtte til planting av sitkagran, og vil hun sikre at dette også gjelder lutzgran, hemlock og andre fremmede treslag?»

Svar:

Sitatet er tatt fra en artikkel som omhandlet regjeringens oppfølging av skogtiltak i klimaforliket. Regjeringen skal presentere en strategi for økt skogplanting, ettersom planting av skog kan ta opp og lagre betydelige karbonmengder. Det er laget en bakgrunnsrapport som vurderer egnete arealer for skogplanting på nye arealer som klimatiltak, og hvilke miljøkriterier som bør etableres for å sikre naturmangfold og andre miljøverdier ved slik planting. Det var i denne forbindelse jeg uttrykte det som er gjengitt i sitatet fra Aftenposten. Denne rapporten har nå vært på høring og det har kommet inn mange uttalelser som nå vil bli gjennomgått av Landbruks- og

matdepartementet og Miljøverndepartementet. Regjeringen vil komme tilbake til hvordan denne rapporten skal følges opp.

Jeg mener at en eventuell ny tilskuddsordning for planting av skog på nye arealer som klimatiltak ikke bør omfatte nyplanting av sitkagran og andre utenlandske treslag som er vurdert å ha høy eller svært høy økologisk risiko. Miljøvernmyndighetene bruker betydelige ressurser og budsjettmidler for å fjerne sitkagran og andre utenlandske treslag i verneområder. I den sammenheng blir det paradoksalt dersom Norge skulle bevilge midler til en ny ordning som omfatter utplanting av utenlandske treslag som er klassifisert i de høyeste risikokategorier.

Ved behandlingen av klimameldingen uttrykte også energi- og miljøkomiteen at man forutsetter at hensynet til naturmangfold blir ivarettatt ved plantingen.

Jeg vil også vise til at utplanting av utenlandske treslag skal vurderes etter forskrift om utsetting av utenlandske treslag til skogbruksformål som trådte i kraft 1. juli 2012. Det vil ikke kunne gis tillatelse til utsetting av utenlandske treslag dersom det er grunn til å anta at utsettingen vil medføre vesentlige uheldige følger for det biologiske mangfold.

Utenlandske treslag kan ha en negativ påvirkning på naturmangfoldet ved å endre den naturlige artssammensetningen og økologiske funksjoner på stedet. Spredning av treslagene utenfor området som er tilplantet kan forsterke problemet, og det kan være kostbart og vanskelig å reversere uheldige følger av utplanting. Sitkagran kategoriseres i Artsdatabankens Norsk Svarteliste 2012 til høyeste risikokategori som er "Svært høy økologisk risiko".

Jeg vil samtidig påpeke at det er Landbruks- og matdepartementet som har ansvaret for den eksisterende tilskuddsordningen til skogplanting, der det også kan gis tilskudd til planting av utenlandske treslag som sitkagran. På partsmøtet under Konvensjonen om biologisk mangfold i Nagoya i 2010 ble det vedtatt et mål om at senest innen 2020 er virkemidler, inkludert subsidier, som er skadelige for biologisk mangfold, fjernet, faset ut eller endret for å unngå negative følger for det biologiske mangfold. Miljøverndepartementet vil i samråd med andre berørte departementer vurdere innrettingen av eksisterende virkemidler i forbindelse med arbeidet med en nasjonal handlingsplan for naturmangfold.

SPØRSMÅL NR. 71

Innlevert 8. november 2013 av stortingsrepresentant Heikki Eidsvoll Holmås

Besvart 21. november 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Norge skal snart ta stilling til EUs jernbanedirektiv, den såkalte jernbanepakke IV. Direktivet vil blant annet pålegge Norge fri konkurranse om all jernbanedrift. Fagorganisasjoner advarer mot direktivet og frykter det vil svekke politisk og økonomisk styring av jernbanen. Erfaringer fra andre land viser at konkurranseutsetting kan medføre både økte priser og lavere regularitet. Togforegangslandet Sveits har sin jernbanedrift i ett statsdrevet selskap.

Vil Norge fortsette å jobbe mot EUs jernbanepakke?»

Svar:

Jernbanepakke IV består totalt av 6 rettsakter, hvor hovedformålet er å legge til rette for og gjennomføre EUs indre marked også for jernbanesektoren. Det internasjonale persontransport- og godstransportmarkedet for jernbane er allerede åpnet, og

alle europeiske jernbaneforetak er sikret generell tilgangsrett til å utføre slike transporter.

EU-kommisjonen har foreslått endringer i direktiv 2012/34/EF som innebærer at alle europeiske jernbaneforetak gis en generell tilgangsrett til å drive nasjonal (innenriks) persontransport med jernbane i medlemsstatene, såkalt konkurranse på sporet. Det foreslås også endringer i forordningen 1370/2007 (Kollektivtransportforordningen) som innebærer at det blir obligatorisk med bruk av konkurranse ved tildeling av kontrakter om offentlig tjenesteytelse innen persontransport med jernbane, såkalt konkurranse om sporet. Hele jernbanepakke IV er til behandling i EU-Parlamentet, mens Rådet enda ikke har begynt på behandlingen av konkurransedelen av pakken, dette må kunne forventes å skje under det greske formannskapet. I Parlamentet diskuteres spesielt mulighetene for lengre overgangsordninger, resiprositetsadgang og tiltak for å unngå faren for "fløteskumming" ("cherry picking") på strekninger der et jernbane-

foretak er tildelt kontrakt om offentlig tjenesteytelse. Regjeringen vil støtte disse tiltakene. I tillegg vil regjeringen arbeide for at det blir størst mulig nasjonalt handlingsrom innenfor de overordnede krav til liberalisering og konkurranseutsetting av offentlige tjenesteforpliktelser. Det er viktig at konkurranse innføres i et tempo og på en slik måte at effektene av konkurranse

kan tas ut på en best mulig måte, og for å få dette til må konkurransen skje på like vilkår og sektoren må være tilrettelagt for dette.

Regjeringen ønsker å øke konkurransen på eller om jernbanesporet. Vi vil komme tilbake til Stortinget om hvordan dette kan innføres.

SPØRSMÅL NR. 72

Innlevert 11. november 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 19. november 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Aftenposten har den siste tiden hatt ulike oppslag hvor de har tatt for seg manglende tiltak for syke kriminelle.

Hva gjør statsråden i samarbeid med andre berørte statsråder for å sikre at psykisk syke kriminelle får tilstrekkelig hjelp, for å sikre vern av både den kriminelle og samfunnet?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Aftenposten 3. november har det vært satt ned åtte utvalg, to stortingsmeldinger og tre innstillinger som har berørt temaet syke kriminelle som ikke kan straffes eller tvangsbehandles uten at man har funnet et godt svar på problemstillingen. Dessverre har manglende lovfesting av hva som skal skje med denne gruppen mennesker medført at liv har gått tapt. Det er derfor viktig at kriminelle som er alvorlig psykisk syke får hjelp, både for å verne den enkelte og samfunnet.

Tidligere justisminister, Grete Faremo, satt ned et utvalg som skulle se på utilregnelighetsvilkåret i norsk strafferett, samt rettspsykiatrisk sakkyndige. Utvalget skal legge frem sin rapport i juni 2014. Det er et viktig arbeid og vil kunne bidra til at rettstilstanden på dette området blir mer avklart. Samtidig må det presiseres at de som trenger hjelp, må få det nå. De kan ikke vente på enda et utvalg.

Svar:

Kriminalitet begått av psykisk syke personer, som ikke kan straffeforfølges, reiser noen særlige utfordringer. I disse sakene vil samfunnets behov for

beskyttelse mot plagsomme eller farlig handlinger måtte veies opp mot at enkeltindivider ikke skal utsettes for uforholdsmessige inngrep. Dette er en utfordring som man lenge har vært klar over, og løsningene må finnes i skjæringspunktet mellom Helse- og omsorgsdepartementet og Justis- og beredskapsdepartementet.

Oppslaget i media om psykisk syke lovbrøyttere, som representanten Ropstad viser til, omhandler flere til dels forskjellige grupper. Et fellestrekk er at de ikke kan idømmes strafferettslige særreaksjoner (overføring til tvungen psykisk helsevern eller tvungen omsorg, jf. straffeloven §§ 39 og 39 a). Tvangsinnleggelse vil heller ikke alltid være aktuelt for disse gruppene av psykisk syke lovbrøyttere. På denne måten faller enkelte «mellom to stoler» og anses som for syke til å straffeforfølges, men for friske til å tvangsinnlegges. Mange psykisk syke evner eller ønsker heller ikke å følge opp tilbud om frivillig oppfølging innenfor helsevesenet.

Regjeringen er svært opptatt av at samfunnet skal beskyttes mot denne typen kriminell adferd samtidig som den syke får tilgang til nødvendig hjelp.

Jeg har derfor igangsatt et eget arbeid i departementet for å gjennomgå mulighetene for en snarlig forbedring av rammeverket sammen med Helse- og omsorgsministeren.

Jeg tillater meg også å vise til rapporten «Etterkontroll av reglene om strafferettslig utilregnelighet, strafferettslige særreaksjoner og forvaring», og oppfølgingen av denne, samt til arbeidet som gjøres av Tilregnelighetsutvalget. Begge har relevans til de problemstillingene representanten Ropstad tar opp.

SPØRSMÅL NR. 73**Innlevert 12. november 2013 av stortingsrepresentant Terje Aasland****Besvart 19. november 2013 av klima- og miljøvernminister Tine Sundtoft****Spørsmål:**

«Er statsråden enig i at innføring av kvoteprisgultv på 30 kroner i CO₂-kompensasjonsordningen svekker konkurransevilkårene til norsk landbasert industri i perioden ordningen gjelder?»

BEGRUNNELSE:

Det har vært bred enighet om CO₂ kompensasjonsordningen for industrien. Ordningen som Stoltenberg 2 regjeringen presenterte hadde til hensikt å redusere faren for karbonlekkasje, og slik hindre økte utslipp internasjonalt som følge av at produksjon flyttes fra områder med sterk utslippsregulering til områder med svak utslippsregulering. Ordningen slik den ble foreslått i regjeringen Stoltenberg 2s forslag til statsbudsjett for 2014 var nylig notifisert i EU.

I Solbergregjeringens tilleggsproposisjon foreslås et kvoteprisgultv for ordningen på 30 kroner. Finansiering til ordningen kuttes da også med 123 millioner for 2014. For norsk landbasert industri vil endringen få store konsekvenser.

Svar:

Regjeringen vil føre en politikk som styrker næringslivets konkurransekraft. I vårt budsjettforslag for 2014 foreslår vi å redusere selskapsskatten, forbedre avskrivningsreglene, satse mer på infrastruktur

og føre en ansvarlig økonomisk politikk. Samlet betyr dette at rammebetingelsene for norsk industri styrkes. I 2014 vil det for første gang bevilges penger til CO₂-kompensasjonsordningen. Norge er, sammen med Tyskland, Storbritannia og Nederland, de eneste landene i EØS-området som innfører en slik ordning. Kompensasjonsordningen skal sikre at norsk industri ikke får urimelige kostnader sammenliknet med industri i andre land. Et prisgultv ville innebære at små merkostnader ikke kompenseres, men større merkostnader kompenseres fullt ut. På den måten sikrer vi at ordningen ikke belastes med utbetalinger når faren for utflagging av industrien er svært liten. Jeg vil i den sammenheng peke på at kvoteprisen i øyeblikket er svært lav, noe som medfører at kostnadene for de som omfattes og insentivene for teknologiutvikling er langt lavere enn forventet.

Kompensasjonsordningen vil gjelde helt frem til 2020, noe som gir forutsigbarhet.

Det er de samlede kostnadene som er viktig for norsk industri, og med vårt forslag til budsjett bidrar vi til en vesentlig reduksjon i disse.

I budsjettavtalen mellom regjeringspartiene og Kristelig Folkeparti og Venstre fra 15. november 2013 er det enighet om ikke å innføre et kvoteprisgultv. Bakgrunnen for dette er et ønske om å gi industrien enda bedre konkurransekraft og dermed ytterligere forbedre deres rammebetingelser.

SPØRSMÅL NR. 74**Innlevert 12. november 2013 av stortingsrepresentant Helge André Njåstad****Besvart 18. november 2013 av kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner****Spørsmål:**

«Kan statsråden sjå på saka og vurdere å gje tilskott til denne prosessen under føresetnad at det føreligg fleirtalsvedtak i dei berørte kommunar om at ein ynskjer å utrede samt at det føreligg ein plan for korleis resultatet skal presenteras innbyggjarane?»

GRUNNGJEVING:

Ordføraren i Radøy Jon Askeland skriv fylgjande i ein e-post:

"Som du kjenner til, så har dei ni kommunane i Nordhordland gått i gang med eit stort utgreiingsarbeid. Fylkesmannen i Hordaland har frå starten vore ein engasjert medspelar i prosjektet. Me har laga ein omfattande prosjektplan, og søkte både Fylkesmann og KRD om skjønsmidlar.

Fylkesmannen lova oss skjønsmidlar, men frå KRD fekk berre etter ein del rundar ein liten pott skjønsmidlar for å koma i gang, og me fekk tydeleg melding om at for å få vidare skjønsmidlar til hovudprosjektet, så måtte deltakarkommunane først gje ei viljeserklæring for at dei ville fusjonera. Me ville der-

for ikkje få skjønsmidlar for dei kommunane som ikkje gav viljeserklæring.

Me vart veldig forundra over dette, og eg kontakta KRD, og sa at det er vanskeleg for dei fleste kommunane å gje eit førehandstilsagn på å fusjonera, då det nettopp er utgreiingsarbeidet som skal gje svar som grunnlag for ei tilråding til vedtak i kommunestyra. Eg argumenterte med at det måtte då vera tilstrekkeleg at kommunane slutta seg til å driva utgreiingsarbeidet. Men, me fekk ikkje medhald i dette.

Ein vidare konsekvens er altså at Fylkesmannen kan heller ikkje gje oss vidare skjønsmidlar slik han har varsla. Kommunestrukturprosjektet i Nordhordland står derfor i fare for å stoppa opp pga. me pt ikkje har midlar å driva for i 2014, som etter eigen plan er det verkeleg store utgreiingsåret. Me har laga ein innfallsvinkel til prosjektet som både Fylkesmann og Telemarksforsking har gitt oss honnør for, så eg meiner me kan skaffa oss nyttig kunnskap å dela med resten av landet på dette feltet.

Med den varsla kommunestruktureforma, så ber eg om at kommunalkomiteen får KRD til å endra praksis på området. Etter mitt syn må det som minimum vera slik at Fylkesmannen står fritt i å gje sine skjønsmidlar til kommunestrukturprosjekt uavhengig av om KRD gjev nasjonale skjønsmidlar. Vidare bør KRD gje skjønsmidlar til kvalitativt gode strukturprosjekt, som har som føremål å utgreia ev. strukturerendingar. For oss i Nordhordland er tidsfaktoren viktig for å få ei rask avklaring på spørsmåla."

Svar:

Når kommunar vil søkje om midlar til utgreiingsarbeid er det fleire forhold som vil bli vektlagd. Departementet har følgjande vilkår for å gje økonomisk støtte:

- Det må vere fleirtalsvedtak i kommunestyra
- Kommunane må gå inn med egne midlar
- Kommunane må i søknaden synleggjere korleis resultatene frå utgreiinga skal presenterast i kommunane

Dei seinaste åra har fleire kommunar motteke slik støtte, deriblant dei ni kommunane i Nordhordland. Eg er overraska over signala ordførar Askeland oppgjev at han har fått frå departementet om "[...] førehandstilsagn for å fusjonera". Slike signal er ikkje i tråd med praksis i departementet. Eg håper derfor at dette skuldast ei misforståing.

Eg vil ikkje leggje hindringar i vegen for kommunar som ynskjer å vurdere samanslåing. Utgangspunktet for vidare støtte er at kommunane må gjere nye vedtak i kommunestyra, og sende ny søknad til departementet. Men eg kan stadfeste at det er tilstrekkeleg at dei nye vedtaka forpliktar kommunane til vidare utgreiing.

SPØRSMÅL NR. 75

Innlevert 12. november 2013 av stortingsrepresentant Arild Grande

Besvart 19. november 2013 av kultur- og kirkeminister Thorhild Widvey

Spørsmål:

«Regjeringen har varslet at den vil trekke bokloven, og vil samtidig videreføre bokavtalen. Professor Tore Slaatta ved UIO hevder at EU og EØS ikke tillater et brudd på konkurransereglene, slik som en bokavtale gjør.

Vil statsråden sikre at saken om bok lov som er varslet til Stortinget, har en avklaring fra EU/EØS om hvorvidt en bokavtale er i strid med EU-retten eller ikke - og avvente fremleggelsen slik at Stortinget kan få ta en dokumentert beslutning på bok lov, bokavtale eller fripris?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget har vedtatt ny lov om omsetning av bøker. Loven gjelder omsetning av skjønnlitteratur, sakprosa og visse fagbøker og lærebøker. Sentralt i loven er en lovfesting av fast pris for nye bøker. I for-

skrift fastsettes regler for rabatt til sluttkunde, til bibliotek og ved kjøp av store volum. Skaffe- og leveringsplikten lovfestes også. Det opprettes en særskilt uavhengig klagenemnd.

Regjeringen har varslet sak til Stortinget for å oppheve loven. Den nåværende bokavtalen løper ut 2014, og det haster derfor med å få på plass et ny regulering av bokmarkedet. Regjeringen har signalisert at de ønsker å videreføre bokavtalen, men eksperter på EU-rett mener dette er vanskelig. Nettopp derfor har de fleste landene innen EU, som hadde en bokavtale innført bok lov. Hvis tilbakemeldingen fra EU/EØS er at man ikke kan fortsette bokavtalen, må saken som kommer til Stortinget ta stilling til bok lov eller fripris. Hvis man bare trekker saken, kan man risikere at man står uten bokavtale og uten bok lov, og ende opp med fripris - uten at Stortinget har fått vært med på en reell behandling av saken. Slik jeg har oppfattet det, er det heller ikke flertall for fripris i det sittende Storting.

Håper statsråden sikrer et best mulig behandlingsgrunnlag, og utsetter saken til slik dokumentasjon foreligger.

Svar:

Regjeringen vil reversere bokloven. Loven ble vedtatt i Stortinget 21. juni, men er ikke trådt i kraft. En oppheving av loven i seg selv vil ikke ha noen EØS-rettslige konsekvenser. Regjeringen har som

mål å videreføre en fastprisordning for bokbransjen i form av en videreutviklet bransjeavtale. En adgang for forlag og bokhandlere til å avtale bindende videre salgspriser forutsetter at gjeldende unntak fra konkurranse-loven revideres og forlenges. Forholdet til EU og EØS-retten vil bli grundig utredet. Jeg vil forsikre meg om at det endelige resultatet vil være kompatibelt med EØS-retten.

SPØRSMÅL NR. 76

Innlevert 12. november 2013 av stortingsrepresentant Terje Aasland

Besvart 19. november 2013 av olje- og energiminister Tord Lien

Spørsmål:

«Vil statsråden konsultere forlikspartene på Stortinget før regjeringen eventuelt flagger ut Norges ambisjoner innen fangst og lagring av CO₂?»

BEGRUNNELSE:

I et intervju med avisen Dagens Næringsliv lørdag 9. november antyder Statsråd Tord Lien at regjeringens målsetning om minst ett anlegg for fangst og lagring for CO₂ skal løses ved å investere i anlegg i utlandet. Statsråden siteres på: «Det er spennende ting på gang i store deler av verden, og vi må se på alt sammen før vi konkluderer.» Ambisjonen om ett anlegg for fangst og lagring av CO₂ er vedtatt i klimaforliket. Etter min vurdering er det en politisk ambisjon/målsetting, forankret i klimaforliket, at dette skal etableres i Norge.

Svar:

Fangst og lagring av CO₂ blir av flere, blant annet Det internasjonale energibyrået (IEA) og FNs klimapanel, trukket fram som en essensiell teknologi for å kunne nå togradersmålet. For at CO₂-håndtering skal lykkes som teknologi forutsettes det at en rekke land satser aktivt på teknologi- og kompetanseutvik-

ling og utvikler prosjekter for CO₂-håndtering.

Arbeidet med CO₂-håndtering i Norge er drevet fram av en klimaambisjon med spesiell vekt på utvikling av teknologi som kan nyttiggjøres internasjonalt, jf. Meld. St. 21 (2011-2012) Norsk klimapolitikk og Meld. St. 9 (2010-2011) Fullskala CO₂-håndtering. I Norge har vi få store utslippspunkt av CO₂, men betydelig kunnskap om teknologiutvikling og transport og lagring av gass. I tillegg er de to for øyeblikket eneste operasjonelle CO₂-håndteringsprosjektene i Europa lokalisert i Norge, hhv. Sleipner og Snøhvit.

I Sundvoldenerklæringen har Regjeringen fastslått at vi vil satse bredt på å utvikle en kostnadseffektiv teknologi for fangst og lagring av CO₂, og ha en ambisjon om å realisere minst ett fullskala demonstrasjonsanlegg for CO₂-fangst innen 2020.

Jeg vil også vise til regjeringens forslag til romertallsvedtak XIX i Prop. 1 S Tillegg 1 (2013-2014): ”Stortinget samtykker i ambisjonen om å realisere minst ett fullskala demonstrasjonsanlegg for fangst av CO₂ innen 2020, og til at det utarbeides en strategi for å nå denne ambisjonen.”

Jeg mener dette strategiarbeidet bør være bredt anlagt. Hvilke avklaringsbehov arbeidet vil kreve, er det etter min vurdering for tidlig å mene noe om nå.

SPØRSMÅL NR. 77**Innlevert 12. november 2013 av stortingsrepresentant Karianne O. Tung****Besvart 20. november 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Vil helseministeren foreslå at fastleger eller kommunale legekantor gis mulighet til å reservere seg mot posthåndtering, dvs. sende og motta brev knyttet til abort, assistert befruktning, prevensjon eller andre inngrep som fastlegen er uenig i, videre mot å gi opplysninger om abortinngrepets art og medisinske virkninger, samt mot å gi informasjon og veiledning om hvilken bistand samfunnet kan gi dersom svangerskapet gir alvorlige vansker?»

Svar:

Det forslag til reservasjonsmulighet for fastleger som jeg nå utreder og vil sende på høring over nyttår, vil bare omfatte reservasjon mot å henvise til svangerskapsavbrudd og eventuelt eutanasi dersom det skulle bli tillatt. I høringen vil jeg ikke foreslå at det skal være mulig for fastleger å reservere seg mot å forskrive prevensjon eller mot å henvise til assis-

tert befruktning eller andre inngrep legen skulle være imot.

Når jeg nå skal utarbeide et forslag til hvordan reservasjonsordningen skal utformes nærmere, er det viktig for meg å sikre at hensynet til pasientene ivaretas på en god måte. Jeg vil tro at det generelt sett vil være bedre for pasientene om fastlegene som reserverer seg mot å henvise til svangerskapsavbrudd også overlater informasjons- og veiledningsoppgavene etter abortloven § 5 andre ledd, jf. § 2 første ledd til en annen fastlege. Da får kvinnen samme lege å forholde seg til under hele denne prosessen. Det kan også være viktig at leger som har så sterke personlige overbevisninger at de ikke ser seg i stand til å henvise til abort, heller ikke er den som gir kvinnen informasjon og veiledning i en slik situasjon. Dette er for øvrig et spørsmål som jeg antar at høringsinstansene kan ha nyttige innspill til.

SPØRSMÅL NR. 78**Innlevert 12. november 2013 av stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal****Besvart 21. november 2013 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson****Spørsmål:**

«Kvifor trekte regjeringa stortingsmelding 46 (2012-2013) "Flere i arbeid", og når kan Stortinget forvente å få handsame ei melding om dette temaet?»

GRUNNGJEVING:

Syner mellom anna til artikkel i Klassekampen 12.11.13 der det blir referert at regjeringa trekker stortingsmelding 46. Dette får sterke reaksjonar frå mange som driv med arbeidsmarknadstiltak, mellom anna frå direktøren i Attføringsbedriftene, som i same artikkel seier til avisa at han fryktar at heile arbeidet med modernisering av attføringsarbeidet no blir sett tilbake.

Føremålet med dette spørsmålet er å få innsikt i grunnlaget for å trekkje meldinga, og å finne ut kva tidsperspektiv regjeringa har på å eventuelt sende ei tilsvarende melding om temaet til Stortinget.

Svar:

I statsråd 9. august 2013 fremma Regjeringa Stoltenberg II Meld. St. 46 (2012-2013) Flere i arbeid. Meldinga vart overbrakt det nye Stortinget. Meldinga rettar særleg merksemd mot strategiar for auka inkludering av personar med nedsett arbeidsevne eller funksjonsevne i arbeid, korleis få fleire med psykiske helseproblem i arbeid, og innsatsen for unge som har falle eller står i fare for å falle utanfor utdanning og arbeid. I meldinga drøftast fleire ulike forslag. Fleire av forslaga krev ytterlegare utgreiing og konkretisering.

Regjeringa Solberg har lagt fram ei regjeringsplattform med eit særleg fokus på arbeid, helse og utdanning. Regjeringa har ambisjonar om å få fleire enn i dag i arbeid. Regjeringa vil derfor trekkje Meld. St. 46 (2012-2013) Flere i arbeid tilbake og ønskjer å kome tilbake til Stortinget på eigna måte med eigne vurderingar og forslag.

SPØRSMÅL NR. 79**Innlevert 12. november 2013 av stortingsrepresentant Ingvild Kjerkol****Besvart 20. november 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«I dag er nesten alle leger i skolehelsetjenesten kommunale fastleger.

Hvordan skal det informeres på de ulike skolene om at enkelte skoleleger reserverer seg for abortenvisning, og vil helsesøstre gis samme adgang som fastleger til å reservere seg, eller vil den såkalte reservasjonsmuligheten kun gjelde fastleger?»

BEGRUNNELSE:

I Stortinget opplyste Helseministeren:

"Skolehelsetjenesten er derfor i god stand til å gi god informasjon til jenter under 18 år om at de har muligheten til å oppsøke spesialisthelsetjenesten direkte, og at det ikke er et krav om å gå om fastlege. Dette kan være et tilbud som er viktig for unge kvinner å benytte seg av uavhengig av om fastlegen har reservert seg eller ikke."

Svar:

Forslaget til reservasjonsordning som jeg nå arbeider med, og etter planen skal sende på høring over

nyttår, skal bare gjelde fastleger. Høringsforslaget vil ikke omfatte andre grupper helsepersonell.

Noen unge kvinner ønsker å oppsøke skolehelsetjenesten fremfor fastlegen, ved uønsket graviditet. En del kommuner har lege tilknyttet skolehelsetjenesten. Noen av disse kan være fastleger og kan ha reservert seg mot å henvise til svangerskapsavbrudd. Kommunen vil ha oversikt over hvilke leger som har reservert seg og vil således kunne informere de ansatte i skolehelsetjenesten om dette. Kommunene bør uansett vurdere om det er hensiktsmessig at en lege som har reservert seg arbeider i skolehelsetjenesten. Dette er spørsmål som jeg også håper høringsinstansene vil uttale seg om.

Dersom unge kvinner tar kontakt med skolehelsetjenesten på grunn av uønsket graviditet, kan imidlertid helsesøster samtale med kvinnene om deres situasjon og informere dem bl.a. om at de har mulighet til å oppsøke spesialisthelsetjenesten direkte uten henvisning fra en fastlege. Dette tror jeg vil kunne være et viktig tilbud til unge kvinner uavhengig av om deres fastlege har reservert seg eller ikke.

SPØRSMÅL NR. 80**Innlevert 13. november 2013 av stortingsrepresentant Knut Storberget****Besvart 19. november 2013 av finansminister Siv Jensen****Spørsmål:**

«Vil regjeringen sørge for at den eventuelle fjerningen av arveavgiften ikke får den virkning at enkeltpersonforetak får en begrenset mulighet til avskrivning som i stor grad ville kunne ramme norske bønder som tar over eiendom?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringens forslag om å fjerne arveavgiften har skapt begrunnet bekymring særlig hos bondeorganisasjonene. Forslaget har virkning også utover andre grupper næringsdrivende ved at avskrivningsgrunnlaget for blant annet maskiner, buskap og varelager ikke kan skrives opp og at kontinuitetsprinsip-

pet gjennomføres. Dette vil innebære en betydelig skatteskjerpelse for de som tar over for eksempel en familiedrevet landbrukseiendom.

Svar:

I Prop. 1 LS Tillegg 1 (2013-2014) har regjeringen foreslått at arveavgiften fjernes. I tillegg foreslår regjeringen at det innføres et kontinuitetsprinsipp som hovedregel for fastsettelse av skattemessig inngangsverdi for eiendeler som overføres ved arv og gave. Kontinuitet innebærer at arving eller gavemottaker overtar forgjengerens skattemessige verdier og posisjoner.

Det er gode grunner for å innføre et kontinuitets-

prinsipp i næringsvirksomhet når arveavgiften fjernes. Dagens system er innrettet slik at mottaker kan skrive opp (eller ned) skattemessig inngangsverdi på eiendeler til markedsverdi, eller maksimalt den verdi som er lagt til grunn ved arveavgiftsberegningen. Dette er basert på at det skjer et skattemessig oppgjør gjennom at mottaker er arveavgiftspliktig for den verdi som etableres som ny skattemessig inngangsverdi. Uten skattemessig oppgjør vil det være urimelig med et tilsvarende system for å fastsette skattemessig inngangsverdi, som resulterer i doble avskrivningsfradrag for samme investering når arvelater/giver og arving/gavemottaker ses under ett. Hver gang det skjer et generasjonsskifte, kan de skattemessige verdiene reguleres i forhold til markedsverdi uten at det har skjedd noen faktisk investering. Det vil heller ikke bli noen gevinstbeskatning av verdistigning i arvelater/givers eiertid, eller tapsfradrag ved verdinedgang.

Jeg mener at disse virkningene vil være i strid med grunnleggende prinsipper i skatteloven. Ved en oppskrivningsregel vil det også være enkelt å skaffe seg doble avskrivningsfradrag, eller unngå gevinstbeskatning i familiebedrifter, ved å overføre virksomheten mellom familiemedlemmer. I den grad kontinuitetsprinsippet medfører økt skattebelastning for arving eller gavemottaker gjennom reduserte avskrivninger sammenlignet med dagens regler, vil dette være et resultat av at avskrivningsreglene har vært gunstige for arvelater/giver i forhold til den reelle verdiutviklingen på driftsmidlene. De gunstige avskrivningene kan ses på som en skattekreditt som kommer begge generasjoner til gode. Jeg kan dessuten vise til at det har vært et kontinuitetsprinsipp for aksjer og for andeler i deltakerlignede selskaper siden 2005. Det vil si at når f.eks. aksjer i familieeide selskaper overføres ved generasjonsskifte, så må de nye eierne overta forgjengernes inngangsverdi og skjermingsgrunnlag uten noen mulighet til å oppskrive disse verdiene til markedsverdi. Kontinuitet også for eiendeler i enkeltpersonforetak sørger derfor for større likebehandling mellom ulike organisasjonsformer.

Regjeringen har foreslått en særregel for landbrukseiendom som er mer gunstig enn for andre næringsseiendommer. Bakgrunnen for dette er at landbrukseiendom i dag kan overdras uten gevinstbeskatning til noen som er arveberettiget etter loven, når eiendommen har vært eid i minst 10 år. Det er et vilkår for slikt gevinstfritak at vederlaget ved overdragelsen ikke overstiger tre fjerdedeler av antatt salgsverdi. For å skape sammenheng i systemet, mener jeg at det

bør være samme regel for skattemessig inngangsverdi ved henholdsvis arv/gave som ved salg til familiemedlemmer. Regjeringen har derfor foreslått et unntak fra kontinuitetsprinsippet for slike landbrukseiendommer. Forslaget innebærer at inngangsverdien kan settes til tre fjerdedeler av antatt salgsverdi (altså det eiendommen kunne vært solgt skattefritt for), og innebærer at arvelater/giver og arving/gavemottaker sett under ett kan få doble avskrivningsfradrag for inntil 75 prosent av markedsverdien av de avskrivbare deler av landbrukseiendommen. Dette omfatter blant annet bygninger og faste tekniske installasjoner i bygg. Resultatet er i strid med alminnelige prinsipper for avskrivningsfradrag, men jeg mener det kan forsvares fordi det også ville blitt resultatet ved et salg av landbrukseiendom som ledd i generasjonsskifte. Når det gjelder buskap, varelager, maskiner, kjøretøy og annet driftsløsøre, er dette ikke omfattet av særregelen. Slike eiendeler og driftsmidler er fullt ut skattepliktige ved salg, og bør derfor behandles på tilsvarende måte som andre næringsseiendeler.

Forslaget til nye skatteregler ved generasjonsskifte er mer gunstig for landbruk enn for andre næringer. Det er imidlertid riktig at de regler som gjelder i dag, er enda mer fordelaktige. I landbruket (som i øvrige næringer) har man hatt muligheten til å redusere arveavgiften for eiendommer med avregning mot dokumentavgiften. Det har ført til at det i noen tilfeller har blitt liten eller ingen arveavgift å betale for landbrukseiendommer. I tillegg har man fått anledning til å skrive opp skattemessig verdi til skiftetakst eller antatt salgsverdi, selv om arveavgift ikke er beregnet av en så høy verdi. Arveavgiftsgrunnlaget har nemlig blitt redusert med et avslag på 25 prosent av antatt salgsverdi. Denne muligheten til å skrive opp skattemessig inngangsverdi til en høyere verdi enn det som faktisk har dannet grunnlag for arveavgiftsberegningen, er en fordel for landbruket som ingen andre næringer har hatt.

Når arveavgiften fjernes er det ikke lenger noen grunn til at det skal være en ekstraordinær oppskrivning av skattemessig verdi på eiendeler og driftsmidler i landbruket ved generasjonsskifte. Tvert imot vil dette gi fordeler ved beskatningen som er i strid med alminnelige beskatningsprinsipper og som vil gi en ubegrunnet forskjellsbehandling av landbruksnærings sammenlignet med andre næringer. Jeg mener imidlertid at det er rimelig at arving/gavemottaker overtar den skattemessige posisjon som forgjengeren hadde til å selge skattefritt. Derfor har regjeringen foreslått et unntak fra kontinuitetsprinsippet for landbrukseiendommer.

SPØRSMÅL NR. 81**Innlevert 13. november 2013 av stortingsrepresentant Karin Andersen****Besvart 19. november 2013 av kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner****Spørsmål:**

«I spørretimen 13/11 sier statsråd Sanner at konsekvensutredningen for arkivbygg på Tynset ikke er ferdig. Det er feil. Ks1 var ferdig i 2011 og slo fast at samling av sentraldepot med allerede vedtatt helsearkiv til Tynset var absolutt best både økonomisk og utfra arkivfaglig ståsted, og slo fast det store behovet for et sentraldepot, jfr. personvern hensyn etc. Beslutningen om å bygge sammen sentraldepot og helsearkiv på Tynset høsten 2011 bygger på Ks1.

Står statsråden ved at saken ikke er konsekvensutredet?»

Svar:

I så store statlige byggeprosjekter som arkivbygget på Tynset, skal det alltid gjennomføres en ekstern kvalitetssikring av forprosjektet (KS 2) før forslag om bindende kostnadsramme blir lagt fram for Stortinget. En slik kvalitetssikring er ikke gjort i dette prosjektet. I Stortingets spørretime 13. november kom jeg i skade for å forveksle begrepene konsekvensutredning og kvalitetssikring.

Regjeringen legger opp til at dette prosjektet følger samme prosedyre som alle andre statlige prosjekter av denne størrelsen, og at ekstern kvalitetssikring av forprosjektet (KS 2) gjennomføres før man går til Stortinget med forslag om en bindende kostnadsramme.

For øvrig viser jeg til at det er kultur- og kirkeminneren som er oppdragsgiver for prosjektet. Jeg ber derfor om at eventuelle ytterligere spørsmål rettes til henne.

SPØRSMÅL NR. 82**Innlevert 13. november 2013 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 21. november 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«I Østfold pågår det et arbeid med fremtidig plassering av AMK-sentralen i Østfold. I den foreløpige sluttrapporten om saken foreligger det to konklusjoner, samlokalisering med AMK-sentralene i Oslo og Akershus eller bygge AMK-lokaler i det nye Østfold sykehuset på Kalnes. Så langt er det ikke foretatt noen ROS-analyse. Dette vekker sterke reaksjoner blant AMK-ansatte og befolkningen i Østfold.

Vil statsråden se til at det blir foretatt en ROS-analyse før endelig beslutning tas?»

Svar:

Den videre utvikling av nødmeldetjenesten må sikre befolkningen i hele landet rask og kompetent hjelp i en nødssituasjon.

Når det gjelder fremtidig plassering av AMK-sentralen i Østfold, har jeg mottatt følgende informasjon fra Helse Sør-Øst:

"Helse Sør-Øst RHF har innhentet en redegjørelse fra Sykehuset Østfold HF hvor det framgår følgende:

"Det er gjennomført en utredning der man har sett på muligheter og konsekvenser av at AMK-tjenester for Østfold sees i sammenheng med AMK Oslo og Akershus. Hensikten med arbeidet var å se på konsekvenser både i forhold til kvalitet og økonomi, og på hvilke områder man må sette inn tiltak for å møte framtidens krav knyttet til AMK-tjenester.

Rapporten er nå ute på høring blant sykehusets samarbeidspartnere. Etter dette vil man starte arbeidet med å vurdere hvilket alternativ man skal anbefale for styret i desember. I den sammenheng vil det bli gjort en samlet vurdering av alle sider knyttet til fremtidig organisering av disse tjenestene for Østfold.

Sluttrapporten fra det nevnte prosjektarbeidet vil således utgjøre en av flere innspill sykehusledelsen vil ta med seg i arbeidet med styresaken. Høringssvarene som kommer i neste uke vil selvsagt også bli tatt inn i den samlede vurderingen. Det samme gjelder andre aktuelle utredningsarbeider som er på gang innenfor dette segmentet. Et viktig moment i den endelige vur-

deringen er naturlig nok risiko og sårbarhet knyttet til det fortrukne alternativet.

Styret vil således bli gjort kjent med aktuelle risikoområder, og hvilke tiltak man vil iverksette for å redusere en potensiell risiko.

Helse Sør-Øst RHF vil til orientering om det blir aktuelt med en felles AMK-sentral, vurdere å be Oslo universitetssykehus HF som mottagende helseforetak om å utrede en eventuell sammenslåing av de to sen-

tralene. I en slik eventuell utredning vil en ROS analyse være en sentral del."

Ut fra den foreliggende informasjon legger jeg til grunn at det vil bli foretatt tilstrekkelige risiko- og sårbarhetsanalyser før endelig beslutning blir tatt i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 83

Innlevert 14. november 2013 av stortingsrepresentant Rasmus Hansson

Besvart 21. november 2013 av olje- og energiminister Tord Lien

Spørsmål:

«I forslaget til statsbudsjett fra regjeringen Stoltenberg II er det under kapittel 2440, Statens direkte økonomiske engasjement, post 30, satt av kr 30 milliarder til investeringer. Det er også oppgitt at SDØE pr 31.12.2012 hadde 19 milliarder kr knyttet til kontraktsmessige forpliktelser ved utbygginger. Hvor stor sum ventes, ved kommende årsskifte å være knyttet til kontraktsmessige forpliktelser for 2014? Dersom det ikke er mulig å svare på dette:

Hvor stor sum er pr dato knyttet til kontraktsmessige forpliktelser?»

BEGRUNNELSE:

Miljøpartiet De Grønne er motstandere av dagens høye utvinningstempo på norsk sokkel. Vi mener det høye trykket i petroleumsindustrien bidrar til ensretting av norsk økonomi og store klimaødeleggelser. Derfor ønsker vi å kartlegge mulighetene for å redusere investeringene på norsk sokkel. I forbindelse med dette ønsker vi å få oversikt over hvor stor del av de planlagte investeringene gjennom SDØE som er bundet opp i kontraktsmessige forpliktelser.

Svar:

Petroleumsvirksomheten er en grunnrentevirksomhet. Meravkastningen oppstår som en følge av at ressursene eksisterer i begrensede mengder. Eksistensen av grunnrente er en hovedårsak til at staten tar en betydelig andel av inntektene fra petroleumsvirksomheten på norsk sokkel gjennom skatter, avgifter og Statens direkte økonomiske engasjement (SDØE).

Staten er gjennom SDØE en direkte investor i felt, funn, utvinningstillatelser og infrastruktur på norsk sokkel og virksomhet i tilknytning til dette.

SDØE-ordningen innebærer at staten betaler en andel av investeringene og driftskostnadene i prosjekter på norsk sokkel tilsvarende statens deltakerandel og får også på lik linje med de øvrige eierne en tilsvarende andel av inntektene fra salget av produksjonen og andre inntekter.

Petoro AS (Petoro) ivaretar på vegne av staten de forretningsmessige sidene ved SDØE og er rettighetshaver for statens deltakerandeler på norsk sokkel.

Gjennom budsjettbehandlingen i den enkelte utvinningstillatelse forplikter staten seg til å delta i investeringer i årene fremover. Som rettighetshaver godkjenner Petoro på linje med de øvrige rettighetshaverne budsjett og arbeidsprogram for det kommende året.

Investeringene i petroleumsvirksomheten er av langsiktig karakter, og kostnader for utbyggingsprosjekter løper over flere år. Petoro har fått fullmakt fra Stortinget til å pådra staten forpliktelser utover gitte bevilgninger knyttet til løpende forretningsvirksomhet i interessentskapene, samt deltakelse i annen virksomhet som har tilknytning til leting og utvinning av petroleum.

Virksomheten i interessentskapene er undergitt regler fastsatt i konsesjonsverket ved konsesjonstildelingen. I interessentskapene deltar staten med Petoro AS som rettighetshaver undergitt reglene i petroleumsløven og konsesjonsverket. Det er fastsatt stemmeregler for virksomhetsstyringen i samarbeidsavtalene. Innenfor reglene i samarbeidsavtalene etablerer interessentskapene budsjetter som omfatter blant annet innkjøp av varer og tjenester som kan forplikte rettighetshaverne utover inneværende års bevilgning. Operatørene forestår virksomheten, herunder inngåelse av avtaler på vegne av interessentskapene i henhold til fullmakter som følger av sam-

arbeidsavtalene. Operatørene legger frem for styringskomiteene arbeidsprogram og budsjett for kommende år samt langtidsbudsjett for de neste tre årene innen 1. oktober. Rettighetshaverne i interessentskapene godkjenner arbeidsprogram og budsjett for kommende år samt drifts- og investeringsbudsjett for de påfølgende tre år og for hele investeringsperioden innen 1. desember. Budsjettprosessene i interessentskapene danner grunnlag for budsjettinnmeldingene av investeringer for SDØE til statsbudsjettet.

Det er etablert praksis for at Petoro som del av den naturlige forretningsvirksomhet kan forplikte staten i årene fremover hva gjelder SDØEs investerings- og forretningsvirksomhet. For større investeringer over 20 mrd. kroner per prosjekt, fremlegges plan for utbygging og drift (PUD) og plan for anlegg og drift (PAD) for Stortinget for godkjenning.

Ved årsskiftet fremlegger operatøren i hver utvinningstillatelse en oversikt over hvilke kontraktsmessige forpliktelser som er inngått for kommende år. Staten deltar for tiden i flere store utbyggingsprosjekter med henholdsvis godkjent plan for utbygging og drift (PUD) og plan for anlegg og drift (PAD) slik som Valemon, Martin Linge og Polarled. Det er i til-

legg igangsatt store investeringsprosjekter knyttet til blant annet på Troll, Åsgard og Ormen Lange.

Ved utgangen av 2012 var forpliktelsene på 19 milliarder kroner for SDØE, slik det er angitt i spørsmålet fra representanten Hansson. Tilsvarende vil operatørene ved utgangen av 2013 opplyse om kontraktsmessige forpliktelser som er inngått av rettighetshaverne i interessentskapene ved godkjenning arbeidsprogram og budsjett for kommende år samt drifts- og investeringsbudsjett for de påfølgende tre år og for hele investeringsperioden. Verken Olje- og energidepartementet eller Petoro har derfor på nåværende tidspunkt noe anslag for kontraktsmessige forpliktelser.

Det vises for øvrig til tabell under kap. 2440, post 30 Investeringer på side 48 i Prop. 1 S (2013-2014) som viser fordelingen av investeringsanslaget for 2014 fordelt på prosjekter vedtatt utbygd og prosjekter under vurdering. Som det fremgår av tabellen var 27,18 mrd. kroner av totalanslaget på 30 mrd. kroner knyttet til prosjekter som er vedtatt utbygd. Det vil si at på tidspunktet for fremleggelse av statsbudsjettet for 2014 var 2,82 mrd. kroner av investeringsanslaget knyttet til prosjekter som ikke var vedtatt utbygd.

SPØRSMÅL NR. 84

Innlevert 14. november 2013 av stortingsrepresentant Rasmus Hansson

Besvart 19. november 2013 av finansminister Siv Jensen

Spørsmål:

«I forslaget til statsbudsjett fra regjeringen Stoltenberg II er det under kapittel 5508 "avgift på utslipp av CO₂ i petroleumsvirksomheten på kontinentalsokkelen" regnet med et proveny på 4,9 milliarder i 2014. Vi ønsker informasjon om hva slags brutto og nettoproveny som kan forventes dersom avgiften økes. Med nettoproveny mener vi her økt inntekt etter hensyn til tapt petroleumsskatt og gjennom statens andeler i SDØE.

Hvilket brutto- og nettoproveny kan forventes om avgiften økes til 1000 kr pr tonn?»

BEGRUNNELSE:

Vi ønsker å kartlegge ulike konsekvenser av å øke CO₂-avgiften på kontinentalsokkelen.

Svar:

Regjeringen Stoltenberg II foreslo i sitt budsjett for 2014 å prisjustere CO₂-avgiften for petroleumsvirksomhet til 0,98 kroner per standard kubikkmeter gass/liter olje i 2014. Dette forslaget er opprettholdt i tilleggsproposisjonen. For naturgass vil avgiften bli om lag 420 kroner per tonn CO₂. I tillegg må selskapene kjøpe klimakvoter for alle sine utslipp i petroleumsvirksomheten. Brutto, bokført proveny i budsjettet for 2014 er anslått til 4 900 mill. kroner.

Økning av CO₂-avgiften til 1000 kroner per tonn ville tilsvare avgiftssatser på 2,34 kroner per standard kubikkmeter gass/liter olje. Tabell 1 gir oversikt over endring i brutto og netto proveny sammenlignet med regjeringen Stoltenbergs IIs forslag. For å komme fram til netto provenyvirkning er det tatt hensyn til at det betales CO₂-avgift for SDØEs andeler, og at CO₂-avgiften på linje med andre driftskostnader er fradragsberettiget mot 78 pst. skatt.

Statens inntekter fra SDØE samt skatter og avgifter fra petroleumsvirksomheten inngår i kontantstrømmen fra petroleumsvirksomheten som i sin helhet overføres til Statens pensjonsfond utland. Provenyendringen som følger av økt avgift, har således ikke virkning for det oljekorrigerte budsjettet for 2014.

Tabell 2.1: Provenyendring i 2014 ved økning av CO₂-avgiften i petroleumsvirksomheten til 2,34 kroner per standard kubikkmeter gass/liter olje. Regnet i forhold til budsjettforslaget for 2014. Millioner kroner.

	Påløpt	Bokført
Brutto provenyøkning	6 900	3 450
Netto provenyøkning	1 140	570

SPØRSMÅL NR. 85

Innlevert 14. november 2013 av stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal

Besvart 26. november 2013 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson

Spørsmål:

«Regjeringa seier i regjeringserklæringa at ho vil «innføre krav om aktivitetsplikt for sosialhjelpsmottakarar». Ei slik moglegheit for å stille krav fins alleie, heimla i lov om sosiale tenester i Nav.

Kva for lov- og regelverksendringar og andre endringar er det statsråden ser føre seg må til for å utnytte ei moglegheit som allereie fins?»

GRUNNGJEVING:

Sitat frå Høgre og Framstegspartiet sin politiske plattform:

"Regjeringen vil innføre krav til aktivitet for sosialhjelpsmottakere, med særlig fokus på lavterskeltiltak og arbeidstrening rettet mot unge for å sikre en permanent overgang til arbeidslivet."

Viser til lov om sosiale tenester i NAV, § 20 første ledd:

"Det kan settes vilkår for tildeling av økonomisk stønad, herunder at mottakeren i stønadsperioden skal utføre passende arbeidsoppgaver i bostedskommunen."

Svar:

Heimelen som gir kommunane høve til å stille vilkår ved tildeling av økonomisk stønad sto også i den gamle sosialtenestelova frå 1991. Fagfolk har drøfta om aktivitetsplikt eller andre vilkår er det beste middelet for å hjelpe dei som er avhengig av stønad til å bli heilt eller delvis i stand til å forsørge seg sjølv, eller om ein har hatt andre, meir eigna virkemiddel.

Det har vore ei utvikling mot større tru på krav, og vilkår er mykje brukt i dag. Likevel viser undersøkingar, seinast rapporten som Proba samfunnsanalyse utarbeidde på oppdrag frå Arbeidsdepartementet i 2012, at høve til å stille krav om aktivitet vert brukt i varierende grad i kommunane. Mellom anna stiller større Nav-kontor oftare vilkår enn mindre kontor.

Eg meiner det er viktig å stille krav, og eg ønskjer ein likare praksis på dette området. Eg vil kome tilbake til kva for konkrete endringar som skal gjerast i regelverket og/eller på andre områder for å oppnå dette.

Eg vil understreke at målet med vilkår for sosialhjelp er at tiltaka skal hjelpe stønadsmottakaren over til ordinært arbeidsliv eller til utdanning. Vi er difor og opptekne av at det skal vere eigna tiltak for dei som treng det. Eg er særleg oppteken av at unge skal kome raskt inn i tiltak med låg terskel og arbeidstrening for å sikre ein varig overgang til arbeidslivet.

SPØRSMÅL NR. 86**Innlevert 14. november 2013 av stortingsrepresentant Geir Pollestad****Besvart 26. november 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Hvor mye vil statlig garanti for lån kunne redusere bilistenes regning i Ryfast-prosjektet sammenlignet med dagens rentebetingelser for prosjektet?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til svar på spørsmål fra Janne Sjølmo Nordås (Dok. nr. 15:17) om statsrådets løfter om milliardbesparelser som følge av nye og bedre lånebetingelser i bompengeprojekter. Det fremgår av svaret at rentekostnaden med dagens tradisjonelle kommunal- og fylkeskommunal garanti vil kunne bli betydelig lavere enn hva som er lagt til grunn i proposisjonen om saken. Det er gledelig, men ikke ny politikk.

Jeg oppfatter likevel at statsråden i Stavanger Aftenblad 20. oktober lover at han vil gjennomføre nye tiltak som skal gi bedre lånebetingelser som sparer "bilistene for milliarder". Altså tiltak utover en fak-

tisk videreføring av dagens ordning. I svaret er det bare et konkret tiltak som er nevnt og som gjelder lånebetingelser og det er forslag om statlig garanti.

Svar:

Jeg vil vise til mitt svar på spørsmål nr. 17 til skriftlig besvarelse, fra representanten Janne Sjølmo Nordås. Der orienterer jeg om at regjeringspartiene i sin politiske plattform presenterer en rekke tiltak som vil kunne bidra til reduserte kostnader for bompengeprojekter. Blant annet vises det til at det skal satses på større og mer sammenhengende prosjekter og at det skal innføres krav om obligatorisk bompengebrikke for tunge kjøretøy. Statlig garanti for lån som tas opp til utbyggingsprosjekter er et annet tiltak som vil bidra til betydelig lavere rente i mange prosjekter.

Som presentert også i ovennevnte svar på spørsmål nr. 17 vil regjeringen på en egnet måte komme tilbake til Stortinget med en konkretisering av tiltak.

SPØRSMÅL NR. 87**Innlevert 14. november 2013 av stortingsrepresentant Olaug V. Bollestad****Besvart 21. november 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Helse- og omsorgsdepartementet har bedt Helse Vest utrede om det vil være en styrking om behandlingstilbudet til premature barn født før uke 26 om dette sentraliseres til ett av sykehusene i Helse Vest. Allerede nå vet vi at det er lite å hente økonomisk på en sentralisering. En gevinst kan være at det blir et bedre faglig miljø ved å sentralisere tjenestene, men litteratur fra utlandet støtter ikke dette, så lenge det er stor nok faglig tyngde på hvert sted.

Vil statsråden sikre at tilbudet består i både Stavanger og Bergen?»

BEGRUNNELSE:

Transportbelastningen vil være stor for gravide som har stor fare for for tidlig fødsel og for premature som barn som må flyttes rett etter fødsel. Nybakte

foreldre til premature barn vil måtte oppholde seg langt unna hjemstedet dersom behandlingstilbudet til premature barn født før uke 26 samles på ett sykehus i Helse Vest.

Fødeavdelingen i Stavanger er blant Norges største, og den er veldrevet, og har høy kvalitet. Dette er et område med stort befolkningsgrunnlag og med stor befolkningsvekst. Vi trenger derfor tilbud til premature barn født før uke 26 begge steder.

Svar:

Behandlingen av alvorlig syke barn og nyfødte stiller store krav til kompetanse og ressurser. Dette gjelder i særlig grad de minste premature under 26 uker, som selv om de bare står for ca. 1 prosent av antall innleggelser i nyfødtavdelingene, legger beslag på en betydelig del av avdelingenes intensivkapasitet.

Helse- og omsorgsdepartementet ba i oppdragsdokumentet for 2012 de regionale helseforetakene om å gjennomgå tilbudet til barn og nyfødte som trenger intensivbehandling for å sikre adekvat kompetanse og hensiktsmessig ressursbruk. Oppdraget omfattet alle barn og nyfødte som trenger intensivbehandling, og ikke spesielt de minste premature.

Som oppfølging av dette arbeidet gjør Helse Vest

nå en bred gjennomgang av tilbudet til alvorlig syke nyfødte. Tilbudet til ekstremt premature (født før uke 26) er bare en del av en mer omfattende gjennomgang. Helse Vest har ikke konkludert om det er grunnlag for sentralisering av dette tilbudet, og har informert meg om at fagmiljøene ved alle helseforetakene er inkludert i prosessen. Rapport fra arbeidet skal styrebehandles i Helse Vest.

SPØRSMÅL NR. 88

Innlevert 15. november 2013 av stortingsrepresentant Geir Pollestad

Besvart 22. november 2013 av klima- og miljøvernminister Tine Sundtoft

Spørsmål:

«Kommer staten til å anke Krokann-dommen, og vil staten i så fall respektere de føringer som dommen bygger på?»

BEGRUNNELSE:

4. november forkastet Frostating lagmannsrett statens anke i den såkalte "Krokann-dommen". Saken gjelder spørsmål om rovvilterstatning for bonde Ola Krokann.

I en debatt hos Norges Bondelag, Norsk Bonde- og Småbrukarlag og Norsk Sau og Geit 14.11.13 ga representanter fra FrP, H, Ap og SP uttrykk for at staten ikke burde anke.

Dette er en viktig sak for beitenæringen og både Norges Bondelag og Norsk Bonde- og småbrukarlag har trådt inn som rettshjelpere i saken.

Svar:

Frostating lagmannsrett har avsagt dom i rettssak om erstatning for tap av sau på grunn av rovvilt. Lagmannsretten har funnet at Direktoratet for naturforvaltnings (nå Miljødirektoratet) vedtak om erstatning for tap av sau på beite til saueier Krokann er ugyldig. Regelverket er klart på at staten skal betale erstatning for de dyr som er dokumentert tatt av rovvilt, og for de dyr som er sannsynliggjort tatt av rovvilt. Ved beregning av erstatning skal normalt tapet alltid trekkes fra. Dommen pålegger staten en videre begrunnelsesplikt når det gjelder andre tapsårsaker, enn det direktoratet har lagt til grunn i sitt vedtak.

Ankefristen er 5. desember. Saken reiser enkelte prinsipielle spørsmål knyttet til blant annet hvilke vurderinger miljøforvaltningen har forutsetninger for å gjøre. Jeg vil derfor trenge tiden frem til ankefristens utløp før jeg avklarer om staten kommer til å anke dommen eller ikke.

SPØRSMÅL NR. 89**Innlevert 15. november 2013 av stortingsrepresentant Martin Henriksen****Besvart 21. november 2013 av forsvarsminister Ine M. Eriksen Søreide****Spørsmål:**

«Kan statsråden forsikre om at hun vil legge Langtidsplanen og Stortingets vedtak under behandlingen av LTP til grunn for videre arbeid med å sikre utviklingen av Forsvaret i indre Troms?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget gjorde i Langtidsplanen for Forsvaret (LTP 2013-2016) vedtak som er av stor betydning for Forsvarets utvikling, blant annet i Troms. Luftforsvarets kontroll- og varslingsstasjon (CRC) Sørreisa skal videreutvikles til en forbedret og mer moderne kontroll- og varslingskapasitet (ARS), og Luftforsvarets kontroll- og varslingskole skal flyttes fra Mågerø til Sørreisa. Det ble slått fast i Stortingets behandling av langtidsplanen at Norge skal ha kun en kontroll- og varslingsstasjon (CRC) lokalisert i Sørreisa. Vedtak om oppbygging av Luftforsvaret og Hæren i Indre Troms er fulgt opp av forrige regjering i iverksettelsesbrev til Forsvaret, og fulgt opp med nye investeringer.

Svar:

Gjennomføringen av langtidsplanen for forsvarssektoren i perioden 2013–2016 er allerede godt i gang og blir fulgt opp i tråd med Stortingets gjeldende vedtak. Regjeringen legger vekt på at norsk tilstedeværelse og suverenitetshevdelse i nordområdene skal sikres, og at Forsvaret har god situasjonsforståelse og høy operativ evne i nord. Som en del av den kontinuerlige langtidsplanleggingen, og som en viktig del av arbeidet med å skape en reell og bærekraftig, langsiktig balanse mellom bevilgninger, struktur og oppgaver, vil regjeringen vurdere behovet for ytterligere moderniserings- og reformtiltak i sektoren. Dette inkluderer også en gjennomgang av forutsetninger og beslutningsunderlag i den gjeldende langtidsplanen. Regjeringen vil på egnet måte komme tilbake til Stortinget med eventuelle forslag, dersom det skulle bli aktuelt å foreslå endringer som krever en fornyet behandling i Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 90**Innlevert 18. november 2013 av stortingsrepresentant Line Henriette Hemdal****Besvart 28. november 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Viser til oppslag i Nationen 18.november 2013 om Vegdirektoratets vurdering av tillatt vekt for vogntog på fylkesveier.

På hvilken måte vil statsråden følge opp denne saken, og vil statsråden lytte til skogeierne som vil ha klarering for 60 tonns vogntog også på fylkesveiene?»

Svar:

Regjeringen anser skogsnæringen for å være en viktig næring. I møter med næringen nevner de transportkostnader som en av flere utfordringer som må løses for å sikre vekst i Norge.

Jeg er kjent med at spørsmålet om økt totalvekt til 60 tonn for tømmertransporter på fylkesveiene er tatt

opp både i forhold til generell fremdrift, og i forhold til muligheten for å kjøre med økt vekt på frossen veg. (BkT8 veger)

Det er viktig å legge til rette for kostnadseffektive transporter for denne næringen, og departementet følger opp det arbeidet Statens vegvesen gjør for å åpne for økt totalvekt for tømmertransporter i størst mulig grad.

Når det gjelder tømmerveger som i dag har tillatt totalvekt 56 tonn, opplyser Vegdirektoratet at de fylkesveiene som ikke krever utbedringstiltak vil bli åpnet for totalvekt 60 tonn i januar 2014, gitt at fylkeskommunene godkjenner dette.

Fylkesvegnettet er imidlertid omfattende, og mange veger har i dag 50 tonn eller lavere totalvektbegrensning. Vegdirektoratet opplyser at for fylkesveger som ikke tidligere har vært tillatt for økt vekt

for tømmervogntog, vil det i løpet av første halvår 2014 foreligge en oversikt over flaskehalser for tømmertransporten på de delene av fylkesvegnettet som er viktigst for næringen.

Når det gjelder mulighetene for å kjøre tyngre tømmertransporter på vinteren spesielt, viser jeg til at regelverket ikke er til hinder for å øke aksellast og totalvekt ved frossen veg. (forskrift om bruk av kjøretøy § 5-5) Om økt vekt faktisk skal tillates på den en-

kelte vegstrekning, er imidlertid opp til vegeier (fylkeskommune og kommune) å bestemme.

Før totalvekten for tømmertransport kan økes til 60 tonn på frossen veg, må det kontrolleres at bruene på de aktuelle strekningene tåler den økte vekten. Dette arbeidet vil ta noe tid, men det tas sikte på å få oppskrevet de viktigste vegene for økt vinteraksellast allerede fra begynnelsen av 2014.

SPØRSMÅL NR. 91

Innlevert 18. november 2013 av stortingsrepresentant Line Henriette Hemdal

Besvart 22. november 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«TV2-nyhetene 17.11.13 hadde en reportasje om en 78 år gammel pasient som ikke fikk utbetalt erstatning for feilbehandling fordi foreldelsesfristen var gått ut. Dette til tross for at informasjon om feilbehandling først ble kjent etter at foreldelsesfristen var ute.

Vil statsråden gripe inn i saken slik at pasienten snarest får den oppreisning han skal ha, og om nødvendig endre regelverk slik at pasienter i tilsvarende situasjon ikke opplever det samme?»

BEGRUNNELSE:

Behandling for ondartet kreft med operasjon og strålebehandlinger ble gjennomført i 1981. Dette ga pasienten store bivirkninger og skader. Dette påvirket både helsen og yrkeskarrieren, og dermed livskvaliteten. I 2002/2003 ble pasienten kjent med at han hadde vært del av et forskningsprosjekt. Da han kontaktet Radiumhospitalet ble han også kjent med at tumoren hadde vært godartet. Dette var sykehuset kjent med i 1981, men ga ikke beskjed. De har ingen forklaring på hvorfor pasienten ikke ble informert. Strålebehandling og kontroller i etterkant hadde vært unødvendig. Ved klage til pasientskadenemnda, slås det fast at pasienten ikke har rett til behandling fordi saken er foreldet.

Svar:

Det er etablert et eget system for behandling av denne typen krav som skal sikre likebehandling og en forutsigbar praksis. Sakene gis en grundig behandling i Norsk pasientskadeerstatning med klagebehandling i Pasientskadenemnda og med mulighet for domstolsprøving.

De vanlige foreldelsesreglene gjelder som kjent også for pasientskadekrav, jf. pasient-skadeloven § 5. Etter foreldelsesloven § 9 gjelder det to frister for foreldelse av krav på skadeerstatning, hvorav den lengste fristen på 20 år er absolutt, med noen få unntak.

Dette betyr at krav foreldes senest 20 år etter at den skadegjørende handlingen opphørte.

Denne fristen gjelder uavhengig av om erstatningssøkeren har hatt kunnskap om skaden eller om noen er ansvarlig for denne. Formålet bak denne ytre fristen for foreldelse er knyttet til en generell avveining mellom hensynet til skadelidte og skadevolder. Lovgiver har ansett det som nødvendig å sette en endelig grense for når en kan bli møtt med fordringer som knytter seg til hendelser som ligger langt tilbake i tid. Dette er et prinsipp som gjelder generelt på flere rettsområder. Selv om foreldelsesfrister i noen tilfeller kan få urimelige konsekvenser, veier hensynet til enkle og klare regler tungt - bl.a. av hensyn til forutsigbarhet.

For å begrense tilfeller hvor personer av ulike grunner kommer spesielt uheldig ut, kan staten imidlertid gi såkalt rettferdsvederlag. Vederlaget kan gis til personer som er kommet spesielt uheldig ut i forhold til andre det er naturlig å sammenligne seg med. Vederlaget fastsettes skjønnsmessig etter en konkret helhetsvurdering, og det legges i praksis vekt på om det offentlige (for eksempel et offentlig eid sykehus) kan bebreides for skade som er oppstått, selv om det også i særskilte tilfeller ytes vederlag også hvor det offentlige ikke kan bebreides. Søknad fremmes for Statens sivilrettsforvaltning.

Jeg ser på denne bakgrunn ikke grunnlag for å foreslå at Stortinget gjør endringer i gjeldende regelverk.

SPØRSMÅL NR. 92**Innlevert 18. november 2013 av stortingsrepresentant Audun Lysbakken****Besvart 29. november 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Styret i Nordlandssykehuset har vedtatt avvikling av enhet for traumelidelser i Bodø. Gjennom mediene har vi lært om mennesker i en svært utsatt situasjon som ender bakerst i behandlingsskøen. Det stilles også spørsmål om den nasjonale kapasiteten settes alvorlig tilbake.

Hvordan vil helseministeren sikre at mennesker med behov for langvarige innleggelser og for høyt faglig nivå på traumekompetanse ivaretas?»

BEGRUNNELSE:

Nordlandssykehusets styre hadde nylig møte hvor denne saken var på dagsorden. I sakspapirene, som ledet frem til vedtak om nedleggelse, klarer ikke Nordlandssykehuset å gi noe godt svar på hvordan tilbudet til denne gruppen mennesker skal ivaretas på en skikkelig måte.

Videre er det blitt kjent at risikoanalysen som er laget i forbindelse med saken ikke var del av sakspapirene da beslutningen ble fattet.

Sett i dette lyset er det vanskelig å se hvordan de som trenger denne type hjelp ikke ender med å få et dårligere tilbud med denne nedleggelsen. Det er også grunn til å tro at folk som nå står i behandlingsskøen ender bakerst i køen.

Svar:

I likhet med representanten Lysbakken er jeg opptatt av at pasienter med traumelidelser har et godt helsetilbud, uansett hvor i landet de bor. De regionale helseforetakene er lovpålagt å yte de tjenester som pasienter har krav på etter pasient- og brukerrettighetsloven. Innenfor rammen av regelverk, budsjettvedtak og årlige føringer fra departementet gjennom oppdragsdokumentet er det imidlertid opp til de regi-

onale helseforetakene å finne en hensiktsmessig organisering av spesialisthelsetjenesten.

Helse Nord opplyser at omleggingen av traume-tilbudet er et ledd i styrkingen av DPS-sektoren i området, gjennom etablering av akuttberedskap, økning av ambulant virksomhet, poliklinikk og dagbehandling ved sentrene. Ifølge helseforetaket er det nødvendig å overføre ressurser fra sykehus til DPS-nivå for å oppfylle nasjonale føringer om at DPS skal være hovedveien inn i og ut av psykisk helsevern og tverrfaglig spesialisert rusbehandling.

Saken ble styrebehandlet i styret i Nordlandssykehuset HF 7. november i år, hvor et av vedtaks-punktene var at administrerende direktør i Nordlandssykehuset skulle konsultere Helse Nord før endelig effektivisering av vedtaket.

Styret i Helse Nord har 27. november fattet følgende vedtak:

I styresak 133-2013/7 Nordlandssykehuset HF – nedleggelse av enhet for traumelidelser, oppfølging av styresak 121-2013 fattet styret i Helse Nord RHF følgende vedtak:

1. Styret i Helse Nord RHF ber adm. direktør om å utrede følgende to alternativer:

- a. Hvordan sikres tilbudet til denne pasientgruppen i de øvrige helseforetakene i regionen, dersom styrevedtaket i Nordlandssykehuset HF blir gjennomført?
- b. Kan det være riktig å ha sentraliserte regionale behandlingstilbud for denne pasientgruppen?

2. Nordlandssykehuset HF bes om å utsette iverksettning av vedtaket, inntil utredningen som nevnt i punkt 1 er behandlet i styret i Helse Nord RHF.

SPØRSMÅL NR. 93**Innlevert 19. november 2013 av stortingsrepresentant Anders B. Werp****Besvart 26. november 2013 av kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen****Spørsmål:**

«Mitt spørsmål må tolkes innenfor rammen av kultur- og kunnskapsinstitusjoners selvsagte faglige integritet og frie valg av uttrykksform og virkemidler:

Mener statsråden det setter grunnlovsjubileet i en korrekt kontekst, når 1 % MC-klubben Hells Angels benyttes i en utstilling for å belyse Grunnlovens frihetsideal - samtidig som et samlet storting og justismyndighetene iverksetter tiltak for å motvirke dette miljøet?»

BEGRUNNELSE:

Kulturhistorisk museum i Oslo melder at (<http://www.na24.no/article3710236.ece>) de som en del av markeringen av grunnlovsjubileet vil inkludere elementer fra 1 %-MC-klubben Hells Angels i sin utstilling «Ja, vi elsker frihet». Det framholdes at Hells Angels i Oslo vil spille en viktig rolle i utstillingen. Museet er underlagt Universitet i Oslo.

Museets begrunnelse for å benytte Hells Angels, er å utfordre frihetens yttergrenser. Det er et prisverdig og spennende utgangspunkt. Samtidig er det viktig å ikke bli blendet av en eksotisk oppfatning av at 1 %-MC-miljøet representerer et positivt frihetsbegrep.

For det første har et enstemmig Storting fastslått at 1 % MC-miljøet forbindes med alvorlig kriminalitet (Meld. St. 7 (2010–2011)), og har enstemmig vedtatt at det skal utarbeides et bredt virkemiddelapparat for kommuner i arbeidet med å bekjempe 1 %-klubbene (Dokument 8:173 S (2010–2011)). Kripos omtaler 1 % MC-miljøet som et av de best organiserte kriminelle nettverkene i Norge.

For det andre er mange 1 %-MC-medlemmer dømt for narkotikaforbrytelser. For få dager siden ble eksempelvis syv Hells Angels tilknyttede menn funnet skyldige i en stor narkotikasak av Hålogaland lagmannsrett. Tre av disse er fullverdige Hells Angels medlemmer, herunder den antatte lederen av organisasjonen i Norge. En relevant problemstilling er hvem som representerer frihetsbegrepet i slike saker - er det lovbryster eller er det misbruker/pårørende?

For det tredje er mange 1 %-MC-medlemmer dømt for voldsutøvelse. Målt opp mot utstillingens formål er det en relevant avveining hvem som representerer frihetsbegrepet i voldssaker - er det voldsutøver eller er det voldsoffer?

En annen dimensjon er at kvinner eller fargede personer ikke kan bli fullverdige medlemmer i 1 %

MC-klubbene. I relasjon til grunnlovens samfunnsbyggende funksjon og den generelle samfunnsutviklingen, er det derfor grunn til å undres over at frihetsperspektivet brukes som begrunnelse for at Hells Angels som organisasjon har en plass i grunnlovsjubileet.

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Anders Werp om det setter Grunnlovsjubileet i en korrekt kontekst når Kulturhistorisk museum benytter elementer fra 1 % MC-klubben Hells Angels i en utstilling som skal belyse Grunnlovens frihetsideal.

Som spørsmålsstiller helt riktig påpeker, har Stortinget enstemmig fastslått at 1 % MC-miljøet forbindes med alvorlig kriminalitet. Det kan ikke være tvil om at kriminalitet er uforenelig med det frihetsbegrepet som den norske grunnloven er tuftet på, et frihetsbegrep som med opphav i klassisk rettstenking nettopp bygger på rettsstatens vern av den enkelte borger.

Representanten Werp vil, slik jeg forstår det, løfte en større debatt som handler om hva som er innenfor de grensene for frihet som vårt samfunn setter opp. Som han selv påpeker i spørsmålet, skal kunnskapsinstitusjonene ha faglig frihet. Dette gjelder også museene.

Universitetet i Oslo (UiO) er ett av universitetene med et særskilt nasjonalt ansvar for å bygge opp, drive og vedlikeholde museer, vitenskapelige samlinger samt publikumsutstillinger. Kulturhistorisk museum er en del av UiO, og er derfor omfattet av universitets- og høyskolelovens bestemmelser om faglig frihet og ansvar. Dette innebærer at ingen kan gi pålegg eller instruks om innholdet i forskningen eller i det kunstneriske og faglige utviklingsarbeidet, jf. universitets- og høyskoleloven § 1-5. For øvrig skal UiO og Kulturhistorisk museum utbre forståelse for prinsippet om faglig frihet og anvendelse av vitenskapelige og kunstneriske metoder og resultater blant annet i offentlig forvaltning, kulturliv og næringsliv.

Kulturhistorisk museum har ansvar for selv å velge sin uttrykksform i tråd med dette. Universitetet og museet skal også bidra til samfunnsdebatt, jf. universitets- og høyskoleloven § 1-3 bokstav f. Dette kan innebære at det kommer frem ideer og synspunkter mange ikke er enige i, som kan virke provoserende eller til og med støtende. Så lenge slike synspunkter ikke er i strid med norsk lov har alle rett til å fremme dem, og andre har rett til å diskutere dem.

Samtidig er det et reelt dilemma for liberale demokratier når de konfronteres med organisasjoner som eksplisitt eller i praksis bryter med demokratiets verdigrunnlag. Uten sammenligning med denne konkrete saken for øvrig, mener jeg det var mye klokt i statsminister Oddvar Nordlis svar til SV-representanten Reidar T. Larsen i spørretimen 5. mai 1976. Lars spurte om ikke Norge burde innføre et forbud mot dannelse av «nazistiske og rasistiske partier». Nordli avviste klart og tydelig et forbud basert på organisasjoners ideologiske overbevisning: «Det ville være et tragisk paradoks,» sa han, «om det frie norske folkestyret må ofre noen av sine viktigste trekk, ytringsfrihet og organisasjonsfrihet, i kampen mot de ideologier som prøver å ødelegge disse frihetene». Og, la han til: «Om dette skjedde, ville det kunne sies at de autoritære retninger beseiret oss innenfra.» Grunnlo-

vens paragraf 100 sier at ”Frimodige Ytringer om Statsstyrelsen og hvilkensomhelst anden Gjenstand ere Enhver tilladte. Der kan kun sættes slige klarlig definerede Grændser for denne Ret, hvor særlig tungtveiende Hensyn gjøre det forsvarligt holdt op imod Ytringsfrihedens Begrundelser.” Dette er kjernen i den norsk friheten og ytringsfriheten. Samtidig har denne friheten intet rom for kriminelle handlinger.

Grunnlovsjubileet innebærer en feiring av ytringsfriheten, og jeg syns det er positivt at universiteter, inkludert museene, og høyskolene deltar i en slik markering. Samtidig mener jeg det er avgjørende at både politikere og borgere deltar i debatten om ytringsfriheten, men jeg mener det beste utgangspunkt for en slik debatt er frie institusjoner og frie samfunnsborgere.

SPØRSMÅL NR. 94

Innlevert 19. november 2013 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 26. november 2013 av kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen

Spørsmål:

«Er statsråden positiv til etablering av private og offentlige realfagsgymnas, og vil statsråden snarest iverksette tiltak for å få godkjent og opprettet slike skoler?»

BEGRUNNELSE:

Arbeidsmarkedets store behov for teknologer og ingeniører er velkjent. Det er derfor viktig at det blir lagt rette for at elever får et utdanningstilbud som bidrar til fremtidig rekruttering til teknologi- og ingeniørfag. Dette må skje på bred front, men allerede i dag står det solide krefter klare til å starte opp realfagsgymnas.

Svar:

For å kunne godkjennes etter dagens privatskolelov må skolen drive på ett av de særskilt grunnlagene som er listet opp i loven. Realfagsgymnas er ikke blant disse, og det er dermed ikke hjemmel til å godkjenne private realfagsgymnas i dag. Som det følger av Sundvolden-erklæringen vil imidlertid regjeringen åpne for at flere kan drive offentlig finansierte friskoler, og gjeninnføre en lov om frittstående skoler der kravet til formål erstattes med krav til innhold og kvalitet. Regjeringen vil at skoler som oppfyller lovens vilkår skal ha rett til godkjenning med mindre

en helhetsvurdering tilsier at dette vil gi negative konsekvenser for det offentlige skoletilbudet. Jeg er på dette grunnlaget positiv til etablering av private realfagsgymnas, og jeg vil komme tilbake til Stortinget med forslag til nødvendige lovendringer for å gjøre dette mulig.

Når det gjelder offentlige realfagsgymnas, vil jeg vise til at et av tiltakene i regjeringens politiske plattform er å ”utvikle temaskoler i ungdomsskolen og den videregående skolen, for eksempel realfagsgymnas, i samarbeid med høyere utdanningsinstitusjoner”

Kompetanse er vårt viktigste konkurransefortrinn i en globalisert hverdag. Dette tilsier at det på samme tid må satses bredt for at hele befolkningen skal ha god kompetanse, og smalt for å utvikle de som har potensial for en spesielt høy kompetanse.

Undersøkelsene PISA 2010 og TIMSS 2011 viser at andelen norske elever som presterer på de høyeste nivåene i realfag er svært liten. Dette innebærer at vi må styrke innsatsen for de høyst presterende elevene. Mange elever får ikke nok utfordringer i skolen, ikke minst gjelder dette elever som har særlig interesse og anlegg for matematikk og naturfag. Disse elevene må møtes med høye forventninger, utfordringer og noe å strekke seg etter, slik at de får brukt det potensialet de har.

Jeg vil vise til at det er fylkeskommunene som har ansvar for videregående opplæring, og at det i de fleste fylkeskommuner allerede er videregående skoler som profilerer seg med realfag. Kunnskapsløftet gir stort rom for slik profilering der en stor del av timetallet kan brukes til matematiske, naturfaglige og teknologiske fag.

Det foreligger imidlertid ingen nasjonale tiltak for å stimulere til høy kvalitet og bred deltagelse på de videregående skolene som profilerer seg med realfag. Jeg vil derfor vurdere ulike former for mulig stimulering for videregående skoler slik at disse kan bli reelle fyrår for styrking av realfagsopplæringen i

grunnopplæringen. Utvikling av ordninger for å gjøre det lettere å ta fag på høyere nivå, bør være et sentralt tema i slik stimulering, slik også Sundvolden-erklæringen legger opp til. Andre tiltak kan være å stimulere skolene til å ta i bruk nasjonale tiltak som Lektor 2-ordningen, og ENT3R og Alfa som drives av det nasjonale rekrutteringssenteret RENATE.

Jeg understreker samtidig at temaskoler i realfag ikke må bli en sovepute for god opplæring i realfagene generelt. Realfagene er ikke fag for spesielt utvalgte, men fag som alle trenger. Vi har også behov for et høyere antall unge som ser for seg realfaglige karrierer og velger fordyping i videregående opplæring.

SPØRSMÅL NR. 95

Innlevert 19. november 2013 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 22. november 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Hvordan har kapasitetsutnyttelsen ved Politiets utlendingsinternat, Trandum, vært de siste 12 måneder?»

BEGRUNNELSE:

Jeg ber om at svaret gis som ukesoversikt.

Svar:

Politidirektoratet (POD) opplyser at det ikke er mulig å fremskaffe statistikk som viser kapasitetsutnyttelsen ved Politiets utlendingsinternat på Trandum, da politiets datasystemer ikke har støtte for dette i dag. I rapporteringen for 2. tertial 2013 opplyser POD at det totalt var 959 innsettelsler, altså rundt åtte per døgn. 783 av disse ble ikke fremstilt for retten da de oppholdt seg der i kun kort tid. For de resterende 176 personene var gjennomsnittlig oppholdstid på 7,18 dager.

Det er planlagt å utvide statistikkverktøyet til utlendingsinternatet slik at denne funksjonaliteten er på plass i løpet av 1. kvartal 2014.

SPØRSMÅL NR. 96**Innlevert 19. november 2013 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 4. desember 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Haugesund Lufthavn Karmøy har nettopp fått nytt skilt som er i tråd med Avinors nye grafiske profil. Nå opplever de at departementet skaper vanskeligheter gjennom et krav om å skifte navn til Karmøy Lufthavn.

Vil statsråden gripe inn her, slik at Haugesund Lufthavn Karmøy slipper å bruke mer tid og ressurser på saken?»

BEGRUNNELSE:

Sak fra Haugesunds Avis den 18. november, der det fremkommer at tidligere denne måneden fikk lufthavnsjef Tore Lillenes opp et helt nytt skilt i tråd med den nye grafiske profilen til Avinor. Dette skiltet kan bli fjernet om ikke så lenge. I et brev fra Samferdselsdepartementet (SD) gjør de et poeng av at flyplassen er klassifisert hos Avinor som en «regional lufthavn», og derfor må følge reglene for regionale statsorganer. Det betyr at målformen skal være flertallsformen for området. Hva som er flertallsformen i området er omdiskutert. Dessuten er dette et mis-

bruk av Avinors ressurser og en form for fordyrende og problematisk byråkrati.

Svar:

Jeg vil sørge for at Samferdselsdepartementet gjør en ny vurdering vedrørende navneskifte for Haugesund lufthavn. Jeg mener at vi må unngå at det blir brukt store ressurser på unødvendig endring av skilting og/eller profilering på en lufthavn.

Det er kommunene selv som bestemmer hvilken målform som skal brukes i den enkelte kommune. Jeg kan i denne saken ikke se å ha mottatt noen henvendelser eller merket meg noen utspill fra noen omkringliggende kommune med ønske om å endre navnet på Haugesund lufthavn, ei heller er det et slikt ønske fra Avinor. Det tar jeg som et tegn på at kommunene i regionen er tilfreds med navnevalget på flyplassen, uavhengig av om den enkelte kommunen selv har valgt å ha nynorsk, bokmål eller "nøytral" målform. Befolkningmessig bor de fleste innbyggerne i nærområdet i kommuner som har valgt bokmål eller "nøytral" målform.

SPØRSMÅL NR. 97**Innlevert 19. november 2013 av stortingsrepresentant Abid Q. Raja****Besvart 28. november 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Forventer statsråden at miljøkrav på 15 % bidrar til at "offentlig sektor som kunde bidrar til å ta i bruk og utvikle nye miljø- og klimavennlige teknologier og løsninger" slik det står i regjeringserklæringen?»

BEGRUNNELSE:

I regjeringserklæringen er følgende slått fast: Regjeringen vil «Utarbeide krav om at alle nye offentlige kjøretøy, og alle nye drosjer, ferger, rutebåter og dieseltog, benytter lav- eller nullutslippsteknologi når teknologien tilsier dette.» samt «Sørge for at offentlig sektor som kunde bidrar til å ta i bruk og utvikle nye miljø- og klimavennlige teknologier og løsninger.»

Statens vegvesen skal første halvdel av 2014 kunngjøre konkurranse om ny konsesjon for drift av sambandet Moss-Horten. Konsesjonsperioden er satt fra og med 2017 til og med 2026. Det er lagt til grunn tøffe krav til utslipp av NO_x, men øvrige miljøaspekter skal vektes i vurderingen av kvalitetskriterier med 15 %. Konsesjonen er uten statlige tilskudd, og det er tøff konkurranse på pris for å gi det billigste tilbudet. 15 % vektning på miljø vil ikke kunne utløse fokus på å ta i bruk ny teknologi eller beste tilgjengelige teknologi på miljø. Fergen går helt til sentrum av to mellomstore norske byer med ca. 30 000 innbyggere hver seg. Fergene runder på sin ferd Jeløy, den mest befolkede øya i Oslofjorden, med 14 000 innbyggere. dere forventer Statens vegvesen en fortsatt betydelig

økning i trafikk på sambandet i konsesjonsperioden og det legges opp til større ferger og flere ferger enn det som er i dag.

Dette vil øke utslippet fra sambandet totalt sett, og det vil øke belastningen for innbyggerne i området. 15 % vektning av miljøkriterier vil tvisomt kunne gi teknologi som samlet sett reduserer utslippene fra fergesambandet i neste konsesjonsrunde.

Svar:

Det er viktig å stille strenge miljøkrav ved alle offentlige anskaffelser. Lov og forskrift om offentlige anskaffelser har bestemmelser om at det skal tas hensyn bl.a. til miljømessige konsekvenser av anskaffelser. Regjeringen vil utnytte de mulighetene som ligger i dette regelverket til å skjerpe kravene til utslipp.

Regjeringen vil i tillegg fremme forslag til ny forskrift hvor utslipp av CO₂ og andre avgasser skal tas med som kriterier ved offentlige anskaffelser av kjøretøy og kjøp av offentlig persontransport. De nye reglene vil bli utformet i nær fremtid. Ved at reglene blir gjort gjeldende for anskaffelser som omfattes av lov om offentlige anskaffelser, vil miljøeffekten bli større enn at miljøkrav skal vurderes i hvert tilfelle. Hensikten er at økt etterspørsel skal stimulere produsenter av kjøretøy til å utvikle ny teknologi.

Ved utforming av nye regler må det også sørges for at det er flere tilbydere som sikrer tilstrekkelig konkurranse og ivaretar lokale forhold og behov. Samtidig kommer stadig nye motorteknologiske løsninger med stor vekt på reduserte utslipp. Regelverket må derfor være dynamisk for å fange opp endringer og på sikt bli uten effekt.

I spørsmålet viser representanten konkret til at Statens vegvesen planlegger å lyse ut konkurranse om drift av ferjesambandet rv 19 Moss-Horten der laveste pris for de reisende skal vektlegges med 85 pst. og miljøegenskaper med 15 pst. I tillegg vil det bli krevd at ferjemateriellet ikke skal ha NO_x-utslipp

over Den internasjonale skipsfartsorganisasjonen IMOs krav (Marpool's Tier III-krav), uavhengig av byggeår. Jeg vil minne om at dette representerer en betydelig innskjerping sammenlignet med tidligere anbudsutlysninger innen ferjedriften.

Nevnte krav til NO_x-utslipp for sambandet er så strenge at selv om ruteproduksjonen øker kraftig, vil det totale utslippet av nitrogenoksider reduseres til en tredjedel av dagens nivå. For å klare utslippskravene i forhold til NO_x-utslipp samt andre krav i konkurransen, må en benytte framdriftsteknologi/drivstoff som også gir vesentlig reduksjon av de to andre viktigste lokale luftforurensningselementene, SO_x (svo-vel) og partikler (svevestøv). Sambandet Moss-Horten trafikkerer nært opp til landets tettest befolkede områder. Dette, i tillegg til at det anløper to bysentrum med om lag 30 000 innbyggere, er nettopp bakgrunnen for at en har valgt å sette så strenge krav til utslipp til luft.

Statens vegvesen planlegger å benytte totalt energiforbruk og utslipp målt i tonn CO₂-ekvivalenter per år som evalueringskriterier for miljøegenskaper. Det er i all vesentlighet innenfor investeringskostnaden og drivstoffkostnadene at det er mulig å oppnå effekter for disse tildelingskriteriene. Normalt er kapitalkostnadene i ferjedriften mellom 10 og 20 pst. av totalomsetningen i ferjekontraktene. Når en vektlegger miljø 15 pst. av den totale omsetningen i sambandet, medfører dette at det i konkurransen er åpnet for betydelige tilleggskostnader knyttet til miljø, for eksempel for å redusere drivstofforbruket eller bytte drivstoff.

Ved å inkludere ovennevnte krav og evalueringskriterier i anbudet mener Samferdselsdepartementet at riktige incentiver er gitt for at det både skal kunne utvikles og tas i bruk ny miljø- og klimavennlige teknologi. Dette er på linje med forutsetningene lagt til grunn i regjeringserklæringen.

SPØRSMÅL NR. 98**Innlevert 19. november 2013 av stortingsrepresentant Guri Melby****Besvart 4. desember 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Hvilke tiltak vil statsråden iverksette for å sørge for at den lokale luftforurensingen holdes på et forskriftsmessig nivå denne vinteren, og hvilke tiltak vil han tillate at kommunene kan få ta i bruk for å sikre innbyggernes helse?»

BEGRUNNELSE:

Flere storbyer vil, når vinteren setter inn, igjen oppleve at vinterkulden sammen med høy lokal luftforurensing fører til dårlig luftkvalitet. Mange tiltak som gir effekt er langsiktige og kostnadskrevende. For å redusere luftforurensingen er det behov for kjøretøYTEknologiske tiltak og trafikkreduserende tiltak og virkemidler (eks lavutslippssone og kjøretøy- og drivstoffavgifter) for å nå forskriftens krav og nasjonalt mål. I tillegg bør det legges til rette for at kommunene kan pålegge forurenser å gjennomføre akuttiltak.

En lavutslippssone er et geografisk avgrenset område hvor det gjelder særskilte Eurokrav (EUs avgasskrav) til kjøretøyene. En ordning med lavutslippssoner, hvor tunge kjøretøy med høye utslipp må betale en avgift for å kjøre i sonen, vil gi lastebileiere økonomiske insentiver til å bytte ut gamle biler med nye raskere enn ellers, eller til å bruke de nyeste bilene i en eventuell kjøretøyflåte innenfor sonen. Spørsmålet om lavutslippssoner har blitt grundig vurdert av Vegdirektoratet og Samferdselsdepartementet. Utgangspunktet for arbeidet med lavutslippssoner har vært at lavutslippssoner ville bidra til å begrense lokale svevestøv- og NO₂-konsentrasjoner. Flere kommuner har signalisert at de ønsker å ta i bruk et slikt virkemiddel, men har pr. idag ikke mulighet til dette.

Svar:

Luftkvaliteten er vesentlig forbedret de senere årene, og overskridelser av grenseverdiene i forurensningsforskriften forekommer nå først og fremst i de store byene. Været har stor betydning for den lokale luftforurensningen, særlig de mer akutte situasjonene som kan oppstå. Lite vind og vinterinversjon (inversjon vil si at temperaturen øker med høyden) hindrer utlufting og kan dermed gi høye forurensningsnivåer i perioder. Styrken på slike inversjoner varierer mye fra år til år.

For svevestøv er situasjonen vesentlig forbedret, selv om det fremdeles kan være fare for overskridel-

ser av grenseverdien i noen byer. For NO₂ er situasjonen mer sammensatt, og for eksempel i Oslo ser vi ikke en positiv utvikling de senere år. Diesebiler har høyere utslipp av NO₂ enn bensinbiler, og en høy andel diesebiler i bilparken er den viktigste årsaken til overskridelser av grenseverdiene for NO₂. NO₂ utslipp fra nyere diesebiler, særlig i bykjøring vintertid, har vist seg å være vesentlig høyere enn det som var forventet.

I byer med overskridelser har det blitt utarbeidet tiltaksplaner for å bedre luftkvaliteten på kort og lang sikt. I noen kommuner er det også etablert varslingsrutiner ved høy forurensning og beredskapsrutiner for publikumsinformasjon og eventuelle strakstiltak. Statens vegvesen har som anleggseier deltatt i dette arbeidet. Når det gjelder de midlertidige strakstiltakene som kan settes i verk på kalde dager med inversjon, viser jeg til at Samferdselsdepartementet tidligere har klarlagt kommunenes rett til å innføre midlertidige trafikkregulerende tiltak på grunn av akutt luftforurensning med hjemmel i vegtrafikkloven § 7 annet ledd. Et eksempel på et slikt tiltak er kjøreforbud el. i perioder det er fare for og ved overskridelse av grenseverdiene etter forurensningsforskriften. Ved endring av vegloven § 27 annet ledd våren 2012 ble det også lagt til rette for at byområder med bompengeneinnkreving kan øke bompengetakstene midlertidig i perioder det er, eller er fare for, overskridelse av grenseverdiene.

Bergen og Oslo hadde overskridelser av årsmiddel for NO₂ i 2012, mens for timemiddel NO₂ var det kun Oslo som hadde overskridelser. Mo i Rana og Trondheim hadde overskridelser av tillatt antall døgnmiddel over grenseverdien for PM10, mens ingen byer hadde overskridelser av årsmiddel for PM10.

For svevestøv er det satt i verk en rekke tiltak. Eksempler på dette er piggdekkgebyr, miljøfartsgrense og vegrenhold. Kombinert med lavere utslipp fra kjøretøy, har dette ført til at svevestøvnivåene har gått kraftig nedover. Trondheim har høye verdier av svevestøv. De ønsker ikke å innføre piggdekkgebyr, men har vedtatt andre tiltak i sin beredskapsplan. (Byen har 65 pst piggfriandel mot ca. 85 pst i Oslo og Bergen).

Når det gjelder NO₂ ble det fra 2012 innført en NO_x-komponent i engangsavgiften som har bidratt til å vri salget av nye biler tilbake mot bensin- i stedet for diesebiler. Dette er et forsøk på å avbøte på situasjonen som oppstod etter den rødgrønne regjering-

gens omlegging av bilavgiftene i deres første periode. Videre må en merke seg at kjøretøy i kø slipper ut omtrent dobbelt så mye NO₂ som i bykjøring. Det er derfor spesielt viktig i byene at det bygges ut infrastruktur og kollektivløsninger som bidrar til god trafikkavvikling og lite kø.

Samferdselsdepartementet har også lagt til rette for at kommunene kan ta i bruk flere virkemidler, noe som gir gode muligheter for å bedre den lokale luftkvaliteten. Regelverket for køprising trådte i kraft høsten 2011. Det er per i dag ikke tilstrekkelig hjemmelsgrunnlag i vegloven § 27 til å miljødifferensiere takstene ved bompengeneinnkreving, men slik differensiering kan gjøres etter regelverket om køprising. Det er imidlertid viktig å være klar over at trafikantbetalingssystemene som er i bruk i byområdene i dag foreløpig ikke er teknisk innrettet for miljødifferensiering (eller lavutslippssoner). En ny AutoPass-brikke, som teknisk sett vil kunne innebære en langt større mulighet for differensiering av takster, er under utvikling. Arbeidet skjer i regi av Statens vegvesen, og Samferdselsdepartementet følger utviklingen på dette området tett.

I tillegg til at kommunene har de ovennevnte vir-

kemidlene til rådighet, så jobber også regionene i Statens vegvesen med en rekke tiltak for å bedre den lokale luftkvaliteten. Eksempler på tiltak de gjør er:

- Etablering og drift av målestasjoner for overvåking av lokal luftkvalitet på representative målepunkter i de største byområdene.
- Samarbeid med kommunene om utarbeidelse om tiltaksutredninger (med bl.a. utredning av mulige tiltak, virkningsberegninger og kostnader) i henhold til forurensningsforskriften.
- Gjennomfører tiltak som ligger under vegmyndighetenes ansvar i henhold til tiltaksutredninger. Dette kan være kortsiktige tiltak som støvbinding og vegrenhold ved høye nivåer av svevestøv og gjennomføring av miljøfartsgrenser.
- Gjennomfører utredninger av mulige tiltak, samt kommunikasjon og veiledning om eksisterende tiltak.
- Samarbeid med kommunene om mer langsiktige tiltak knyttet til areal- og transportplanlegging for å redusere trafikkveksten og bidra til at målet om at veksten skal tas med kollektiv, sykkel og gange.

SPØRSMÅL NR. 99

Innlevert 19. november 2013 av stortingsrepresentant Ingrid Heggø

Besvart 27. november 2013 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson

Spørsmål:

«I budsjettforslaget fra Høgre/FrP-regjeringa låg det inne eit stort kutt i permitteringsordninga for fiskeindustrien. I Altaposten 11.11 i år grunnlegg stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen dette kuttet med at permitteringsordninga vart mykje misbrukt.

Kan statsråden gjere greie før kva dette misbruket består i?»

GRUNNGJEVING:

Sjølv om budsjettforliket med Venstre og KrF har medført at permitteringsreglane for fiskarane er attende på Stoltenberg-nivå, har det vore stor uro i fiskeindustrien og blant fiskarane etter at Regjeringa forslo å kutte i ordninga.

Fiskeripolitisk talsmann for Høgre på Stortinget, Frank Bakke-Jensen, forsvarte kuttet, og viser til eit omfattende misbruk av ordninga i Altaposten 11.11.13. Ei utdyping av kva dette misbruket består av er difor ønskeleg.

Svar:

Permitteringslønnsloven gjeld i dag ikkje ved permittering av arbeidstakarar i fiskeforedlingsindustrien, jf. permitteringslønnsloven § 1 (3). Arbeidstakarar her har altså ikkje lønnsplikt under permittering, korkje i form av ein arbeidsgjevarperiode i starten av permitteringsperioden eller etter at perioden med dagpengar under permittering er over. Permitterte frå fiskeindustrien kan vidare vere permitterte med rett til dagpengar i inntil 52 veker, som er ein vesentleg lengre periode enn det som gjeld i andre næringar. Bakgrunnen for særreglane har tradisjonelt vore at varierende tilgang på råstoff og sesongmessige svingingar har gjort det vanskeleg å ha ein jamn produksjon og ei stabil bemanning i fiskeindustrien.

Bakgrunnen for forslaget om å oppheve særreglar for permitterte i fiskeforedlingsindustrien er eit ønske om ein meir nøytral næringspolitikk, utan særskilte virkemiddel retta mot spesielle bransjar, men med generelle rammevilkår for alle typar verksem-

der. Den spesielle skjerminga av fiskeforedlingsindustrien bryt med ein slik næringsnøytralitet.

Permitteringsregelverket er ei form for forsikringsordning, som inneber reduserte kostnader som følgjer av svingingar i aktiviteten. Ein passende utforma eigendel er det elementet i alle forsikringsordningar som skal bidra til å motverke uheldige tilpassingar. Ein kan sjå på arbeidsgjevarperioden i permitteringsregelverket som ein slik eigendel for arbeidsgjevarane. Gjennom dagpengane tek folketrygda over store delar av personalkostnadene ved permitteringar. Dei kostnadene samfunnet har ved å la arbeidskraft gå uverksam – permittert – er avhengig av kor stor mangelen på arbeidskraft er. Dette har

vore eit argument for å variere lengda på både arbeidsgjevarperioden og på perioden med rett til dagpengar etter konjunktursituasjonen og situasjonen på arbeidsmarknaden. Sidan arbeidsmarknadssituasjonen no er god, er det etter mi oppfatning ikkje naudsynt å oppretthalde eit regelverk som i stor grad legg til rette for ein utstrakt bruk av permitteringar.

Generelt vil oppheving av unntak og særordningar dessutan gi eit enklare regelverk, i tråd med den politiske plattformen til regjeringspartia. Som ein del av budsjettforliket med Kristeleg folkeparti og Venstre, har regjeringa likevel vald å ikkje gå vidare med forslaget om oppheving av særreglane for permittering i fiskeforedlingsindustrien no.

SPØRSMÅL NR. 100

Innlevert 19. november 2013 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 26. november 2013 av kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen

Spørsmål:

«Hva er det samlede gjennomsnittlige offentlige (statlig og kommunalt) bidrag til en småbarnsplass i barnehage, herunder kapitalkostnader?»

Svar:

I beregning av kostnader i barnehager skilles det mellom små og store barn, der små barn er definert som 0-2 år og store barn er definert som 3-6 år. Bakgrunnen for dette er blant annet pedagognormen som stiller strengere krav til antallet barn per pedagog for små barn enn for store barn.

Telemarkforskning har på oppdrag fra Utdan-

ningsdirektoratet utarbeidet rapporten ”Kostnader i barnehager i 2012 og nasjonale satser for 2014”. Undersøkelsen viser at sum kostnader til ordinær drift inkludert kapitalkostnader for en heltidsplass i kommunale barnehager i 2012 var kr. 218 529 kroner for små barn og kr. 121 405 kroner for store barn. Deresom kostnadene prisjusteres til 2014-nivå og en trekkes fra foreldrebetalingen, blir gjennomsnittlig kostnad til ordinær drift inkludert kapitalkostnader for en heltidsplass i kommunale barnehager om lag kr. 207 000 for en småbarnsplass og kr. 103 900 for en storbarnsplass.

SPØRSMÅL NR. 101**Innlevert 20. november 2013 av stortingsrepresentant Geir Pollestad****Besvart 27. november 2013 av klima- og miljøvernminister Tine Sundtoft****Spørsmål:**

«Etter at forskrift om Svarthalespove vart vedteken i 2011 med heimel i Naturmangfoldlova har det vore eit høgt konfliktnivå mellom grunneigarar på Jæren og sentrale myndigheiter. I Regjeringas politiske plattform er det sagt at praksis knytt til Naturmangfoldlova skal vurderast.

Vil statsråden ha klar ei varig løysing knytt til Svarthalespove i god tid før slåttesesongen 2014?»

GRUNNGJEVING:

Svarthalespove er peika ut som prioritert art etter Naturmangfoldlova. Dette har vore sær omstridt og det har vist seg vanskeleg å setta forskrifta ut i livet på ein måte som ikkje har uakseptable utslag for matproduksjonen. Og heller ikkje ein måte som er egna til å ta vare på fuglen.

I 2012 ble det gitt kollektiv dispensasjon frå heile forskrifta og dette året kom mange fuglar seg på vengene. I 2013 vart det og gitt mange dispensasjonar. Det er uakseptabelt at bønder skal drive matproduksjon basert på dispensasjonar gitt like før slåtten. Forvaltninga av Svarthalespove passer godt inn i det mønster som Riksrevisjonen kjem med kritikk av i Dokument 3:13 (2012-2013).

Jæren ligg i grenseland for Svarthalespoven sitt naturlege leveområde. Då ein i 2011 fullt ut gjennomførte det statlege verneregimet ble konfliktnivået uakseptabelt høgt. Resultatet for fuglen var også magert. Det er verdt å merke seg at produksjon av gras er ein føresetnad for at Svarthalespoven i det heile hekkar i dette området.

Svar:

Svarthalespove (underarten *limosa*) ble vedtatt som prioritert art i 2011. Bakgrunnen var at arten er sterkt truet i Norge, og prioritering etter naturmangfoldloven ble vurdert som det mest effektive og hen-

siktsmessige virkemiddelet for å beskytte arten. Prioriteringen innebar blant annet at det ble gitt en forskrift med forbud mot all form for uttak og ødelegging av svarthalespove. Forskriften inneholdt også forbud mot slått før 15. juli i artens hekkeområde. Hekkesuksessen for svarthalespove avhenger av flere forhold, bl.a. klimatiske forhold som påvirker næringstilgangen for arten. Den viktigste trusselen mot arten er imidlertid maskinell slått på hekkeplassene før ungene er flyvedyktige, og dette er bakgrunnen for at det i forskriften ble inntatt et forbud mot tidlig slått i hekkeområdene.

Det følger av forskriften at dersom slåtteforbudet medfører vesentlig vanskeliggjøring av eksisterende bruk og vesentlig tap for grunneier, kan han/hun kreve dispensasjon eller at området vernes. Av den grunn gav Fylkesmannen i Rogaland dispensasjon fra slåtteforbudet til alle grunneiere som ønsket det i 2012 og i 2013, etter en svært forenklet prosedyre. Det er derfor vanskelig å se at forskriften har hatt uakseptable utslag for matproduksjonen, slik representanten uttaler i sin begrunnelse for spørsmålet.

For å finne en løsning som ivaretar både hensynet til grunneierne og arten på en god måte er det også etablert en ordning med tilskudd til tilpasset forvaltning og drift. Ordningen finansieres i dag i sin helhet over Miljøverndepartementets budsjett. Så langt har én grunneier valgt å benytte seg av tilskuddet og utsatt slåtten. Miljøverndepartementet har også gjennomført høring av et forslag om å endre tidspunktet for når slåtteforbudet opphører fra 15. juli til 5. juli.

Jeg vil, sammen med Landbruks- og matministeren, forsøke å finne en akseptabel løsning i denne saken.

Jeg anser det som viktig i denne saken å ivareta både hensynet til arten og hensynet til de berørte grunneierne. Jeg understreker at jeg er åpen for å vurdere nye løsninger som ivaretar disse hensyn, dersom det kommer forslag om slike løsninger.

SPØRSMÅL NR. 102**Innlevert 20. november 2013 av stortingsrepresentant Ketil Kjenseth****Besvart 29. november 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Hvor mange reelle smerteklinikker har vi i Norge i dag og hvilke fylker har ikke en smerteklinikk?»

BEGRUNNELSE:

Mange nordmenn sliter med kroniske smerter. Mange av disse pasientene sliter med lange ventetider, både for å få stilt diagnose og for å få behandling. Med ventetid og diagnose følger det ofte en uavklart eller nedsatt arbeidsevne og mulighet til livsopphold.

Siden 2007 har Helse- og omsorgsdepartementet stilt krav om at helseforetakene i samarbeid med primærhelsetjenesten skal styrke tilbudet til pasienter med kroniske smerter. Det skal legges til rette for tilstrekkelig kompetanse og kapasitet for å møte utfordringene på dette området, blant annet ved smerteklinikker.

De fleste helseforetakene oppgir å ha smerteklinikker, men mye tyder på at det er betydelig forskjell i bemanning, tverrfaglig kompetanse og ressurser. I tillegg stilles det spørsmål ved hvilke tilbud som rapporteres som smerteklinikk i helseforetakene. Deres tilbud som lindrende behandling til kreftpasienter rapporteres som smerteklinikk, er dette viktig å få en oversikt over.

Svar:

Departementet har i 2013 bedt Helsedirektoratet om å vurdere aktuelle tiltak for å styrke tilbudet til kroniske smertepasienter. På bakgrunn av dette oppdraget har Helsedirektoratet under utarbeidelse en nasjonal veileder for organisering og drift av tverrfaglige smerteklinikker, i samarbeid med fagmiljøer og brukerorganisasjoner.

En tverrfaglig smerteklinikk kjennetegnes ved at personellet representerer ulike helsefag med særskilt

interesse og kompetanse for arbeidet med langvarige smerter og bør i følge Helsedirektoratet ha spesialisert innen somatisk helsetjeneste, psykologisk/psykiatrisk spesialitet, fysioterapi og sykepleie. I tillegg bør det være etablert lokaler som gjør det mulig å ha en felles faglig tilnærming for utredning og behandling.

I Helsedirektoratets kartlegging i mai/juni 2013 er det 16 smerteklinikker i Norge. Av disse er det smerteklinikker på de seks universitetssykehusene – Akershus universitetssykehus HF, Oslo universitetssykehus HF, Stavanger universitetssykehus HF, Haukeland universitetssykehus, St. Olavs hospital HF og Universitetssykehuset Nord-Norge. Fire av disse tilfredsstiller i følge Helsedirektoratet kravene til the International Association of the Study of Pain (IASP) sin definisjon av tverrfaglig smerteklinikk. Disse fire tverrfaglige smertesentrene er: Smerteavdelingen ved Oslo universitetssykehus HF, Smerteklinikken i Helse Bergen HF, Avdeling for smerte og sammensatte lidelser ved St. Olavs hospital HF og Smerteklinikken ved Universitetssykehuset Nord-Norge.

I 2. linjetjenesten er fordelingen av smerteklinikker følgende: 5 smerteklinikker i Helse Sør-Øst RHF, 2 smerteklinikker i Helse Vest, 2 smerteklinikker i Helse Midt-Norge og 1 smerteklinikk i Helse Nord RHF. Av Helsedirektoratets kartlegging framgår det at fire fylker ikke har smerteklinikker. Disse fylkene er Hedmark, Oppland, Aust-Agder og Finnmark. Der hvor det er opprettet enheter for lindrende behandling er disse ikke regnet med i oversikten over antall smerteklinikker fra Helsedirektoratet.

Det har vist seg at til tross for at det i flere oppdragsdokument er gitt føringer om å styrke dette tilbudet til smertepasienter, er det fortsatt behov for å styrke dette området. Dette er bakgrunnen for at Helsedirektoratet nå utarbeider veilederen for organisering og drift av tverrfaglige smerteklinikker.

SPØRSMÅL NR. 103**Innlevert 20. november 2013 av stortingsrepresentant Trygve Slagsvold Vedum****Besvart 28. november 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Hva vil samferdselsministeren gjøre for at tømmerindustrien ikke skal bli rammet av byråkratiske regler knyttet til tømmertransport?»

BEGRUNNELSE:

I forrige uke ble det klart at Vegdirektoratet ikke ville tillate at vogntog tyngre enn 60 tonn skulle få tillatelse til å kjøre på fylkesveier. Dermed kan skognæringen gå glipp av store innsparinger. Ifølge Nationen regnet skognæringen med at 20 prosent av de samlede transportkostnadene for tømmer, flis og materialer skyldes strenge norske regler for vogntogstørrelse. Vegdirektoratets beslutning vil særlig ramme de store skogfylkene Hedmark og Oppland, der mye av tømmeret må kjøres på fylkesveier før det kommer ut på riksveinettet.

Svar:

Regjeringen anser skognæringen for å være en viktig næring. I møter med næringen nevner de transportkostnader som en av flere utfordringer som må løses for å sikre vekst i Norge.

Jeg oppfatter at spørsmålet først og fremst omhandler muligheten for å innføre vinteraksellast for tømmervogntog på frosne veier, i lys av et oppslag i

Nationen 19.11.2013. Dette vil være et aktuelt tiltak for å øke totalvekten for tømmertransport på fylkesveier og kommunale veier (BkT8 veier).

Dagens regjering har som mål å forenkle lover og byråkratiske prosesser. Jeg er enig i at tømmerindustrien ikke skal rammes av byråkratiske regler, og vil jobbe for at unødvendige regler fjernes. I så måte har skognæringen nå fått gode allierte i en ny regjering.

Jeg har bedt om en uttalelse fra Vegdirektoratet om saken. De opplyser at regelverket ikke er til hinder for å øke aksellast/totalvekt om vinteren, og at økt aksellast/totalvekt ved frossen veg, er noe aktuelle vegmyndigheter (fylkeskommune og kommune) kan fastsette. Dette er nå også presisert overfor regionvegkontorene i Statens vegvesen.

Før totalvekten kan økes til 60 tonn på frossen veg, må det imidlertid kontrolleres om bruene tåler den økte vekten. Dette vil ta noe tid, men det tas sikte på å få skrevet opp de viktigste vegene for slik vekt allerede fra begynnelsen av 2014.

Jeg viser ellers til at departementet følger opp det arbeidet Statens vegvesen gjør for å åpne for økt totalvekt for tømmertransporter på fylkesvegene i størst mulig grad. Det vises i denne forbindelse til min redegjørelse til stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal i svar på spørsmål nr. 90 til skriftlig besvarelse.

SPØRSMÅL NR. 104**Innlevert 20. november 2013 av stortingsrepresentant Lise Christoffersen****Besvart 27. november 2013 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson****Spørsmål:**

«25. oktober 2013 ble det kjent at et viktig utviklingstiltak i arbeids- og velferdsforvaltningen, Prosjekt I i IKT-moderniseringsprogrammet, ble nedlagt.

Hvilke konsekvenser vil dette få for kostnader og gjennomføring av de tre delprosjektene innen IKT-moderniseringen og utviklingen av brukervennlige og effektive, dels selvbetjente løsninger på de ulike ytelsesområdene, herunder også uførepensjon, som Nav forvalter?»

BEGRUNNELSE:

Arbeids- og sosialministeren har allerede i brev til arbeids- og sosialkomiteen opplyst at nedleggelsen av prosjekt I ikke vil få konsekvenser for selve gjennomføringen av uføreforvaltningsreformen med virkning fra 1. januar 2015. Prosjektet skulle imidlertid dekke alle relevante ytelsesområder og sikre brukervennlige løsninger med høy grad av selvbetjening.

Svar:

I mitt brev av 15.11.2013 til Arbeidspartiets stortingsgruppe, som svar på brev av 11.11.2013, går det frem at det er den organisatoriske enheten IKT-MOD i Arbeids- og velferds-direktoratet som ble avvirket 25. oktober 2013. Denne beslutningen var et resultat av at utviklingsaktivitetene knyttet til uførereformen i sin helhet ble lagt til linjen. Som varslet i Prop. 1 S (2013-2014) skal øvrige aktiviteter i Prosjekt 1 i IKT-moderniseringsprogrammet replanlegges som følge av de beslutninger som er fattet knyttet til å sikre gjennomføring av uførereformen innen 1. januar 2015.

Det framgår også at Prop. 1 S (2013-2014) at departementet vil orientere Stortinget på egnet måte om

det videre arbeidet med Prosjekt 1, herunder eventuelle budsjettmessige implikasjoner, når replanleggingen av Prosjekt 1 er gjennomført. De overordnede målene for IKT-moderniseringen som sådan er ikke endret. Både Prosjekt 2 og Prosjekt 3 skal i henhold til konseptvalget planlegges separat med påfølgende ekstern kvalitetssikring (KS2) før investeringsbeslutninger fremmes for Stortinget. Konsekvenser for det videre moderniseringsarbeidet, både når det gjelder fremdrift, kostnader og innhold som følge av replanleggingen av Prosjekt 1, vil dermed bli grundig belyst i disse planprosessene. Avviklingen av den organisatoriske enheten IKT-MOD innebærer dermed i seg selv ingen endringer i forhold til den prosess som Stortinget ble varslet om i Prop. 1 S (2013-2014).

SPØRSMÅL NR. 105

Innlevert 20. november 2013 av stortingsrepresentant Marianne Aasen

Besvart 28. november 2013 av kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen

Spørsmål:

«Høyre støttet i juni 2013 en gjennomgang av finansieringsordningen innenfor høyere utdanning og forskning. Kunnskapsministeren har lagt ned utvalget som skulle jobbe med dette.

Hvorfor, og hva har statsråden tenkt å gjøre for å følge opp ønsket fra et samlet storting om en gjennomgang av finansieringsordningen?»

BEGRUNNELSE:

Det er bred enighet i Stortinget om at det er behov for en gjennomgang av finansieringsmodellen for universitet og høyskole-sektoren. Dette kom tydelig fram i Innstilling 372 S, Forskingsmeldingen. De borgerlige partiene, inkludert Høyre, var særlig utålmodige og skrev "det er på høy tid å gjennomgå finansieringsmodellen i UH-sektoren og er tilfreds med at meldingen varsler dette." Også de rød-grønne partiene ønsket et slikt arbeid velkommen.

For å komme raskt i gang med arbeidet, satte Stoltenberg II-regjeringen ned Duckert-utvalget allerede i juli. 14. november melder Kunnskapsministeren at han avlyser Duckert-utvalgets arbeid.

Stortinget pekte på i sin innstilling at dagens system er historisk betinget, er lite transparent og bidrar for lite til å sikre spisse fagmiljøer. Hva har statsråden tenkt å gjøre for å ivareta ønsket om en gjennomgang av finansieringsmodellen?

Svar:

Jeg er glad for at det er bred enighet om behovet for å se nærmere på finansieringen av universiteter og høyskoler. Grunnen til at Regjeringen har lagt ned utvalget, er at vi ønsker å vurdere nærmere hvordan en gjennomgang av finansieringen tydeligere kan ses i sammenheng med ambisjonene i regjeringsplattformen. Det er bl.a. nødvendig å tydeliggjøre koblingen mellom finansiering og andre virkemidler og tiltak for styring og utvikling av universitets- og høyskole-sektoren.

Jeg kan forsikre representanten Aasen om at jeg vil følge opp Stortingets ønske om en gjennomgang av finansieringen av universiteter og høyskoler, men jeg vil se nærmere på hvordan dette arbeidet skal gjøres.

SPØRSMÅL NR. 106**Innlevert 21. november 2013 av stortingsrepresentant Marit Arnstad****Besvart 28. november 2013 av næringsminister Monica Mæland****Spørsmål:**

«Uenighet om avvikling av Sårkorninvest Midt-Norge og en svært formalistisk holdning fra Innovasjon Norge kan føre til at fondet må tvangsavvikles ved årsskiftet. En slik tvangsavvikling vil være svært ødeleggende både for de gjenværende porteføljeselskapene og for framtidig samarbeid mellom staten og private investorer.

Vil statsråden bidra til en dialog mellom Innovasjon Norge og Sårkorninvest Midt-Norge slik at fondet kan avvikles på en måte som oppleves som konstruktiv for begge parter?»

BEGRUNNELSE:

Sårkorninvest Midt-Norge ble etablert i 1998 med 15 års horisont og en investeringskapasitet på 20 mill. I 2000 ble fondet oppkapitalisert til 126 mill. kroner. Fondet var likt fordelt mellom kapital fra private aksjonærer og med et ansvarlig lån fra staten. Det ble utarbeidet et avtaleverk med fokus på likestilling mellom aksjonærene. 70 private aksjonærer deltar med kapital, kompetanse og nettverk til fondet, de 5 største private aksjonærene har en eierandel på 54 %. Innovasjon Norge ønsker nå en tvangsavvikling av Sårkorninvest Midt-Norge pr 31.12.2013 når det statlige lånet med en hovedstol på 47.2 mill. kroner forfaller til betaling.

De private aksjonærene og fondets styre er av den oppfatning at en slik styring mot tvangsavvikling vil være svært ødeleggende både for de gjenværende porteføljeselskapene og for et samarbeid mellom staten og private investorer i framtidige prosjekter.

I realiteten står man overfor to reelle valg når det gjelder avvikling av fondet.

Enten styres det mot en konkurs ved forfall av det statlige lånet 31.12.13 eller selskapet og Innovasjon Norge kan komme fram til en enighet om et engangsoppgjør før låneforfall der långiver mottar en engangsutbetaling lik den sannsynlige likviditeten som finnes i selskapet. Det er vanskelig å se det annerledes enn at det vil være til fordel for alle parter om man kom fram til enighet. Dette betinger at man snarest får i gang en fornuftig dialog mellom partene.

Svar:

Innovasjon Norge har som del av sitt oppdrag å forvalte statens interesser i sårkornordningene. En del av dette oppdraget er å forvalte inngåtte avtaler med låntakere som en rasjonell kreditor, med sikte på å sikre statens verdier.

Når det gjelder Sårkorninvest Midt-Norge har lånet en løpetid på 15 år. Lånet ble inngått i 1998, og det har derfor vært en forutsetning at det skal innfris innen 31.12.13. Det var en forutsetning fra Stortinget at lånene skulle ha en maksimal løpetid på 15 år, (jf. St.prp. nr. 1 1997-1998). I denne budsjettproposisjonen vises det til den da ikke inngåtte avtalen mellom myndighetene og private aktører. Videre har Stortinget i perioden 2011-2013 gitt Innovasjon Norge visse fullmakter i forbindelse med overveiende sannsynlighet for konkurs i et sårkornfond. Ingen av disse fullmaktene omfatter mulighetene for en formuesoverføring fra staten til de private. Dersom en ønsker å gå bort fra løpetiden eller fordelingen av inntektene (som er fastsatt i avtalen), må en egen sak fremmes så snart som mulig for både regjeringen og Stortinget.

I praksis innebærer dette at staten og investorer i låneavtalen har gått inn for avvikling av fondet innen årsskiftet 2013/2014. Tidsfristen er satt for at fondene skal ha fokus på realisering av gevinster og dermed kunne sørge for retur av kapital til långivere og investorer. Sårkornfondene skal være tålmodige eiere, men skal ikke være eiere til evig tid. Den gjenværende porteføljen i fondet består for tiden av 14 selskaper. De selskapene og teknologiene som markedet vurderer å ha en framtid vil kunne bli videreutviklet av andre investorer.

En årsak til at det nå ønskes reforhandling av avtalen er at investorer med den avtalen som er inngått kommer ugunstig ut økonomisk sammenliknet med staten. Staten må imidlertid forvente at profesjonelle aktører kan stå ved en avtale. Videre må staten legge vekt på at håndteringen av denne saken vil kunne ha konsekvenser for framtidig samarbeid mellom staten og private investorer.

Jeg vil også påpeke at Innovasjon Norges 21. november valgte ProVenture Management i og Alliance Venture Spring som forvaltere for de to første nye landsdekkende sårkornfondene. Et vesentlig kriterium for valg av forvaltere er muligheten de har til å reise privat kapital. Jeg forventer at de to fondene gjør sine første investeringer innen sommeren 2014.

Innovasjon Norge har et klart mandat forankret i Stortinget til å forvalte statens interesser i sårkornfondene, inkludert å sikre statens verdier. Jeg har tillit til at Innovasjon Norge utfører dette oppdraget på en god måte. På denne bakgrunn finner jeg det ikke riktig å gå inn i dialogen mellom Innovasjon Norge og Sårkorninvest Midt-Norge.

SPØRSMÅL NR. 107**Innlevert 21. november 2013 av stortingsrepresentant Eirik Sivertsen****Besvart 28. november 2013 av forsvarsminister Ine M. Eriksen Søreide****Spørsmål:**

«Vil forsvarsministeren gjennomføre Stortingets vedtak fattet 14. juni 2012 om at Generalinspektøren for Luftforsvaret, Luftforsvarsstaben, Luftoperativt inspektorat og Luftforsvarets utdanningsinspektorat lokaliseres til Reitan utenfor Bodø, at det etableres et luftoperasjonssenter ved Reitan og at dette gjennomføres i henhold til den tidsplanen som er fastsatt av departementet tidligere?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med behandlingen av prop. 73 S (2011–2012) Et forsvar for vår tid, vedtok Stortinget at Generalinspektøren for Luftforsvaret, Luftforsvarsstaben, Luftoperativt inspektorat og Luftforsvarets utdanningsinspektorat lokaliseres til Reitan utenfor Bodø. Etableringen må sees i sammenheng med etableringen av et luftoperasjonssenter samme sted.

Etablering av et robust luftmilitært fagmiljø ved Reitan med luftforsvarets staber, gir fremtidsrettede utviklingsmuligheter for evnen til å styrkeprodusere luftkapasiteter og lede luftoperasjoner i en fellesoperativ ramme. I dette ligger det at styrkeproduksjonsorganisasjonen i større grad kan bidra i en operativ rolle, og at løsningen gir synergi mellom Luftforsvarets ledelse og Forsvarets operative hovedkvarter. Den vedtatte løsningen vil ivareta de hensyn og mål som ble trukket opp knyttet til lokalisering og organisering av ledelsesfunksjoner i St.prp. nr. 48 (2007–2008), og er en naturlig oppfølging til flytting av generalinspektøren for Hæren til Troms og generalinspektøren for sjøforsvaret til Bergen.

I uttalelser til media i den senere tid har forsvarsministeren svart på en slik måte at det er skapt usik-

kerhet om de løsningene som er valgt av Stortinget vil bli gjennomført.

Det er derfor nødvendig at statsråden avklarer dette, slik at det ikke oppstår unødvendig mye usikkerhet og forsinkelser i prosessene som berører mange.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 21. november 2013 med spørsmål fra stortingsrepresentant Eirik Sivertsen. Spørsmålet gjelder gjennomføringen av Stortingets vedtak om flytting av generalinspektøren for Luftforsvaret og Luftforsvarets ledelse til Reitan, og etablering av et luftoperasjonssenter ved Reitan.

Gjennomføringen av langtidsplanen for forsvarssektoren i perioden 2013–2016 er allerede godt i gang og blir fulgt opp i tråd med Stortingets gjeldende vedtak. Regjeringen legger vekt på at norsk tilstedeværelse og suverenitetshevdelse i nordområdene skal sikres, og at Forsvaret har god situasjonsforståelse og høy operativ evne i nord. Som en del av den kontinuerlige langtidsplanleggingen, og som en viktig del av arbeidet med å skape en reell og bærekraftig, langsiktig balanse mellom bevilgninger, struktur og oppgaver, vil regjeringen vurdere behovet for ytterligere moderniserings- og reformtiltak i sektoren. Dette inkluderer også en gjennomgang av forutsetninger og beslutningsunderlag i den gjeldende langtidsplanen, der disse kan ha endret seg etter vedtakelsen av langtidsplanen i juni 2012. Regjeringen vil på egnet måte komme tilbake til Stortinget med eventuelle forslag, dersom det skulle bli aktuelt å foreslå endringer som krever en fornyet behandling i Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 108**Innlevert 21. november 2013 av stortingsrepresentant Peter Christian Frølich****Besvart 28. november 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Åpner dagens lovverk for at vektere kan skrive ut bøter for nasking på samme måte som vektere kan skrive ut straffegebyr for å reise med kollektivtransport uten billett, eller vil det alternativt være mulig å gjøre opp naskeri-saker med forenklet forelegg som i vegtrafikkloven?»

BEGRUNNELSE:

Næringslivet melder om stadig økende problem med nasking, og frustrasjon over at anmeldelser i saker med kjent gjerningsperson henlegges. Bakgrunnen for spørsmålet er derfor å undersøke om det finnes rom for å forenkle håndteringen av naskeri-saker hvor bevisspørsmålet er oversiktlig, og gjerningspersonen tas på fersk gjerning eller ellers er kjent.

Svar:

Dagens lovverk åpner ikke for at vektere kan skrive ut bøter for nasking på samme måte som de kan skrive ut straffegebyr for å reise med kollektivtransport uten billett. Ileggelse av bot for naskeri er en strafferettslig reaksjon, mens ileggelse av tilleggsgebyr for å reise med kollektivtransport uten gyldig billett er en administrativ sanksjon.

Jeg har stor forståelse for de utfordringer naskeri-saker skaper for næringslivet, og det er viktig at denne type lovbrudd, som alle andre, følges opp.

I NOU 2003: 15 Fra bot til bedring ble det foreslått å utvide ordningen med forenklet forelegg til også å omfatte naskerisaker. Forenklet forelegg skrives også ut av politiet, men vil kunne medføre enkle saksbehandling. Departementet arbeider med oppfølgingen av utredningen og jeg kommer tilbake til spørsmålet i denne sammenheng.

SPØRSMÅL NR. 109**Innlevert 21. november 2013 av stortingsrepresentant Anders Tyvand****Besvart 28. november 2013 av kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden foreta seg for å sikre lik kvalitet i grunn- og videregående skole i hele landet, og løfte resultatene og fullføringsprosenten i videregående skole spesielt i Nord Norge, slik at lokal ungdom kan ta del i og nyte godt av de ringvirkninger økt fremtidig næringsaktivitet vil medføre?»

BEGRUNNELSE:

En ny forskningsrapport av professor Torberg Falch og Bjarne Strøm ved NTNU om kvalitetsforskjeller i videregående skole viser i følge NRK Nyhetsmorgen 19. november at elever i Nord Norge får langt mindre ut av undervisningen i videregående skole i Nord Norge enn de gjør i Sør Norge, og aller verst står det til i Finnmark.

Dette er ikke ny kunnskap. Statistikk fra SSB har de senere år dokumentert at Nord Norge topper statistikken over frafall i videregående skole. KrF satte

fokus på dette i behandlingen av nordområdemeldingen, Meld. St. 7 (2011–2012), hvor vi blant annet etterlyste en kunnskapsstrategi for Nord-Norge. Der påpekte vi at frafallet i videregående skole for gutter i Finnmark i dag er på rundt 70 prosent. Kun 35 prosent av elever og lærlinger fullfører skolen på normalt tid. Den samlede fullføringsprosenten i Finnmark, inkludert dem som bruker mer enn fem år på å fullføre, ligger 20 prosent lavere enn landsgjennomsnittet. For Nordland og Troms er situasjonen noe bedre, men også her er fullføringsprosenten under landsgjennomsnittet. Mangel på interessante læreplasser, lange avstander og det at mange elever må flytte tidlig hjemmefra for å gå på skole, ofte trekkes frem som forklaring på det høye frafallet spesielt i Finnmark.

Nord-Norge scorer også lavt på fylkesstatistikken over andel av befolkningen som har høyere utdanning. I følge SSB ligger alle de tre nordligste fyl-

kene under landsgjennomsnittet både for de med 1–4 års høyere utdanning og for de med mer enn 4 års høyere utdanning. I Nordland har kun 3,4 pst. av befolkningen mer enn fire års høyere utdanning, noe som er lavest i landet.

En sentral utfordring fremover er å motivere flere nordnorske ungdommer til å fullføre videregående skole og skaffe seg videre utdanning som er relevant for arbeid innen olje-, gass-, mineral-, fornybar energi-, fiskeri- eller reiselivsnæringen. Nord-Norge har store muligheter, men også betydelige utfordringer, i å sikre at lokal ungdom utdannes og rustes til å bidra til og nyte godt av ringvirkningene som økt fremtidig næringsaktivitet vil medføre. Sentrale næringsorganisasjoner som Norsk olje og gass og NHO lenge har uttrykt bekymring over mangel på lokal kompetent arbeidskraft i nord.

En viktig indikator på kvaliteten i det norske skolesystemet er evnen til å utjevne sosiale forskjeller og gi folk like muligheter til utdanning og arbeid uavhengig av kjønn, bakgrunn og bosted. Rapporten fra NTNU viser at norsk skole fortsatt har en lang vei å for å få til dette. Finnmark bør i utgangspunktet ha minst like gode forutsetninger for å få til god kvalitet på utdanningen og gode skolerresultater som Oslo.

Svar:

Det er en utfordring at for mange ungdommer i Nordland, Troms og Finnmark ikke fullfører og består videregående opplæring. Andelen som fullfører og består i løpet av fem år er lavere i de tre nordligste fylkene enn det nasjonale snittet på 69 prosent. Av 2007-kullet var det i Finnmark 49 prosent, i Troms 63 prosent og i Nordland 61 prosent som hadde fullført og bestått videregående opplæring etter fem år.

Dette viser at det er behov for et tydelig løft i de tre nordligste fylkene. Det er Finnmark som har de største utfordringene. Regjeringen iverksetter nå en rekke tiltak for å utvikle skolene i Norge. Det er iverksatt noen særskilte tiltak i Finnmark, men hovedgrepet må være at disse fylkene sikres god deltakelse i de tiltakene regjeringen allerede har foreslått – lærerløftet og yrkesfagløftet.

Forskerne Torberg Falch og Bjarne Strøm ved NTNU viser at tiltak tidlig i opplæringsløpet vil kunne påvirke gjennomføringen i videregående opplæring positivt. Jeg mener dette er riktig og vil videreutvikle hele grunnopplæringen for å sikre at alle elevene når lengst mulig.

I Sundvollenerklæringen understreker regjeringen at læreren er skolens aller viktigste ressurs. Regjeringen vil derfor at alle lærere skal ha fordypning i de basisfagene de underviser i. Som en del av dette vil også Regjeringen gjennomføre et særlig krafttak i matematikk gjennom å tilby 10.000 lærere i grunnskolen. Regjeringen har i Tilleggsproposisjonen for 2014 priori-

tert å videreføre skoleringen av lærere i videregående opplæring for at de bedre kan undervise de svakeste elevene i lesing, skriving og regning. Konkret ligger det inne en økt satsing på videreutdanning av lærere innenfor matematikk og naturfag på om lag 300 mill. kroner. Det betyr blant annet at ytterligere 750 lærere kan få videreutdanning i 2014. I tillegg vil 450 lærere kunne få stipend for videreutdanning neste år. De tre nordligste fylkene vil også nyte godt av dette.

Departementet har allerede initiert en egen skole-ringssatsing for lærere på 5. trinn i Finnmark for å sette dem bedre i stand til å undervise i norsk og matematikk. Regjeringen har foreslått å øke bevilgningen til skolering i ytterligere to fylker som har lav gjennomføringsgrad. Nordland og Troms kan være aktuelle fylker ved en utvidelse.

Vi har en tydelig realfagsutfordring i videregående opplæring, og da særlig på de yrkesfaglige studieretningene hvor en betydelig andel stryker i matematikk og naturfag.

I Tilleggsproposisjonen har regjeringen bl.a. derfor lansert yrkesfagløftet. Dette består av en rekke tiltak som alle forventes å ha positiv effekt på gjennomføringen:

- Økt tilskudd til lærebedrifter
- Rett til påbygging etter bestått fag- og yrkesopplæring
- Utvikling av modeller for kvalifisering til læreplass og påbygging til generell studiekompetanse.
- Nye modeller for Vg3 i skole
- Forsterking av arbeidet med yrkesretting og relevans gjennom FYR-prosjektet (yrkesretting og relevans).
- Utvidelse av forsøket med vekslingsmodeller i fag- og yrkesopplæringen.

For å sikre at vi neste år får flere og bedre søkere til lærerutdanningen spisser vi rekrutteringskampanjen vår mot de utdanningsregionene som sliter mest med rekrutteringen. Dette innebærer at vi vil motivere flere ungdommer i nettopp disse fylkene til å bli lærere i grunnskolen.

Et annet tiltak er Lånekassens ordning med å ettermgi ti prosent av opprinnelig lån for lærere med studielån som bor og arbeider i Finnmark eller i Lyngen, Storfjord, Kåfjord, Skjervøy, Nordreisa, Kvænangen og Karlsøy. Dette gjør at flere nyutdannede studenter flytter hit og jobber som lærere.

Utdanningsdirektoratets veilederkorps er et tilbud til skoleeiere og skoler som trenger veiledning for å bedre læringsprosessene i skolen. Det arbeides nå tett med oppfølging av Finnmark fylkeskommune og mange av kommunene i Finnmark. Målsettingen er å videreutvikle skoleeierskapet lokalt for på den måten å bedre oppfølging av skolene.

Det er stor næringsaktivitet i de tre nordligste fylkene. Det er viktig at ungdommene også her kvalifiserer seg til å være med på videreutviklingen av det lokale næringslivet. Vi gjorde det klart i regjeringserklæringen at karriereveiledning er noe vi mener vil kunne være med på å bidra til at ungdommene gjør mer kvalifiserte utdanningsvalg. Mange skoler kan utnytte det lokale næringslivet til å gjøre undervis-

ningen mer virkelighetsnær slik at elevenes motivasjon øker. Jeg mener det er viktig at et slikt samarbeid forsterkes ved flere skoler.

Til sammen mener jeg disse tiltakene vil bidra til å gi elevene, også i de tre nordligste fylkene, et bedre opplæringstilbud både i grunnskolen og i videregående opplæring. På sikt vil dette medføre at flere fullfører og består videregående opplæring.

SPØRSMÅL NR. 110

Innlevert 21. november 2013 av stortingsrepresentant Guri Melby

Besvart 29. november 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Hvordan stiller statsråden seg til et eventuelt ønske fra Oslo og Akershus om å overta bestilleransvaret for lokale tog tjenester og bevilgningen på statsbudsjettet som følger med dette?»

BEGRUNNELSE:

Oslo og Akershus har signalisert at de ønsker en sterkere samordning av kollektivtrafikken i regionen. I disse fylkene, som har stor befolkningstetthet, kan kollektivtrafikken spille en enda sterkere rolle, slik at personbiltrafikkens transportandel kan reduseres, og vi kan komme nærmere å oppfylle målsettingene fra klimaforliket om å ta økt trafikkvekst med kollektivtransport, sykkel og gange. For å lykkes med det, er man avhengige av å kunne gi et best mulig kollektivtilbud til befolkningen. Dagens struktur og organisering, der staten og fylkeskommunene har ansvar for hver sin del av kollektivtilbudet, kan gjøre at vi ikke lykkes med å forvalte kollektivinfrastrukturen så effektivt vi kan.

I dag er det samferdselsdepartementet som bestemmer rutestrukturen for togtrafikken på det sentrale østlandsområdet, mens det er Ruter som bestemmer rutestrukturen på øvrig kollektivtrafikk. Ruter har i dag det samlede ansvar for all kollektivtrafikk i Oslo/Akershus unntatt jernbane, og alle offentlige tilskudd til kollektivtrafikk i regionen unntatt pengene til NSB, kanaliseres gjennom Ruter. Ruter på sin side tilrettelegger for bruken av operatører for buss, T-bane, trikk og båt (men ikke tog) gjennom fremforhandlede kontrakter som i praksis styrer utviklingen av hele kollektivtilbudet i regionen. Denne todelingen av ansvar fører til manglende koordinering mellom lokal kollektivtrafikk og jernbanen, og

er utfordrende med tanke på passasjeroverføring fra buss, trikk og t-bane til tog, når det gjelder knutepunkttanking og innfartsparkering.

En samordning av innkjøpene av kollektivtrafikk for tog, buss, t-bane, trikk og båt gjennom Ruter vil også kunne løse et annet problem som er under oppseiling, nemlig prisdifferansene mellom hva det koster å ta bussen til byen kontra å ta toget til byen. Som en følge av Ruters nye pris- og sonestruktur er det billigere for passasjerene å bruke Ruters tilbud enn NSB sitt, selv om tilbudet oppleves å være relativt likt.

Svar:

Regjeringen vil jobbe for at flere personer skal velge kollektivtrafikk for sine reiser. Vårt mål er at folk flest skal velge kollektive reiseløsninger fordi de opplever et attraktivt tilbud som forenkler hverdagen.

God samordning av kollektivtilbudet er viktig for at den samlede reisen skal oppleves som mest mulig sømløs og for å utnytte de ulike transportmidlenes fortrinn på en best mulig måte. Dagens organisering og oppgavefordeling innen kollektivtrafikken gir ikke alltid en optimal koordinering.

Som det ble varslet i stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan 2014-2023 skal regjeringen innføre en ordning med helhetlige bymiljøavtaler. Bymiljøavtalene representerer en ny samarbeidsform mellom staten, fylkeskommunene og kommunene i de største byområdene. I byområder der jernbanen inngår som en del av den lokale kollektivtrafikken kan det være hensiktsmessig at kjøp av persontransport med tog omfattes av bymiljøavtalene, for eksempel ved at staten og fylkeskommunen blir enige om føringer for et samordnet ruteopplegg og fordeling av billettinntekter.

I den politiske plattformen som denne regjeringen er tuftet på, er det varslet at det skal settes i gang et større reformarbeid som skal se på organiseringen av jernbanesektoren. I dette arbeidet vil det være naturlig å vurdere endringer i ansvarsfordelingen for de oppgaver som utføres i sektoren, herunder kjøp av lokale togtjenester.

Jeg har i så måte merket meg Venstres standpunkt om dette tema. Jeg har for øvrig planlagt å avholde et møte den 13. desember 2013 med Oslo kommune og Akershus fylkeskommune hvor dette trolig blir ett av flere tema.

SPØRSMÅL NR. 111

Innlevert 21. november 2013 av stortingsrepresentant Per Olaf Lundteigen

Besvart 29. november 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Er statsråden enig i at Jernbaneverket disponerer nødvendige planleggingsmidler til Ringeriksbanen på 20 mill. kroner i 2014 slik at framføring av Ringeriksbane og ny E16-trase gjennom Hole og Ringerike ses i sammenheng for å begrense tap av viktige natur- og kulturverdier, samtidig som en rask gjennomføring og effektiv bruk av planleggingsbevilningene sikres?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge NTB-melding 19. nov. 2013 med overskrift "Planlegging av Ringeriksbanen starter neste år", sier statssekretær John-Ragnar Kvam Aarset:

"Alle er enig om at denne strekningen skal prioriteres innenfor de planmidlene som er satt av."

Aarset legger dermed ballen død etter at det er oppstått usikkerhet med hva de borgerlige partiene mente da de i budsjettforliket gikk inn for å bevilge 100 mill. kroner i planleggingsmidler til intercitystrekningene.

Jernbaneverket har anslått et behov for 20 mill. kroner for oppstart av planlegging til forkorting av Bergensbanen i 2014.

I transport og kommunikasjonskomiteens merknader til NTP sommeren 2013 uttalte flertallet bestående av Ap, H, SV, Sp og KrF at det ikke var nødvendig med ny konseptvalgutredning. På denne bakgrunn er det nå avgjørende at planmidler til Jernbaneverket brukes for å framskaffe det nødvendige plangrunnlag for beslutning om kommunedelplan for forkorting av Bergensbanen i de berørte kommunene Bærum, Hole og Ringerike.

Gjennom Hole og Ringerike er det logisk å se framføring av Ringeriksbane og ny E16-trase i sammenheng.

Dette for å begrense tap av viktige natur- og kulturverdier, samtidig som man må sikre en rask gjennomføring og effektiv bruk av planleggingsbevilningene.

Svar:

Det legges opp til oppstart av planleggingen for Ringeriksbanen i 2014. Samferdselsdepartementet arbeider nå med å utforme et oppdragsbrev til Jernbaneverket hvor den videre planprosessen vil bli konkretisert innenfor de rammer og signaler som Stortinget har gitt.

SPØRSMÅL NR. 112**Innlevert 21. november 2013 av stortingsrepresentant Audun Lysbakken****Besvart 29. november 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Smertepasienter opplever at de ikke får et tilbud som er godt nok. Jeg har fått flere henvendelser fra mennesker som beskriver en fortvilet situasjon, både på grunn av smerter og fordi systemet ikke ivaretar dem på en god måte. Mye tyder på at det er for lav bevissthet og manglende kapasitet i helsevesenet for denne gruppen.

Vil helseministeren gå gjennom sykehusenes kapasitet for å hjelpe smertepasienter og komme tilbake med en samlet vurdering av tilbudet?»

Svar:

Siden 2007 er det i flere oppdragsdokument gitt føringer til de regionale helseforetakene om at de i samhandling med primærhelsetjenesten skal styrke tilbudet til pasienter med kroniske smerter og legge til rette for tilstrekkelig kompetanse og kapasitet for å møte utfordringene på dette området, blant annet ved smerteklinikkene. Ifølge Helsedirektoratet er det imidlertid store forskjeller mellom smerteklinikkene når det gjelder bemanning, tverrfaglig kompetanse og ressurser, og det synes å være en betydelig underdekning mange steder.

En tverrfaglig smerteklinikk kjennetegnes ved at personellet representerer ulike helsefag med særskilt interesse og kompetanse for arbeidet med langvarige smerter. En tverrfaglig smerteklinikk bør i følge Helsedirektoratet ha spesialister innen somatisk helsetjeneste, psykologisk/psykiatrisk spesialitet, fysioterapi og sykepleie. I tillegg bør det være etablert lokaler som gjør det mulig å ha en felles faglig tilnærming for utredning og behandling.

Departementet har i 2013 bedt Helsedirektoratet om å vurdere aktuelle tiltak for å styrke tilbudet til kroniske smertepasienter. På bakgrunn av dette oppdraget har Helsedirektoratet under utarbeidelse en nasjonal veileder for organisering og drift av tverrfaglige smerteklinikker, i samarbeid med fagmiljøer og brukerorganisasjoner.

Helsedirektoratets kartlegging i mai/juni 2013 viser at det er 16 smerteklinikker i Norge. Av disse er det smerteklinikker på de seks universitetssykehusene – Akershus universitetssykehus HF, Oslo universitetssykehus HF, Stavanger universitetssykehus HF, Haukeland universitetssykehus, St. Olavs hospital HF og Universitetssykehuset Nord-Norge. Fire av disse tilfredsstiller i følge Helsedirektoratet kravene til the International Association of the Study of Pain (IASP) sin definisjon av tverrfaglig smerteklinikk. Disse fire tverrfaglige smertesentrene er: Smerteavdelingen ved Oslo universitetssykehus HF, Smerteklinikken i Helse Bergen HF, Avdeling for smerte og sammensatte lidelser ved St. Olavs hospital HF og Smerteklinikken ved Universitetssykehuset Nord-Norge.

I 2. linjetjenesten er fordelingen av smerteklinikker følgende: 5 smerteklinikker i Helse Sør-Øst RHF, 2 smerteklinikker i Helse Vest, 2 smerteklinikker i Helse Midt-Norge og 1 smerteklinikk i Helse Nord RHF.

Det har vist seg at til tross for at det i flere oppdragsdokument er gitt føringer om å styrke dette tilbudet til smertepasienter, er det fortsatt behov for å styrke dette området. Dette er bakgrunnen for at Helsedirektoratet nå utarbeider veilederen for organisering og drift av tverrfaglige smerteklinikker.

SPØRSMÅL NR. 113**Innlevert 21. november 2013 av stortingsrepresentant Olaug V. Bollestad****Besvart 29. november 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«I Stavanger Aftenblad 15.11.13 sto det at Stavanger Universitetssykehus, SUS, har færrest ansatte i psykisk helsevern for barn og unge i landet. Dette på tross av at Rogaland, og stavangerregionen spesielt, har en svært ung befolkning, og høy befolkningsvekst. Helse Vest RHF har færrest ansatte i psykisk helsevern for barn og unge sammenliknet med de andre regionale helseforetakene. Av de midlene Helse Vest bruker, så får SUS minst.

Hva vil statsråden gjøre for å rette opp denne skjevfordelingen?»

Svar:

Helseregion vest hadde et lavt utgangspunkt når det gjaldt dekningsgrad og tilbud til barn og unge innen psykisk helsevern da staten overtok ansvaret for spesialisthelsetjenesten. Styrking av tilbudet til barn og unge har siden den gang blitt gitt høy prioritet i regionale planer. Det har vært en god utvikling i tilbudet de siste årene, men Helse Vest har fortsatt lavere samlet årsverk enn landsgjennomsnittet. På den annen side er lege- og psykologdekningen noe høye-

re enn landsgjennomsnittet i følge SAMDATA 2012. Helse Vest skiller seg heller ikke vesentlig ut når det gjelder ventetid. Helse Stavanger hadde i oktober 2013 kun ett fristbrudd, og har også tidligere ligget lavt på tilsvarende rapportering.

I styringsdokumentet for 2013 har Helse Vest RHF bedt særskilt om at helseforetakene i regionen skal ha mer fokus på, og benytte en større del av ressursene, på de minste barna. Helse Stavanger HF har også mulighet til å gjøre interne prioriteringer innenfor sine rammer.

Regjeringen vil gjeninnføre regelen om at psykisk helsevern og rusområdet hver for seg skal ha høyere vekst enn somatisk sektor. Tilbudet til barn og unge og økt tilgjengelighet til lokale tjenester skal prioriteres. Veksten innen psykisk helsevern skal derfor gå til psykisk helsevern for barn og unge og til DPS-området.

Avslutningsvis viser jeg til at Regjeringen i sitt tilleggforslag til statsbudsjettet for 2014 har lagt opp til å styrke innsatsen innenfor psykisk helse, rus og rehabilitering med 255 millioner kroner til økt kjøp fra private tjenestetilbydere.

SPØRSMÅL NR. 114**Innlevert 21. november 2013 av stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal****Besvart 28. november 2013 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson****Spørsmål:**

«Regjeringa går no inn for dyrare barnehagar, ikkje to barnehageopptak, ei vidareføring og styrking av kontantstøtta, og opprettheld delvis skatteklasse 2.

Er desse politiske grepa i tråd med regjeringa sitt mål om at det skal løne seg å jobbe og om å styrkje overgangen frå stønad til arbeid, og meiner statsråden at desse endringane styrkjer arbeidslina?»

Svar:

Regjeringa har i tilleggsnummeret til statsbudsjettet for 2014 berre foreslått å justere maksimalprisen for ein barnehageplass som følgje av den generel-

le prisauken i budsjettet. Det inneber at prisen blir vidareført på same reelle nivå som i 2013. Regjeringa vil leggje til rette for at fleire kan nytte tilbodet om barnehageplass gjennom å differensiere foreldrebetalinga, og å vurdere ordningar som kan skjerme barnefamiliar med dårleg råd og med barn i barnehage. Slike ordningar vil kunne ha ein positiv effekt på arbeidstilbodet. Regjeringa ønskjer vidare å sikre familiar med små barn god tilgjenge på barnehageplass av god kvalitet. Dette er viktig for barna, foreldra og samfunnet.

Dei familiepolitiske grepa til regjeringa skal sikre familiane med dei yngste barna valfridom og fleksibilitet, slik at dei kan kombinere arbeid og barne-

omsorg slik dei sjølve ønskjer. Det er i den perioden barna er heilt små at familiane treng ein slik valfridom mest. Ikkje alle foreldre ønskjer å sende barna sine i barnehage allereie frå dei er eit år. Rundt 80 prosent av eittåringane går i barnehage i dag. Det store fleirtalet av foreldre til dei eittåringane som ikkje hadde starta i barnehage, peikte på verdiar eller praktiske grunnar for at barnet var heime med mor eller far. Dette kom fram i den store barnetilsynsundersøkinga som Statistisk sentralbyrå gjennomførte i 2010. Auka kontantstøtte gir desse familiane eit meir reelt alternativ i den perioden barna er svært små.

Regjeringa sitt forslag til endringar i skatteklasse 2 betrar insentiva til arbeid for mange ektemakar samanlikna med dagens reglar, men tek ikkje ut heile potensialet. Dersom ein fjerna heile ordninga i 2014, ville somme ektepar kunne få ein stor skatteauke. Det vil alltid vere slik at ein, i tillegg til verknader på ar-

beidstilbodet, må ta omsyn til fordelingsverknader og andre politiske prioriteringar i utforminga av skattesystemet.

Regjeringa vil føre ein politikk som fremjar vekst i sysselsettinga. Ei vellukka arbeidsline som gir fleire personar på stønader mogelegheit til å kome i arbeid, krev eit næringsliv som etterspør arbeidskraft.

Regjeringa har saman med Venstre og KrF prioritert skattelette som skal fremje vekst og ein betre ressursbruk i budsjettet for 2014. Det inneber redusert skattesats på alminneleg inntekt både for personar og selskap. Med budsjettforslaget vil eit stort fleirtal av skattytarane stå overfor ein lågare marginalsatt på arbeid og kapital. Også endringane i reglane for overgangsstønaden betrar insentiva til arbeid. Betre insentiv til arbeid i skattesystemet vil også gi positive langsiktige fordelingsverknader.

SPØRSMÅL NR. 115

Innlevert 22. november 2013 av stortingsrepresentant Martin Henriksen

Besvart 5. desember 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Hva er statsrådens begrunnelse for å utsette utbedring av havn på Sommarøy, og hvorfor mener statsråden det er nødvendig at utbedringa av dette og andre fiskerihavneprosjekter må utsettes fram til regjeringa har utarbeida en ny havnestrategi?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringa reduserer i sin tilleggsproposisjon bevilgninga til fiskerihavner med 46 mill. kroner. Konsekvensen er i følge statsråden at utbedringa av fiskerihavna på Sommarøy i Tromsø kommune ikke starter opp i 2014 (viser til skriftlig svar til transport- og kommunikasjonskomiteen 18.11.13).

Dagens havneforhold fører til vanskeligheter for fiskeflåten og lokale bedrifter. Liten dybde i havna fører til at deler av flåten må planlegge anløp etter tidevannet og at en rekke båter ikke anløper havna. Lastebåter har liten margin i innseilingen forbi dagens molo.

En utsettelse av prosjektet vil få direkte konsekvenser for fiskeflåten og enkeltbedrifter i området, i verste fall i form av nedlegging eller flytting.

Statsråden skriver i sitt svar til transport- og kom-

munikasjonskomiteen at prosjektet utsettes i påvente av nasjonal havnestrategi. Behovene for utbedring på Sommarøy er imidlertid godt dokumenterte og pre-kære, og Kystverket har prosjektet inne på sitt handlingsprogram.

Svar:

Regjeringen ønsker å styrke sjøtransporten og tilrettelegge for at mer gods overføres fra vei til sjø. Som en del av dette arbeidet har regjeringen derfor satt i gang arbeid med en ny nasjonal havnestrategi. For bedre å kunne foreta prioriteringer i henhold til resultatet av en ny helhetlig gjennomgang av havnestrukturen har vi midlertidig redusert bevilgninger til nye prosjekter. De investeringer som skal gjøres må ha et langsiktig perspektiv. Regjeringen har en klar ambisjon om å satse på havnene. For å se denne satsingen i en større helhet har regjeringen flyttet ansvaret for Kyst og miljøavdelingen til Samferdselsdepartementet, slik at man bedre ser sammenhengen mellom havnene og videre infrastrukturbygging på landsiden. Arbeidet med havnestrategien har høy prioritet i regjeringen slik at prosjekter i fremtiden ikke blir utsatt.

SPØRSMÅL NR. 116**Innlevert 22. november 2013 av stortingsrepresentant Sverre Myrli****Besvart 4. november 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Kan samferdselsministeren bekrefte at godkjenning som teknisk leder ved kjøretøyverksted for de som har hatt godkjenning etter tidligere forskrifter også gjelder godkjenning til å foreta Periodisk kjøretøykontroll (PKK)?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til brev fra Samferdselsdepartementet til meg av 1.11.2013, til mitt brev til Samferdselsdepartementet av 8.10.2013, til mitt brev til Vegdirektoratet av 7.7.2010 og til spørsmål nr. 1248 til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr (Frp) av 25.5.2010 med tilhørende svar fra samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa av 7.6.2010 - alt sammen om krav til teknisk leder ved kjøretøyverksteder.

I brevet fra Samferdselsdepartementet av 1.11.2013 fremkommer det at aktuell forskrift nå er endret slik at teknisk leder ved kjøretøyverksted som har hatt nødvendig godkjenning etter tidligere forskrifter kan fortsette som daglig leder også etter 1.1.2014.

Det har imidlertid oppstått en diskusjon om denne forskriftsendringen også gjelder godkjennelse til å foreta Periodisk kjøretøykontroll (PKK), såkalt "EU-kontroll".

Det sier seg selv at det ikke er en aktuell problemstilling å drive bilverksted i dag uten å ha nødvendig godkjenning til å foreta PKK, ettersom en avgjørende del av oppdragene ved de fleste bilverksteder er forbundet med forhold som har med PKK å gjøre.

Denne saken har nå versert i mange år og departementet bør skjære gjennom en gang for alle.

Godkjenning til å drive bilverksted må selvsagt også omfatte godkjenning til å foreta PKK.

Svar:

Godkjenning av kjøretøyverksted og av kontrollorgan for PKK er to forskjellige og selvstendige ordninger, og som har vært regulert i to ulike forskrifter siden 1. juli 2009. Ikke alle godkjente verksteder har godkjenning som kontrollorgan.

Utviklingen som over tid skjer på alle fagfelt stiller krav til vedlikehold og oppdatering av kompetanse. Utviklingen innen kjøretøykontroll går svært raskt både når det gjelder kjøretøyteknologi, kontrollverktøy og regelverk. Det må derfor kreves at den som utfører myndighetskontroll av vesentlig betydning for trafikksikkerheten, og slik også skal ivareta statens internasjonale forpliktelse, kan dokumentere nødvendig kompetanse. En uvilkårlig godkjenning til, uten tidsbegrensninger, å utøve slik kontrollmyndighet vil ikke være forsvarlig ift. trafikksikkerhet eller saklig ift. forskjellsbehandling overfor andre aktører i denne næringen.

PKK ble innført som ledd i EUs trafikksikkerhets- og miljøsatsing. Regelverket om PKK, herunder kravene til kontrollorgan, er styrt av EU-rettsakter, og det er landenes myndigheter som er gitt ansvaret for gjennomføringen av disse kontrollene. Kontrollen utføres dermed på vegne av staten. I motsetning til PKK er ikke ordningen med godkjenning av verksteder etablert etter krav fra EU.

Å stille nødvendige kompetansekrav til PKK-organ er dermed svært viktig, både for brukerne og for staten, for å sikre at kjøretøykontrollen blir utført på riktig måte og med god kvalitet.

Departementet vurderer nå om gjeldende overgangsregler knyttet til kravet om teknisk leder ved kontrollorgan er hensiktsmessige. Eventuelle endringer vil uansett måtte innrettes for å ivareta den plikten staten har til å sikre at PKK blir utført med tilfredsstillende kvalitet.

Det er i enkelttilfeller gitt adgang til å utføre verkstedtjenester uten å oppfylle gjeldende formelle kompetansekrav. I slike særskilte tilfeller, under gitte forutsetninger og på bestemte vilkår, kan det også være aktuelt å gi adgang til å utføre PKK basert på realkompetanse. En forutsetning må imidlertid være at den enkelte virksomhet selv gir en begrunnet søknad om tillatelse til å fortsette slik kontrollvirksomhet. Siden PKK også som nevnt er myndighetsutøvelse på vegne av staten, må det i slike tilfeller, ut fra bruker- og trafikksikkerhetshensyn, påregnes tilsyn for å sikre at virksomheten utøves etter gjeldende regelverk og med tilfredsstillende kvalitet.

SPØRSMÅL NR. 117**Innlevert 22. november 2013 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 5. desember 2013 av finansminister Siv Jensen****Spørsmål:**

«Mange av våre eksportbedrifter må sende med opprinnelsesdokumentasjon fra Handelskammeret. I et marked med små marginer oppleves disse opprinnelsesdokumentene som en økonomisk merbelastning samtidig som prisene på å få utstedt disse varierer veldig fra 16 EURO i Tyskland, ca. 400 kroner i Sverige til kroner 850 i Norge.

Ser statsråden den økonomiske merbelastningen dette skaper for disse bedriftene, og vil statsråden se på nivået disse dokumentene ligger på?»

Svar:

Spørsmålet gjelder tollregelverket og er derfor oversendt fra næringsministeren til finansministeren som fagansvarlig.

Jeg vil først klargjøre begrepet opprinnelsesdokumentasjon.

Enkelte land krever nasjonalt opprinnelsesbevis for varer som innføres fra Norge. Andre land kan kreve fremlagt et nasjonalt opprinnelsesbevis i spesielle situasjoner. Dette kan for eksempel være tilfelle når det er innført handelstiltak (utjevningstoll eller antidumpingtoll) for innførsel av bestemte varer fra enkelte land. I andre tilfeller kreves slike bevis fremlagt i forbindelse med kontroll av betalingsformidling, handelsrestriksjoner, veterinærbestemmelser, handelsstatistikk, opprinnelsesmerking, offentlige anskaffelser eller lisensiering. Norge krever ikke fremlagt nasjonale opprinnelsesbevis, verken ved innførsel eller utførsel.

Tollmyndighetene i Norge attesterer nasjonale opprinnelsesbevis uten kostnad for eksportøren. De

16 handelskamrene kan også attestere nasjonale opprinnelsesbevis. Handelskamrene er private bransjeuavhengige serviceorganisasjoner som selv fastsetter prisen for sine tjenester. I henhold til Oslo Handelskammers hjemmeside koster dette 630 kroner for medlemmer av handelskammeret og 875 kroner for ikke-medlemmer.

De nevnte nasjonale opprinnelsesbevisene må ikke forveksles med opprinnelsesbevis som skal fremlegges for å oppnå preferansetollbehandling (tollettelser som følge av frihandelsavtale). Opprinnelsesbevis for dette formålet attesteres kun av offentlige myndigheter. Ved utførsel fra Norge er det bare tollmyndighetene som er involvert, og attestering skjer gratis. Alle eksportører kan imidlertid på egen hånd utstede opprinnelsesbevis for en verdi opp til et visst beløp. EØS-avtalen har for eksempel en grense på 50 000 kroner. I tillegg kan bedrifter med hyppig eksport søke om autorisasjon til å utstede opprinnelsesbevis uansett beløp. I praksis utsteder derfor eksportørene selv opprinnelsesbevis for preferansetollbehandling i de aller fleste tilfellene, uten at det er nødvendig å involvere tollmyndighetene.

Jeg antar at representantens spørsmål dreier seg om nasjonale opprinnelsesbevis. Eksportørene kan altså velge om de vil be et handelskammer om å attestere bevis og betale denne private aktøren det tjenesten koster, eller få papirbaserte sertifikat attestert gratis hos tollmyndighetene. Jeg er enig i at prisene som handelskamrene tar for denne tjenesten kan være en belastning for eksportører. Prisingen er imidlertid helt undergitt handelskamrene, og jeg har ikke muligheter for å gripe inn i denne.

SPØRSMÅL NR. 118**Innlevert 22. november 2013 av stortingsrepresentant Kjell-Idar Juvik****Besvart 5. desember 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Hva er statsrådens begrunnelse for å kutte i bevilgningen til prosjektet på Napp i Nordland, og hvorfor mener statsråden det er nødvendig at utbedringen av dette og andre havneprosjekter må utset-

tes fram til regjeringa har utarbeidet en ny havnestrategi; kuttet rammer også fiskerihavna på Sommarøy i Troms, hvilke andre fiskerihavner står for tur, og vil dette kuttet i bevilgningen få betydning for dem?»

BEGRUNNELSE:

Den nye regjeringen reduserer i sin tilleggsproposisjon bevilgningen til fiskerihavner med 46 millioner. Konsekvensen er i følge statsråden at utbedringa av fiskerihavna på Napp i Nordland ikke starter opp i 2014. (viser til skriftlig svar til transport- og kommunikasjonskomiteen 18.11.13)

Regjeringen sier de vil satse på nordområdene og så gjennomfører de kutt på bevilgningen til to fiskerihavner i Nord Norge. Napp i Nordland og Sommarøy i Troms.

Dagens havneforhold på napp fører til vanskeligheter for fiskeflåten og lokale bedrifter. Liten dybde gjør at ikke større båter kommer til kai for å levere.

Utsettelsen av prosjektet vil få direkte konsekvenser for fiskeflåten og enkeltbedrifter i området.

Statsråden skriver i sitt svar til transport- og kommunikasjonskomiteen at prosjektet utsettes i påvente av en nasjonal havnestrategi.

Behovene for en utbedring på Napp er imidlertid godt dokumentert og prekære, og Kystverket har prosjektet inne på sitt handlingsprogram.

Napp er den havnen i Lofoten som brukes mest og det synes da merkelig at man vil overprøve Kystverkets vurderinger.

Svar:

Regjeringen ønsker å styrke sjøtransporten og tilrettelegge for at mer gods overføres fra vei til sjø. Som en del av dette arbeidet har regjeringen derfor satt i gang arbeid med en ny nasjonal havnestrategi. For bedre å kunne foreta prioriteringer i henhold til resultatet av en ny helhetlig gjennomgang av havnestrukturen har vi midlertidig redusert bevilgninger til nye prosjekter. De investeringer som skal gjøres må ha et langsiktig perspektiv. Regjeringen har en klar ambisjon om å satse på havnene. For å se denne satsingen i en større helhet har regjeringen flyttet ansvaret for Kyst og miljøavdelingen til Samferdselsdepartementet, slik at man bedre ser sammenhengen mellom havnene og videre infrastrukturbygging på landsiden. Arbeidet med havnestrategien har høy prioritet i regjeringen slik at prosjekter i fremtiden ikke blir utsatt.

SPØRSMÅL NR. 119

Innlevert 22. november 2013 av stortingsrepresentant Martin Henriksen

Besvart 29. november 2013 av kultur- og kirkeminister Thorhild Widvey

Spørsmål:

«På hvilken måte ønsker kulturministeren å følge opp Høyres tidligere uttalelser om Arctic Race of Norway, og hvilken betydning kan dette få for en eventuelle fremtidig søknad fra Arctic Race?»

BEGRUNNELSE:

14. desember 2013 fremmet Høyre og Fremskrittspartiet følgende forslag for Stortinget:

«Stortinget ber regjeringen på egnet måte, og senest i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett, komme tilbake til Stortinget med en sak om hvordan sykkelrittet Arctic Race of Norway kan realiseres.»

Høyres leder Erna Solberg uttalte 8.august at:

«Dette arrangementet hadde fortjent en garanti for utgiftene fra staten (...).»

(Viser til sak på Harstad Tidene 8.august i år).

Svar:

Det er riktig at Høyre og Fremskrittspartiet i Stortinget i fjor fremmet et forslag om at regjeringen skulle komme tilbake til Stortinget med en sak om hvordan sykkelrittet Arctic Race of Norway kunne bli realisert. Dette forslaget fikk ikke flertall i Stortinget, og ble blant annet nedstemt av representanten Henriksens eget parti.

Arctic Race of Norway ble realisert og gjennomført i august 2013. Sommerens arrangement var et fantastisk sykkelritt og et nytt ritt er terminfestet i midten av august neste år. Det er svært gledelig at entusiastiske arrangører har klart å skaffe finansiering som har gjort det mulig å gjennomføre dette arrangementet uten direkte statlig tilskudd.

Det gjennomføres årlig en rekke idrettsmesterskap og andre internasjonale idrettsbegivenheter i Norge, uten at disse mottar direkte statlig tilskudd. Det foreligger ingen søknad om tilskudd til rittet hos Kulturdepartementet. Etter hva jeg kjenner til har rittet gjennom sponsorer og tilskudd fra fylkeskommunene sikret finansieringen for de kommende årene.

SPØRSMÅL NR. 120**Innlevert 25. november 2013 av stortingsrepresentant Hårek Elvenes****Besvart 29. november 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Hvilke initiativ vil justisministeren ta for å sikre at håndtering av bistandsinstruksen ivaretar rask responsid og operativ evne for politiet og forsvaret i samvirkeoperasjoner?»

BEGRUNNELSE:

Øvelse Gemini ble gjennomført i Nordmøre og Romsdal politidistrikt tidligere i år. Det ble blant annet øvet på samvirke mellom politiet og Forsvaret.

I evalueringsrapporten, utarbeidet av Politihøgskolen etter øvelsen, påpekes det at det tok over to timer fra anmodning ble sendt fra lokalt politi om bistand fra Forsvaret, til anmodningen var ferdigbehandlet. Rapporten peker på at den nye bistandsinstruksen, om Forsvarets bistand til politiet, ikke har fjernet utfordringene som tidligere er identifisert. I rapporten står det:

«(...) den krevende og repeterende prosedyren ikke fungerer tilfredsstillende i en tidskritisk situasjon».

Svar:

Bistandsinstruksen ble sist endret ved kgl. res. 22. juni 2012. I instruksen videreføres prinsippet om at det er politiet som er ansvarlig for sikkerheten i

Norge i fredstid, men at politiet kan anmode om bistand fra Forsvaret til å løse politioppgaver når dette finnes nødvendig og hensiktsmessig.

Formålet med den siste revisjonen av bistandsinstruksen var å tydeliggjøre prosedyrer for å sikre rask og effektiv bistand fra Forsvaret til politiet, samtidig som ansvarsforhold og juridiske rammer ble ivare tatt. I den nye instruksen er de tre tidligere bistandsformene slått sammen til to, og det er tilrettelagt for effektive kommunikasjonsrutiner mellom etatene, herunder klare rutiner for hastetilfeller. Videre er det i instruksen stilt krav til samtrening mellom politiet og Forsvaret.

For å sikre en rettidig og relevant støtte fra Forsvaret til politiet og en god operativ evne, vil jeg forsikre meg om at det øves regelmessig og troverdig. Videre er det nødvendig å foreta grundige evalueringer, og å implementere eventuelle korrigerende tiltak. Når det øves er det viktig at alle nivåer deltar, fra det taktiske til det strategiske nivå, slik at alle aktører blir trygge på sin rolle og har god kjennskap til gjeldende planverk og prosedyrer.

Den forrige regjeringen nedsatte en arbeidsgruppe for å utrede behovet for å lov-forankre bistandsinstruksen, samt å utarbeide forslag til en slik lov. Dette lovarbeidet vil bli ferdigstilt snarest mulig.

SPØRSMÅL NR. 121**Innlevert 25. november 2013 av stortingsrepresentant Audun Lysbakken****Besvart 3. desember 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Søndag kunne TV2 fortelle historien til en mann fra Vinterbro som har ventet et helt år på behandling for sin nakkeskade. Han har vært sykemeldt i flere måneder på grunn av to prolaps i nakken.

Finnes det et system der stortingsrepresentanter og andre sentrale politikere går foran resten av befolkningen i helsekøen, og hva er i så fall helseministerens vurdering av dette?»

BEGRUNNELSE:

Søndag kunne TV2 fortelle historien til en mann fra Vinterbro som har ventet et helt år på behandling for sin nakkeskade. Han har vært sykemeldt i flere måneder på grunn av to prolaps i nakken.

I samme reportasje forteller TV2 om at kronprinsessen har fått behandling, også hun for en skade i samme kategori. En ansatt ved sykehuset uttaler «Jeg kan tenke meg at sentrale politikere og kongelige kommer lettere frem i køen ved sykehuset» det be-

grunnes med at Rikshospitalet, ifølge samme rapportasje, har «spesielle plikter mot Storting og kongefamilie»

Det er ikke mitt ønske å blande meg inn i den enkelte pasients diagnose eller å be om politisk overprøving av medisinskfaglige vurderinger. Men det er avgjørende at tilgangen på helsehjelp er så lik som mulig for alle innbyggere i Norge. Ut-sagnet om at sentrale politikere prioriteres, og særlig at Rikshospitalet har spesielle plikter overfor Stortinget, kan skape et inntrykk av noe annet. Det vil derfor være bra om helseministeren avkrefter forskjellsbehandling, eller sørger for at slik praksis avsluttes med mindre den er avgjørende for styringen av landet.

Svar:

Det er et grunnleggende prinsipp at det er hensynet til medisinsk forsvarlighet som skal legges til grunn for behandlingen og prioriteringen av pasienter. Dette prinsippet er også lagt til grunn i regelverket for helsetjenesten, blant annet i pasient- og brukerrettighetsloven og prioriteringsforskriften. Det må etter det nevnte regelverket foretas en konkret individuell vurdering av vedkommende pasients helse-

tilstand basert på alvorlighetsgrad, pasientens lidelse, utsikt til bedring og behandlingens effekt. I tillegg må pasienten ha forventet nytte av helsehjelpen, og det må foreligge et rimelig forhold mellom kostnadene ved behandlingen og den nytten helsehjelpen forventes å gi. Disse reglene gjelder alle pasienter. Det foreligger ikke særskilte regler for prioritering av sentrale politikere og kongelige.

Når det gjelder spørsmålet om hvor behandlingen skal foretas, følger det av spesialist-helsetjenesteloven at det regionale helseforetaket i pasientens bostedsregion har ansvaret for å sørge for at pasienten tilbys nødvendige spesialisthelsetjenester. Pasienten vil således i utgangspunktet henvises til sykehus i bostedsregionen. Pasienten har imidlertid ved planlagt behandling rett til å velge på hvilket sykehus (i egen region eller annen region) behandlingen skal foretas. Det er en forutsetning at sykehuset eies eller har avtale med et regionalt helseforetak.

Helse Sør-Øst RHF opplyser at Rikshospitalet tidligere fungerte som sykehus for stortingsrepresentanter, men at denne ordningen ble avvirket for flere år siden. Kongefamilien er bosatt i Helse Sør-Øst RHF. Helse Sør-Øst RHF opplyser at praksis er at kongefamilien behandles på Rikshospitalet.

SPØRSMÅL NR. 122

Innlevert 25. november 2013 av stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal

Besvart 28. november 2013 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson

Spørsmål:

«Arbeidsministeren seier til NTB 22.november at han gjev IA-avtalen strykkarakter.

Kva er det statsråden konkret meiner er feil med avtalen; er det mål- og delmål, eller er det verkemidla?»

Svar:

Som det kjem fram av den politiske plattformen til regjeringa, ønskjer vi å vidareføre samarbeidet med partane i arbeidslivet om ein ny IA-avtale. Eg meiner at IA-avtalen er viktig, noko som også kjem fram i intervjuet med NTB. Det er ei genuin interesse for å

lukkast med dette viktige arbeidet hos alle dei tre partane i arbeidslivet. Ordbruken i overskrifta og ingressen til NTB er ikkje representativ for synet mitt på IA-arbeidet.

Det betyr likevel ikkje at IA-arbeidet ikkje kan verte betre.

Ingen av delmåla er nådd, sjølv om det er framgang knytt til delmåla 1 og 3. Det er også brei semje om at regimet for oppfølging av sjukefråver som vart innført i 2011 er for omfattande og byråkratisk. Regjeringa har invitert partane i arbeidslivet til forhandlingar om ein ny avtaleperiode, der måloppnåing, forenklingar og verkemiddel vil vere sentrale tema.

SPØRSMÅL NR. 123**Innlevert 26. november 2013 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 4. desember 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til at det kan utarbeides en Nordisk transportplan?»

BEGRUNNELSE:

Effektiv transport er grunnleggende for langsiktig og bærekraftig økonomisk vekst, konkurransekraft og sysselsetting i Norden. Innretningen av transportpolitikken har konsekvenser for regional vekst og utvikling. Utvikling av nordisk transportinfrastruktur er spesielt viktig for utvinning av naturressurser, og for persontrafikken spesielt innenfor de mest folkerike deler av Norden.

Transport- og infrastrukturensamarbeidet i Norden bør styrkes. Man bør søke å finne en felles visjon, målsettinger og ambisjoner angående utbyggingen av transportkorridorene mellom de nordiske land og fra Norden til kontinentet. Mobiliteten i Norden blir stadig viktigere. Da er det viktig for Nordens innbyggere at planlegging av infrastruktur ikke stopper ved grensene.

Høsten 2012 vedtok Nordisk Råd en rekommendasjon om blant annet å utarbeide en felles nordisk strategi for utvikling og investeringer i transportinfrastruktur, og en plan for forbedring av forbindelsene mellom de mest folkerike delene av Norden. Norge kan ta et initiativ overfor de andre nordiske land for å følge opp anbefalingen fra Nordisk Råd, slik at det kan utvikles langsiktige strategier for det nordiske transportnettet.

Det kan videre understrekes at det er avgjørende for norsk/svensk konkurranseevne at det nordiske transportnettet fungerer optimalt, ettersom en stor del av transporten krysser landegrensene.

Det vil derfor være interessant om det vurderes hvorvidt det bør utarbeides en nordisk masterplan for transport mot 2050 som er i tråd med EUs hvitbok for transport 2050 og som korresponderer med Ten-T-prioriteringene. I første omgang kan det utarbeides en masterplan for Sverige/Norge som synkroniserer planene på begge sider av Riksgrensen, som peker på særlige behov og som bidrar til samordning av transportplanarbeidet i begge land.

Svar:

Spørsmålet om en Nordisk transportplan ble reist av Nordisk Råd i november i fjor og ble besvart 21. mars 2013 av Nordisk Ministerråd, på vegne av de nordiske regjeringene. Saken ble også drøftet i Stortinget den 22. mars i år, gjennom en interpellasjon fra representanten Tone Merete Sønsterud.

Konklusjonen fra regjeringene i Norden, var at man ønsker å forsterke det eksisterende samarbeidet, både bilateralt og multilateralt, i stedet for å bygge opp nye strukturer. Dette var også budskapet til daværende samferdselsminister Marit Arnstad i interpellasjonsdebatten. Jeg deler de vurderingene som ble gjort i denne forbindelse, men vil understreke at samarbeidet med våre nordiske naboland skal forsterkes der det er konkrete utfordringer og behov.

Jeg støtter fullt ut representanten Hjemdals påpekning av hvor viktig det er med forbedring av transportkorridorene mellom de nordiske landene og videre til kontinentet. Vi er avhengige av nabolandenes transportnett for å nå viktige eksportmarkeder og like avhengig av nettverkene for import av varer. Denne regjeringen vil forsterke utbyggingen av infrastruktur og det vil definitivt komme de som krysser grensene til gode.

Samarbeidet med de nordiske land på transportområdet er tett og nært, både politisk og faglig, for eksempel hadde jeg 3.12 møte min svenske kollega i Stockholm for å drøfte ulike saker med henne.

I tillegg til bilaterale kontakter om konkrete spørsmål er det en rekke internasjonale samarbeidsarenaer som har som mål å forbedre grensekryssende forbindelser. Disse deltar vi aktivt i. Vi har for eksempel nylig fått overlevert et forslag til en felles transportplan for Barentsområdet, der representanter fra transportmyndighetene i Sverige, Finland, Russland og Norge har analysert transportbehov og foreslår tiltak i 14 grensekryssende korridorer i nord. Behovet for en analyse og oversikt i nordområdene anses å være ekstra stort, fordi man her opplever en sterkere dynamikk med større usikkerheter enn i andre områder av landet.

Samferdselsdepartementet har per i dag ingen konkrete planer om å ta initiativ til et arbeid med en Nordisk transportplan.

SPØRSMÅL NR. 124**Innlevert 26. november 2013 av stortingsrepresentant Per Rune Henriksen****Besvart 4. desember 2013 av olje- og energiminister Tord Lien****Spørsmål:**

«Kan statsråden forklare hva regjeringen legger i forskjellen på de to forslagene som er sitert nedenfor?»

BEGRUNNELSE:

I innst. 390 S 2011-2012(klimaforliket) skriver energi og miljøkomiteen:

Komiteen mener Norge skal ha en ambisjon om å realisere minst ett fullskala anlegg for fangst og lagring av CO₂ innen 2020.

I prop. 1S (2013-2014), forslag til romertallsvedtak XIX under Olje og Energidepartementet foreslo regjeringen Stoltenberg:

«Stortinget samtykker i ambisjonen om å realisere minst ett fullskala anlegg for fangst og lagring av CO₂ innen 2020».

I Prop. 1 S Tillegg 1 (2013-2014), forslag til nytt romertallsvedtak XIX under Olje og Energidepartementet foreslår regjeringen Solberg:

«Stortinget samtykker i ambisjonen om å realisere minst ett fullskala demonstrasjonsanlegg for fangst og lagring av CO₂ innen 2020, og at det utarbeides en strategi for å nå denne målsettingen».

Svar:

Fangst og lagring av CO₂ blir av flere, blant annet Det internasjonale energibyrået (IEA) og FNs klimapanel, trukket fram som en helt nødvendig teknologi for å kunne nå togradersmålet.

Et enstemmig Storting har gjennom flere år støttet arbeidet med å utvikle teknologi for fangst og lagring av CO₂. Dette fremkommer blant annet i Innst.

295 S (2010-2011) fra energi- og miljøkomiteen om fullskala CO₂-håndtering, Innst. S. nr. 206 (2008–2009) fra energi- og miljøkomiteen om investering i teknologisenter for CO₂-håndtering på Mongstad og Innst. S. nr. 205 (2006–2007) fra energi og miljøkomiteen om samarbeid om håndtering av CO₂ på Mongstad. I Norge har vi få store utslippspunkt av CO₂, men betydelig kunnskap om teknologiutvikling og transport og lagring av gass. I tillegg er de to for øyeblikket eneste operasjonelle CO₂-håndteringsprosjektene i Europa lokalisert i Norge, hhv. Sleipner og Snøhvit.

Arbeidet med å utvikle og ta i bruk teknologi for fangst og lagring av CO₂ er en viktig del av regjeringens klima- og energipolitikk. I Sundvolden-erklæringen og Prop. 1 S Tillegg 1 (2013-2014) har Regjeringen fastslått at vi vil satse bredt på å utvikle kostnadseffektiv teknologi for fangst og lagring av CO₂, og ha en ambisjon om å realisere minst ett fullskala demonstrasjonsanlegg for CO₂-fangst innen 2020.

Hovedforskjellen mellom forslaget til romertallsvedtak i Prop. 1 S (2013-2014) fra regjeringen Stoltenberg II og forslaget i Prop. 1 S Tillegg 1 (2013-2014) fra Solberg-regjeringen, er at det i sistnevnte foreslås eksplisitt å utarbeide en ny strategi for CO₂-håndtering. Det er viktig å tydeliggjøre at arbeidet med fullskalaambisjonen må ses i sammenheng med en helhetlig strategi for fangst og lagring av CO₂.

Jeg mener dette strategiarbeidet bør være bredt anlagt. Å utvikle et godt prosjekt for fullskala CO₂-håndtering har vist seg å være svært komplisert. I det videre arbeidet med CO₂-håndtering må vi være trygge på at vi velger den riktige løsningen, framfor den raskeste.

SPØRSMÅL NR. 125**Innlevert 26. november 2013 av stortingsrepresentant Ola Elvestuen****Besvart 5. desember 2013 av olje- og energiminister Tord Lien****Spørsmål:**

«Mener statsråden at dagens modell for inntektsrammen for nettselskapene fungerer tilfredsstillende sett opp mot de store investeringene vi ser kommer de neste årene, og hvilke endringer ser statsråden at det vil være nødvendig å gjøre?»

BEGRUNNELSE:

NVE publiserte 5. november 2013 foreløpige inntektsrammer for nettselskaper for 2014. Inntektsrammen for nettselskapene går ned med hele 3,6 milliarder kroner i 2014 ifølge de foreløpige beregninger fra NVE. Det var forventet en viss reduksjon i forhold til 2013, men en nedgang på 19 % er klart mer enn forventet. Rammen er basert på kostnadene i 2012, og en del selskaper hadde en betydelig reduksjon i drifts- og vedlikeholdskostnadene dette året. Sammen med estimatavvik fra NVE og svingning i KILE gir dette stor endring i forhold til foregående år.

Dette er utfordrende for bransjen i forhold til tariff og budsjettering, og for håndtering av mer- og mindreinntekt. Bransjen bør få en større forutsigbarhet for både drift og investeringer, siden en så stor nedgang i inntektsrammene som for 2014 vil merkes for flere selskaper, både på avkastning og aktivitet. Mangelen på stabilitet i selskapenes inntekter, og om det er riktig at endring i pensjonskostnader skal påvirke inntektsrammene på denne måten, sett opp mot de store investeringene vi vet skal og må skje i strømmettet i årene som kommer, er et aktuelt spørsmål som statsråden må vurdere.

Svar:

Jeg er enig med representanten Elvestuen i behovet for økt nettutbygging i årene fremover. Dagens modell for fastsettelse av inntektsramme for nettselskaper er godt egnet sett opp mot de store investeringene vi ser kommer. Nettselskapene er i en monopolsituasjon, og reguleringen skal sikre at brukerne

ikke betaler for mye samtidig som nettet skal utvikles og drives effektivt. Modellen er utformet slik at selskaper vil oppnå en rimelig avkastning på sine investeringer over tid - gitt effektiv drift, utvikling og utnyttelse av nettet. Nettselskapenes tillatte inntekter vil endres i takt med bransjens investeringer til enhver tid. De årlige svingningene i inntektsrammer henger sammen med svingninger i driftskostnader hos selskapene, og påvirker således ikke lønnsomheten til investeringer. Jeg mener derfor det ikke er grunn til bekymring for at investeringene i bransjen skal stoppe opp som følge av variasjoner i årlig inntektsramme.

At inntektsrammen for 2014 reduseres fra 2013 skyldes i all hovedsak at inntektsrammen for 2013 var uvanlig høy. Inntektsrammen gikk opp med 5,2 milliarder fra 2012 til 2013, og ned med 3,6 milliarder fra 2013 til 2014. Inntektsrammene beregnes ut fra kostnadsdata to år tilbake i tid, og de høye inntektsrammene i 2013 kom blant annet som følge av høye kostnader i bransjen i 2011 knyttet til pensjonskostnader og til uværet Dagmar. Disse kostnadene var ikke forventet å vedvare. Dette gjorde NVE selskapene oppmerksomme på sammen med varsel om inntektsrammer for 2013 i desember 2012. Selskapene kan derfor ikke ha vært helt uforberedt på nedgangen. Inntektsrammene for 2014 ligger likevel noe lavere enn forventet. Dette skyldes i hovedsak lave pensjonskostnader i 2012.

Jeg har merket meg at inntektsrammen har variert relativt mye de senere årene som følge av svingninger i bransjens årlige kostnader. NVE har registrert at nettselskapene synes dette er utfordrende. NVE skal derfor i løpet av 2014 vurdere mulighetene for å justere reguleringen for å oppnå en jevnere utvikling. Sett over tid skal ikke nettselskapenes inntekter påvirkes av en slik endring. Dette arbeidet vil utføres i dialog med bransjen. Arbeidet krever utredning og høringsrunde og kan tidligst gjelde fra inntektsrammene for 2015.

SPØRSMÅL NR. 126**Innlevert 26. november 2013 av stortingsrepresentant Johnny Ingebrigtsen****Besvart 4. desember 2013 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson****Spørsmål:**

«I svar til Sosialistisk Venstreparti i forbindelse med budsjettbehandlingen skriver Finansdepartementet at 8 til 10 000 mennesker vil tape i gjennomsnitt en halv månedslønn på kutt i ordningen for statsgaranti ved konkurs.

Hvor mange kroner utgjør dette i gjennomsnitt per menneske, hvor store vil de største tapene være og hvor stor andel av de som faktisk har krav på støtte etter ordningen vil tape som følge av regjeringens forslag til kutt?»

BEGRUNNELSE:

Det å miste jobben sin i en konkurs er veldig dramatisk for folk. Da er det viktig at ikke den økonomiske situasjonen blir gjort enda verre enn den er i dag. I sitt forslag til statsbudsjett skriver regjeringen at de vil foreta noe som omtales som "regelverksforenklinger" i ordningen for statsgaranti for lønnskrav ved konkurs. I realiteten er det omfattende kutt i ordningen regjeringen foreslår, ikke "regelverksforenklinger".

Målet med ordningen er, ifølge den rød-grønne regjeringens budsjettforslag,

"å sikre utbetaling av krav på lønn og annet vederlag for arbeid i tjenesteforhold som ikke kan dekkes pga. arbeidsgivers konkurs. Ordningen dekker i utgangspunktet alle arbeidsforhold hvor det betales arbeidsgiveravgift til folketrygden."

I sitt svar til Sosialistisk Venstreparti skriver Finansdepartementet at de som rammes av det som er faktiske kutt, ikke "regelverksforenklinger" slik regjeringen skriver i sin tilleggsproposisjon til statsbudsjettet, kommer til å tape i gjennomsnitt en halv månedslønn.

Dette er snakk om mellom 8 000 og 10 000 mennesker, av de totalt 15 000 som årlig søker lønnsgaranti. Videre skriver departementet at mellom 25 og

35 prosent av kravene bortfaller som følge av at søkeren har fått ny jobb eller annet.

Det kan tyde på at nær sagt samtlige søkere med krav kommer til å tape økonomisk på regjeringens forslag.

Svar:

Jeg vil innledningsvis understreke at jeg er enig i at det å miste jobben i forbindelse med en konkurs kan oppleves som dramatisk. Den statlige lønnsgarantiordningen er en viktig ordning som bidrar til å sikre arbeidstakerne i en slik situasjon, og det ønsker regjeringen at den fortsatt skal være.

Jeg vil også understreke at det ikke skal gjøres noen endringer når det gjelder lønnsgarantiens dekning av lønn som er opptjent forut for konkursen, det vil si for arbeid som faktisk har blitt utført. I statsbudsjettet har regjeringen likevel foreslått visse begrensninger av dekningsperioden for enkelte typer krav.

Det foreslås blant annet å begrense dekningen av krav som opptjenes etter konkursen til én måned, regnet fra konkursåpningstidspunktet. Denne endringen anslås å få betydning for ca. 55 til 65 prosent av de som søker om lønnsgarantidekning. Med utgangspunkt i Statistisk Sentralbyrås tall for gjennomsnittlig månedslønn for 2012, vil begrensningen i gjennomsnitt beløpe seg til ca. 19 000 kroner. For de arbeidstakerne som blir berørt, gjelder imidlertid dagpengeordningen på samme måte som for andre som av ulike grunner står uten arbeid. Det reelle inntektstapet vil dermed ikke være større enn differansen mellom deres utestående lønnskrav og dagpengedekningen.

Det må også nevnes at eventuelle utestående krav utover det som dekkes over lønnsgarantien, fremdeles vil være fortrinnsberettigede fordringer i konkursboet. Dette innebærer at arbeidstakerne kan fremme sine krav i konkursboet, og få dem dekket der i den utstrekning det er midler til det.

SPØRSMÅL NR. 127**Innlevert 26. november 2013 av stortingsrepresentant Johnny Ingebrigtsen****Besvart 4. desember 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«LO-koordinatoren på Gardermoen sier at arbeidsforholdene ved flyplassutbyggingen "skaper en veldig usikkerhet, som igjen går utover familieliv og psykisk helse. De vet ikke om de skal møte neste uke eller om de får dagpenger, og de tør ikke melde seg syke, for da får de ikke ny arbeidsforlengelse. Samtidig blir hjemreise- og returbillettene deres mye dyrere.»

Mener samferdselsministeren at statlige Avinor skal ha slike forhold for arbeidere, og hva vil statsråden gjøre for å bedre situasjonen?»

BEGRUNNELSE:

VG har gjort et viktig arbeid med å avdekke elendige arbeidsforhold på Oslo lufthavn Gardermoen. VG skriver:

"Arbeidskontrakter VG har fått tilgang til, viser ansettelsesforhold for bygningsarbeidere helt ned i én dag ved byggeplassen på Gardermoen. Andre går over én til to uker. På det meste skal 70 arbeidere ha hatt disse korte oppdragsperiodene."

En av arbeiderne sier det så tydelig:

"Vi vet ikke om vi har jobb når vi reiser hjem, og må gå på romjakt hver søndag. Er det rom ledig, er det jobb. Hvorfor gjør de dette? Det må vel være en fordel for dem, tror svensken i 50-årene."

I saken vises det også til at direktøren ved OSL har vært klar over de dårlige forholdene siden tidlig i oktober.

"Kontraktene er uheldige og lite ønskelige på vårt område. Det må en endring til, og derfor har vi satt ned en arbeidsgruppe for å se på dette"

Det er vanskelig å se hva nødvendigheten av en arbeidsgruppe er når forholdene er så åpenbart dårlige.

Svar:

Samferdselsdepartementet forvalter statens eierinteresser i Avinor. Som eier er jeg opptatt av at utbyggingen av ny terminal (T2) på Oslo lufthavn skjer i henhold til gjeldende lover og regler. Arbeidslivets regelverk håndteres av arbeidsministeren.

Jeg forutsetter at Avinor ivaretar sitt samfunnsansvar på dette området. Det er også mitt inn-

trykk at Avinor er seg dette ansvaret bevisst når det gjelder arbeidsforholdene og tiltak mot sosial dumping i forbindelse med T2-utbyggingen.

Ifølge Avinor er forholdene som nå omtales, oppdaget som følge av Oslo lufthavns internkontroll i T2-prosjektet. Utbyggingsorganisasjonen ved Oslo lufthavn avdekket uheldige arbeidsforhold i slutten av oktober. Dette ble gjort kjent i en egen pressemelding fra Avinor 4. november. Forholdene som Oslo lufthavn selv avdekket, relaterer seg til uheldige boforhold og kortvarige kontrakter, til dels inngått på fremmed språk for arbeiderne.

Avinor har orientert om at selskapet følger opp arbeidernes lønns- og arbeidsforhold, både internt i prosjektet og ved løpende kontakt med Arbeidstilsynet og prosjektets egen LO-koordinator.

Avinor har videre orientert om at Oslo lufthavn iverksatte konkrete tiltak overfor sine samarbeidspartnere for å avklare og håndtere denne aktuelle saken umiddelbart etter at forholdene ble avdekket. Oslo lufthavn møtte entreprenøren og iverksatte en undersøkelse av fakta i saken. Oslo lufthavn stilte da konkrete krav om at det snarest måtte ryddes opp i forholdene.

Ifølge Avinor har T2-prosjektet nedsatt en arbeidsgruppe for å belyse problemstillingen utover denne konkrete saken. Bakgrunnen for dette er at aktørene opplever regelverket som fragmentert og komplisert.

Avinor mener at saken ikke er representativ for arbeidsforholdene ved flyplassutbyggingen ved Oslo lufthavn eller noen andre av Avinors lufthavner eller prosjekter. Ifølge Avinor er arbeidsforholdene på T2-prosjektet generelt gode, både hva gjelder sikkerhet, miljø, trivsel og bo- og innkvarteringsforhold. Prosjektet har etablert to egne boligcamper, med høy standard for alle som er pendlere og arbeider i prosjektet.

Avinor har vurdert at det ikke er blitt begått brudd på norsk lovgivning. Avinor og Oslo Lufthavn har likevel ønsket å gjøre aktørene oppmerksomme på forhold som anses som uheldige og uakseptable.

Samferdselsdepartementet vil følge opp saken i eierdialogen med Avinor. Avinor vil her bli bedt om å fortsette med det arbeidet som så langt er gjort med å avdekke kritikkverdige forhold og å iverksette nødvendige tiltak.

SPØRSMÅL NR. 128**Innlevert 26. november 2013 av stortingsrepresentant Anette Trettebergstuen****Besvart 5. desember 2013 av finansminister Siv Jensen****Spørsmål:**

«Dersom en legger H, Frp, KrF og V sin budsjettavtale med økt kontantstøtte, økt barnehagepris, og bevaring av skatteklasse 2 til grunn, når vil det være økonomisk lønnsomt for en av foreldrene å slutte og jobbe hvis de har barn i kontantstøttealder?»

BEGRUNNELSE:

Ta gjerne utgangspunkt i at alternativet til kontantstøtte vil være fulltids barnehageplass.

Svar:

I tråd med spørsmålet legges det til grunn skatteregler samt satser for kontantstøtte og barnehage fra budsjettavtalen mellom regjeringen og Venstre og Kristelig Folkeparti. Barnehagesatsen fra budsjettavtalen er 2 405 kroner per måned i 11 måneder (26 455 kroner i året) og kontantstøtten er 6 000 kroner per måned i 11 måneder (66 000 kroner i året). Skattefordelen av å lignedes i skatteklasse 2 blir 6 264 kroner i 2014. Om barnet går i barnehage, har foreldrene rett til foreldrefradrag på 25 000 kroner for det første barnet (med en skatteverdi på 6 750 kroner i 2014).

Arbeidsinntekten (etter skatt) må være om lag 92 000 kroner eller høyere i 2014 for at det skal lønne seg økonomisk å velge arbeid kombinert med fulltids

barnehageplass framfor å være hjemmeværende, jf. regnestykket nedenfor.

66 000 kr	Kontantstøtte
+ 26 455 kr	Barnehageutgifter
+ 6 264 kr	Klasse 2
– 6 750 kr	Foreldrefradrag
= 91 969 kr	Netto fordel av at en ektefelle er hjemmeværende

En må ha en bruttoinntekt på om lag 103 100 kroner for å ha en nettoinntekt på 92 000 kroner. Beregningen forutsetter at foreldrene er gift (krav for rett til å bli lignet i klasse 2), og at de ikke har andre fradrag utover standard fradrag og foreldrefradrag eller annen inntekt utover arbeidsinntekt.

Regnestykket over legger til grunn at alternativet til å motta kontantstøtte er å arbeide mens barnet går i barnehage. Det er imidlertid ikke et krav om at en forelder er hjemmeværende for å motta kontantstøtte. Det er derfor også mulig at begge foreldrene er i arbeid og samtidig mottar kontantstøtte (for eksempel ved at barnet passes av dagmamma, som for øvrig også gir rett til foreldrefradrag). Tilsvarende er det mulig å være hjemmeværende uten å motta kontantstøtte om barnet går i barnehage.

SPØRSMÅL NR. 129**Innlevert 26. november 2013 av stortingsrepresentant Karin Andersen****Besvart 4. desember 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Viser til spørsmål nummer 44 (2013-2014) om norske barn som i praksis risikerer utvisning fordi en forelder med alt omsorgsansvar utvises. Norske statsborgere kan som tidligere nevnt ikke utvises. Statsråden skriver at "det er sikker rett- også etter EMD-praksis - at utenlandske statsborgere kan utvises selv om de har barn som er norske statsborgere i Norge".

Kan statsråden vise til praksis samt hvor i utlen-

dingslovens forarbeider denne situasjonen er drøftet og konkludert på?»

Svar:

Som jeg skrev i mitt svar til spørsmål nr. 44 er utvisning et viktig virkemiddel i utlendingskontrollen. Denne sanksjonsmuligheten er, og skal være, en realitet også overfor utlendinger med barn i riket. Det er sikker rett – også etter EMD-praksis – at utenlandske

borgere kan utvises selv om de har barn som er norske statsborgere i Norge, og at dette i utgangspunktet hører inn under skjønnsmarginen til den enkelte stat.

I forarbeidene til gjeldende utlendingslov er utvisning nærmere beskrevet i bl.a. Ot.prp. nr. 75 (2006-2007) kapittel 15. I dette kapitlet fremgår det bl.a. hvilke momenter utlendingsmyndighetene skal legge vekt på i den konkrete forholdsmessighetsvurdering som foretas i alle saker om utvisning. Ved denne forholdsmessighetsvurderingen må det også tas hensyn til Norges internasjonale forpliktelser. Den europeiske menneskerettighetskonvensjon (EMK) og FNs barnekonvensjon er imidlertid i seg selv ikke til hinder for utvisning.

Retten til familieliv etter EMK artikkel 8 innebærer for eksempel ikke at man selv fritt kan bestemme hvilket land man vil ha et familieliv i. Dette har EMD gitt uttrykk for flere ganger, bl.a. i sakene *Darren vs. Norge* og *Antwi vs. Norge*. I begge disse sakene hadde den utviste utlendingen ektefelle og barn som var norske statsborgere bosatt i Norge, uten at

det medførte at utvisningene var en krenkelse av EMK artikkel 8. I *Antwi*-saken var utlendingens datter norsk statsborger ved fødsel, hadde bodd i Norge i hele sitt liv, var fullt integrert i samfunnet og hun snakket norsk sammen med foreldrene. Hennes direkte tilknytning til Ghana var meget begrenset. Domstolen mente at utvisning av utlendingen ikke ville være gunstig for datteren, men uttalte samtidig at det ikke forelå uoverstigelige hindringer for å etablere et familieliv i utlendingens hjemland.

Utvisningssaker som rammer barn innebærer særlig vanskelige vurderinger. Det å ha barn i Norge kan imidlertid ikke alene automatisk medføre immunitet mot utvisning. Selv om barnets beste er et grunnleggende hensyn i slike saker, er det ikke det eneste og ikke alltid det avgjørende hensynet, selv om barnet er norsk statsborger. Det er dessverre slik at det normale er at utvisning vil gripe inn i familielivet på en belastende måte, også for barnet. Dette er likevel ikke i seg selv tilstrekkelig til å gjøre enhver utvisning uforholdsmessig.

SPØRSMÅL NR. 130

Innlevert 26. november 2013 av stortingsrepresentant Hadia Tajik

Besvart 29. november 2013 av statsminister Erna Solberg

Spørsmål:

«Kva oppgaveportefølje skal det meldte beredskaps- og sikkerheitselementet på Statsministerens kontor ha, kjem elementet til å vere ein politiskar eller ein byråkrat og kva myndigheit til å ta avgjerder er elementet tiltenkt?»

GRUNNGJEVING:

I innstillinga til St. Meld. 21 (2012-2013) Terrorberedskap, Innst. 425 S (2012-2013), tok Høyre og Fremskrittspartiet opp behovet for eit beredskaps- og sikkerheitselement som «har til oppgave å koordinere og følge opp» beredskapsarbeidet hjå dei ulike departementa og underliggande etatar som har eit beredskapsansvar. Det er òg gjenteke i Sundvolden-erklæringa, og Statsministeren sjølv har lyfta fram eit slikt tiltak som ei styrking av sikkerheits- og beredskapsarbeidet ved fleire høve.

I spørjetimen 6. november spurte eg Statsministeren mellom anna kva oppgaveportefølje ho såg for seg at eit slikt element skulle ha, i kva grad det kom til å overlappe med justis- og beredskapsmi-

nisteren sitt konstitusjonelle ansvar, og om faren for å byråkratisere beredskapsarbeidet med ytterlegare eit ledd. Eg merka meg at Statsministeren i sitt svar sa at ho ikkje hadde teke stilling til kven som «eventuelt» skulle utgjere dette elementet. I formuleringa ligg det ei opning for at det ikkje kjem eit slikt element, noko som er nytt frå tidlegare.

Statsministeren seier òg i sitt svar at det ikkje er slik at justis- og beredskapsministeren må rapportere til «byråkrater eller ansatte på Statsministerens kontor». I dette ligg det at beredskaps- og sikkerheitselementet både kan vere ein byråkrat eller ein politiskar, og det kan framstå som Statsministeren ikkje har teke stilling til kva nivå elementet skal ha ansvar på.

Vidare gjev Statsministeren ikkje eit klårt svar på kva elementet skal gjere på Statsministerens kontor, altså kva oppgaveportefølja er, og kva tangeringspunkt eller overlapping det vil innebere med justis- og beredskapsministeren sitt område. Det sentrale er å få fram i ljuset kva elementet skal gjere og ha myndigheit til å avgjere, før, under og etter ei krisesituasjon.

Svar:

I tråd med Grunnloven og lang konstitusjonell praksis bestemmer regjeringen selv hvordan den organiserer sitt arbeid, herunder hvordan Statsministeren organiserer sitt kontor. Av Sundvolden-erklæringen fremgår det at det skal etableres et nasjonalt beredskaps- og sikkerhetslement ved Statsministerens kontor (SMK) som skal ivareta den overordnede koordineringen og oppfølgingen av sikkerhets- og beredskapsarbeidet på tvers av departementene og bidra til å løfte og klargjøre ansvar.

Laila Bokhari er utnevnt som statssekretær ved SMK I tillegg til de alminnelige oppgavene som tilhører statssekretærene ved kontoret, skal Bokhari ha særskilt oppmerksomhet på sikkerhets- og beredskapsarbeidet innenfor alle departementenes områder. Dette endrer imidlertid ikke ansvaret det enkelte departement har på eget område, herunder Justis- og beredskapsdepartementets særskilte pådriver- og samordningsrolle. Et godt krise- og beredskapsarbeid bygger på klare ansvarslinjer, og styrkingen av SMK i beredskapsarbeidet skal bidra til at de ulike departementene er seg sitt ansvar bevisst.

SPØRSMÅL NR. 131

Innlevert 26. november 2013 av stortingsrepresentant Geir Pollestad

Besvart 3. desember 2013 av finansminister Siv Jensen

Spørsmål:

«I statsbudsjettet for 2014 blir mineraloljeavgiften økt med 52 øre. Dette gir ifølge budsjettavtalen mellom regjeringen og KrF/V 600 millioner kroner i inntekter.

Kan statsråden legge frem en oversikt over hvilke grupper som får denne skatteregningen?»

BEGRUNNELSE:

Det er ønskelig at oversikten er så detaljert som mulig fordelt på bransjer og med beløp for hver enkelt bransje. Det finnes svært lite informasjon i budsjettdokumentene om hvem som rammes av denne skatteøkningen.

Svar:

I budsjettavtalen mellom regjeringen og Kristelig Folkeparti og Venstre er det foreslått å øke grunnavgift på mineralolje mv. med 0,52 kroner per liter utover prisjustering. Provenyet er anslått til 655 mill. kroner påløpt og 600 mill. kroner bokført i 2014.

Grunnavgiften betales for blant annet parafin, fyringsoljer, marine gassoljer og autodiesel som ikke pålegges veibruksavgift. Det gis fritak for bruk til blant annet skip i utenriks fart, gods- og passasjertransport i innenriks sjøfart, fiske og fangst, petroleumsvirksomhet på sokkelen, sildemel- og fiskemelindustrien, til fremdrift av tog eller annet skinnegående transportmiddel og til høsting av tang og tare. Treforedlingsindustrien og produsenter av fargestoffer og pigmenter, som betaler lav sats, er heller ikke omfattet av avgiftsøkningen.

Tabell 1 gir en oversikt over hvilke næringer og aktiviteter som vil betale mer i grunnavgift pga. satsøkningen. Salg av ulike mineraloljer registreres til dels på varmemerhandlere og bensinstasjoner. Det er derfor betydelig usikkerhet ved hvordan sluttforbruket fordeler seg på ulike næringer og aktiviteter. Følgelig kan feilmarginen være stor ved kostnadsanslag for enkeltgrupper. Tabellen gir derfor bare en grov indikasjon på hvordan kostnadsøkningen kan antas å bli fordelt.

Tabell 1

Anslåtte kostnader av økt grunnavgift på mineralolje mv. påløpt i 2014 fordelt på næringer og aktiviteter, mill. kroner

Industri, stasjonær forbrenning	115
Energiforsyning	20
Oppvarming i primærnæringer	5
Oppvarming i bygge- og anleggsvirksomhet	12
Oppvarming i tjenesteytende næringer	115
– herav offentlig virksomhet	20
Oppvarming i husholdninger	70
Småbåter	8
Traktorer, anleggsmaskiner og andre motorredskaper	310
– herav jordbruk og skogbruk	25
Sum	655

Traktorer, anleggsmaskiner og andre motorredskaper er den største gruppen og anslås å få nær halvparten av kostnadsøkningen. 15–20 prosent av kostnadsøkningen antas å falle på henholdsvis industrien og tjenesteytende næringer (inkl. offentlig virksom-

het). Husholdninger anslås å få vel 10 prosent av kostnadsøkningen. Primærnæringene i alt, dvs. oppvarming og traktorer/motorredskaper, anslås å få om lag 5 prosent av kostnadsøkningen fra å øke grunnavgiften.

SPØRSMÅL NR. 132

Innlevert 27. november 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen

Besvart 4. desember 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Hvilket ansvar har de som selger private helse-tjenester for oppfølging etter inngrepet, hvordan vil statsråden tydeliggjøre regelverket og ev. endre det slik at de som selger private helsetjenester dekker alle ev. etterkostnader uten å belaste pasienten eller det offentlige, og vil statsråden sørge for at pasienter som skades etter privat helsehjelp får god informasjon om mulighet for erstatning gjennom norsk pasientskadeerstatning?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålet dreier seg om skader ved behandling ved private klinikker/ aktører, og de private aktørenes ansvar.

I Stavanger Aftenblad kunne vi for kort tid tilbake lese at en pasient måtte gjennom en omfattende behandling i det offentlige helsevesenet som følge av en privat operasjon.

Svar:

Spørsmålet fra stortingsrepresentant Micaelsen omhandler private helseaktørers ansvar overfor pasienter og det offentlige i tilfeller der pasienter skades som følge av privat helsehjelp.

Jeg vil først understreke at de samme kravene til forsvarlig virksomhet både gjelder for private og offentlige tjenesteytere. Videre fører fylkesmannen og Statens helsetilsyn tilsyn med all helse- og omsorgstjeneste i landet, uavhengig av om den er offentlig eller privat.

Som kjent omfattes også private helse- og omsorgstjenesteytere av pasientskadeordningen slik at pasienter i privat sektor kan søke erstatning av Norsk pasientskadeerstatning (NPE). Hvert år må aktører som yter helsehjelp utenfor den offentlige helse- og omsorgstjenesten betale inn tilskudd til Norsk pasientskadeerstatning. Tilskuddet skal dekke eventuell

erstatning for pasientskader voldt utenfor den offentlige helse- og omsorgstjenesten samt bidrag til driften av ordningen, jf. pasientskadeloven § 8 og forskrift 31. oktober 2008 nr. 1166 om pasientskadelovens virkeområde og tilskuddsplikt for den som yter helsehjelp utenfor den offentlige helsetjenesten.

Når det gjelder informasjon, har Norsk pasientskadeerstatning i samarbeid med profesjonsorganisasjonene gjort mye for å sikre at privat sektor er klar over sitt ansvar og plikter på dette området. NPE har bl.a. holdt informasjonskampanjer rettet mot privat sektor. Kostnadene til informasjonstiltakene er dekket av tilskuddsfondet, slik at privat sektor selv betaler denne formen for informasjon.

I tillegg slår pasient- og brukerrettighetsloven § 3-2 fast at pasienter som blir påført skade eller alvorlige komplikasjoner har krav på informasjon om dette, herunder informasjon om adgangen til å søke erstatning hos Norsk pasientskadeerstatning. Bestemmelsen gjelder for både offentlig og privat helse- og omsorgstjeneste.

Når det gjelder de offentlige sykehusenes ansvar, plikter offentlige sykehus i dag å ta i mot pasienter som trenger helsehjelp uavhengig av hva som er årsaken til dette.

Om regelverket bør endres slik at private ytere av helsetjenester må dekke det offentliges utgifter ved eventuell etterbehandling av pasientskade er et komplisert spørsmål, som i tilfelle krever en grundig utredning.

På det nåværende tidspunkt ser jeg ikke grunn til å foreta endringer i regelverket på dette området. Vi vil imidlertid be Helsedirektoratet skaffe en oversikt over omfanget av komplikasjoner og hendelser som medfører at pasienter direkte eller på et senere tidspunkt overføres fra private helseinstitusjoner til offentlige institusjoner. Dersom dette har et omfang som påvirker prissetting og konkurranse for private tjenesteytere, vil vi følge dette opp på adekvat måte.

Til slutt vil jeg bemerke at meldeplikten (om bl.a. betydelig personskade) som tidligere gikk til tilsynsmyndigheten både gjaldt for private og offentlige helseinstitusjoner. Dette ble endret da Stoltenberg II regjeringen endret meldeordningen slik at meldingene i stedet går til Kunnskapssenteret. Vi mente at flytting av meldeordningen var uheldig, da tilsynet på denne måten ville gå glipp av viktig informasjon. Stoltenberg II regjeringen innførte samtidig en ny varslingsplikt til Statens helsetilsyn om alvorlige

hendelser og dødsfall. Som kjent gjelder denne plikten bare for helseforetak og virksomheter som har avtale med helseforetak eller regionale helseforetak.

Jeg har gitt Syseutvalget et tilleggsmandat som bl.a. går ut på å utrede om melde- og varslingsplikten etter henholdsvis spesialisthelsetjenesteloven § 3-3 og § 3-3a også bør omfatte den kommunale helse- og omsorgstjenesten. Det vil også være naturlig at Syseutvalget vurderer om varslingsplikten skal omfatte private helseinstitusjoner.

SPØRSMÅL NR. 133

Innlevert 27. november 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen

Besvart 3. desember 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Hva er kostnaden av å behandle alle 270 000 pasienter som venter til 100 % av gjennomsnittlig DRG-pris, og hvor mye blir det hvis etterspørselen etter helsetjenester sjablongmessig øker med 5 %, 10 % og 15 % utover dette?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge åpen statistikk står det 270 000 pasienter som venter på en eller annen form for behandling. Dette er personer som har fått en definert rett til helsehjelp med Stortingets vedtatte endringer i pasientrettighetsloven.

Helse- og omsorgsministeren har ved flere anledninger vist til denne retten når han skal definere hvem som vil komme inn under reformen han og Høyre omtaler som «fritt behandlingsvalg».

Senest på Dagsrevyen for kort tid tilbake, viste han til «fritt behandlingsvalg» da han ble konfrontert med en sak hvor en pasient ikke hadde fått rett til helsehjelp raskt nok.

Svar:

Det er mulig å sjablonmessig beregne hva det vil koste å behandle for eks. 270 000 pasienter til 100 prosent av gjennomsnittlig DRG-pris, og hva kostnadene vil være ved en sjablonmessig økning av etterspørselen utover dette.

Det er imidlertid ikke mulig å gi et forsvarlig an-

slag på hva det vil koste å avvikle alle de 270 000 pasientene som står på venteliste. Dette avhenger bl.a. av hva slags behandling den enkelte pasient venter på. Mange pasienter venter på en poliklinisk utredning. Mange pasienter behandles poliklinisk. Noen må legges inn for behandling. Noen blir behandlet dagkirurgisk. Noen vil være i langvarig kontakt med spesialisthelsetjenesten som følge av tilstanden de behandles for. Kostnaden ved å avvikle ventelisten for disse pasientene vil dermed avhenge av en rekke ulike medisinske faglige beslutninger som det ikke kan trekkes sikre konklusjoner om på forhånd.

Empiri viser at økt tilbud gir økt etterspørsel. Det er imidlertid vanskelig å gi et anslag på hvor mye etterspørselen vil øke som følge av en gitt økning i tilbudet, hvor mye av aktivitetsveksten som vil gjelde nye pasienter og om eller ev. hvor mye ventetidene vil bli redusert som følge av den økte aktiviteten.

Alle pasienter skal ha behandling innenfor medisinske forsvarlige frister. Med de endringene som Stortinget har vedtatt i pasient- og brukerrettighetsloven skal det ikke lenger være den enkelte pasient sitt ansvar å skaffe behandling når fristen er utløpt. Nå er det sykehuset sitt ansvar å sørge for dette. Mange pasienter venter unødige lenge. Med dette menes venting der hvor det finnes ledig kapasitet hos private. I Sundvoldenplattformen står det at regjeringen vil innføre fritt behandlingsvalg. Fritt behandlingsvalg er under utredning, herunder de økonomiske og administrative konsekvensene av en slik ordning. Regjeringen vil på egnet måte legge fram forslag til Stortinget om innretningen av fritt behandlingsvalg.

SPØRSMÅL NR. 134**Innlevert 27. november 2013 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 4. desember 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Hva mener justisministeren er hensiktsmessige tiltak for å sørge for at arbeidssituasjonen til politijuristene gjør at flere velger å forbli i sine stillinger?»

BEGRUNNELSE:

I Aftenposten 23. november 2013 kan vi lese at halvparten av politiadvokatene på Grønland politistasjon sluttet i jobben sin i 2013. Begrunnelsen som oppgis i artikkelen er stort arbeidspress og lite konkurransedyktig lønn, også sammenlignet med andre statlige stillinger.

Resultatet er at stillingene kontinuerlig blir besatt av nye politijurister, og det er grunn til å tro at saker blir henlagt på bakgrunn av mangel på kapasitet.

For å ha en effektiv kriminalitetsbekjempelse og en god rettsprosess, er det viktig at alle delene i rettskjeden har tilstrekkelig kapasitet for å kunne sørge for en rask og effektiv sakskjede.

Svar:

Inspeksjoner som er foretatt ved Grønland politistasjon i de siste tre årene viser at gjennomtrekken blant politijurister er relativt stor, og at stillinger har blitt stående vakante over tid. Videre har riksadvokaten, også i rapportering til departementet, gitt uttrykk for bekymring for etterforskningssituasjonen og straffesaksbehandlingen i politiet. På denne bakgrunn ga jeg i oktober i år Politidirektoratet, i samråd med riksadvokaten, i oppdrag å fremlegge en rapport før årsskiftet om etterforskningssituasjonen. Arbeidsgruppens rapport skal også inneholde forslag til tiltak.

Politijuristenes arbeidssituasjon er en del av etterforskningssituasjonen og straffesaksoppfølgingen i politiet. Jeg vil derfor komme tilbake til eventuelle tiltak når rapporten fra Politidirektoratet foreligger.

SPØRSMÅL NR. 135**Innlevert 27. november 2013 av stortingsrepresentant Kjell-Idar Juvik****Besvart 5. desember 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Når kan vi forvente å få Prop.201S(2012-2013) utbygging og finansiering av E6 på strekningen Korgen-Bolna i Hemnes og Rana Kommune i Nordland til Stortinget og hva slags finansieringsopplegg skal prosjektet ha?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen Solberg har trukket tilbake Prop. 201 S (2012-2013), utbygging og finansiering av E6 strekningen Korgen-Bolna i Hemnes og Rana Kommune i Nordland.

Begrunnelsen vi kan lese i media er at de skal se på muligheten for å fjerne/reducere bompengendeelen.

Denne strekningen er 1 av 3 delpakker på E6 Helgeland, det skal bygges veg for over 5 MRD kroner,

hvor egenfinansieringen er ca. 1 MRD kroner. Det er viktig at Regjeringen ser hele strekningen under et selv om denne prop. omhandler deler av E6 Helgeland.

Arbeiderpartiet forventer en rask avklaring for hvordan E6 Helgeland skal utbygges og finansieres.

Store deler av denne veistrekingen har lav standard og er ulykkesbelastet.

Det er derfor svært viktig at tidstapet for utbyggingen blir minst mulig.

Svar:

Stoltenberg-regjeringen la i oktober 2013 frem Prop. 201 S (2012-2013) Utbygging og finansiering av E6 på strekninga Korgen-Bolna i Hemnes og Rana kommunar (E6 Helgeland nord) i Nordland. Den sittende regjeringen har senere trukket tilbake proposisjonen gjennom Meld. St. 18 (2013-2014).

Samferdselsdepartementet vil nå foreta en ny

gjennomgang av prosjektet. I den sammenheng vil det også være naturlig å se på finansieringsopplegget. Når vi er ferdig med gjennomgangen vil det bli fremmet en ny proposisjon for Stortinget. Regjeringen tar

for øvrig sikte på å gjennomføre prosjektet i henhold til den tidsplanen som er beskrevet i Prop. 201 S (2012-2013).

SPØRSMÅL NR. 136

Innlevert 27. november 2013 av stortingsrepresentant Karianne O. Tung

Besvart 9. desember 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Vil helseministeren foreslå at fastleger eller kommunale legekantor gis mulighet til å reservere seg mot posthåndtering, dvs. sende og motta brev knyttet til abort, og vil helseministeren foreslå at fastleger eller kommunale legekantor gis mulighet til å reservere seg mot å gi opplysninger om abortinngrepets art og medisinske virkninger, eller mot å gi tilstrekkelig informasjon og veiledning om ulike former for bistand samfunnet kan gi dersom svangerskapet kan gi alvorlige konsekvenser?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede takker for svaret gitt 20. november 2013 som sier regjeringen ikke vil gi fastleger mulighet til å reservere seg mot å foreskrive prevensjon, henvise til assistert befruktning eller andre inngrep fastlegen skulle være i mot med unntak av abort.

Selv om fastleger gis og innvilges en form for reservasjonsmulighet, vil ikke fastlegen kunne unngå en hver befatning med abortsøkende kvinner. Jeg ber derfor statsråden svare på delene av spørsmålene som

ikke ble besvart. Disse delene stilles dermed på nytt som ja/nei spørsmål.

Svar:

Som jeg skrev i mitt svar 20. november mener jeg det er hensiktsmessig at fastleger som reserverer seg mot å henvise til abort også overlater oppgavene med å gi kvinnene informasjon og veiledning etter abortloven § 5 andre ledd, jf. § 2 første ledd til den legen som skal henvise kvinnen til sykehuset. Det vil si informasjon og veiledning om den bistand samfunnet kan tilby henne og informasjon om inngrepets art og medisinske virkninger.

Jeg vil ikke foreslå at fastlegen skal kunne reservere seg mot å motta epikrise fra sykehuset etter at abortinngrepet er utført og heller ikke at fastlegen skal kunne reservere seg mot å ta imot henvendelser fra kvinner som ønsker abort. Jeg mener legene som reserverer seg bør ha ansvar for å sørge for at kvinner på sin liste som er uønsket gravid og vurderer abort får tilbud om time til konsultasjon hos en annen fastlege i nærheten som kan henvise til sykehuset.

SPØRSMÅL NR. 137

Innlevert 27. november 2013 av stortingsrepresentant Geir Pollestad

Besvart 6. desember 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Vi kan i Jærbladet 27.11.13 lese at NSB og Jernbaneverket er enige om å utvide perrongen på Klepp stasjon og Øksnavadporten på Jærbanen i 2014. Da er

det uansett planlagt å ha driftsavbrudd sommeren 2014. I Jernbaneverkets forslag til handlingsprogram ligger prosjektene inne etter 2017. Tiltaket vil gi mye togkapasitet for lite midler og driftsavbruddet vil sør-

ge for at anleggskostnadene kan reduseres.

Vil statsråden sørge for at prosjektet gjennomføres i tråd med signalene fra NSB og Jernbaneverket?»

Svar:

La meg først slå fast at det er gledelig at trafikkveksten på Jærbanen er så positiv at det drøftes utvidelse av transportkapasiteten.

En utvidelse av transportkapasiteten ved å kjøre lengre togsett vil kreve økte bevilgninger til offentlig kjøp av persontransporttjenester for å dekke de økte kapital- og driftskostnadene til NSB. Det er ikke lagt opp til en slik kapasitetsutvidelse i den gjeldende trafikkavtalen mellom Samferdselsdepartementet og NSB som varer fra 2012-2017. I henhold til bilag H i Trafikkavtalen er det avtalt en prosess som beskriver hvordan fylkeskommunene skal gå frem dersom de ønsker å fremme søknader om endringer i togtilbud i løpet av avtaleperioden. Denne prosessen er etablert både for å sikre at lokale ønsker kan vurderes og eventuelt hensyntas i løpet av avtaleperioden og for å

sikre at lokale ønsker kan behandles på en forutsigbar og likeverdig måte.

Ved søknader om slike endringer legges det fra statens side vekt på at lokale myndigheter kan vise til at det er behov for endringene og hvordan de vil støtte opp under jernbanen med lokale virkemidler. Rogaland fylkeskommune har ikke søkt om en slik endring i togtilbudet med virkning fra desember 2014 som representanten her ber om.

Selv om ikke det er kommet inn lokale ønsker om økt transportkapasitet i årets søknadsprosess, vil departementet innhente informasjon fra Jernbaneverket og NSB for å frambringe et bedre faktagrunnlag i saken. Som nevnt, vil det i slike saker også normalt være naturlig å legge vekt på hvilke virkemidler lokale myndigheter benytter for å støtte opp om eventuelle større og mindre satsinger på jernbanen. Jeg minner derfor om fylkeskommunenes mulighet for å fremme slike endringsforslag og vise hvordan de lokale virkemidlene kan forsterke en eventuell satsing på økt transportkapasitet.

SPØRSMÅL NR. 138

Innlevert 27. november 2013 av stortingsrepresentant Jorodd Asphjell

Besvart 6. desember 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Hvilke vurderinger er gjort rundt påstandene om korrupsjon reist mot Augusta Westland, hvilke konsekvenser får det for kontraktsinngåelsen mellom norske myndigheter og firmaet dersom de dømmes for korrupsjon, og hvordan vurderer justisministeren følgene dette kan få for fremdriften for anskaffelsen av nye redningshelikoptre?»

BEGRUNNELSE:

Arbeiderpartiet er opptatt av at Regjeringen holder god framdrift når det gjelder anskaffelse av nye redningshelikoptre og at en velger en leverandør som oppfyller kravene til fremtidens redningshelikoptre.

Undertegnede har merket seg at regjeringen har besluttet å innlede sluttforhandlinger med selskapet Augusta Westland Ltd. om levering av 16 nye redningshelikoptre med opsjon på ytterligere 6 helikoptre med tilhørende utstyr og vedlikeholdsløsninger til erstatning for dagens Sea King.

Undertegnede har senest i Aftenposten 26.11.2013 kunne lese følgende: «Dersom Augusta Westland domfelles for korrupsjon, må vi komme tilbake til hvorvidt det vil være aktuelt å heve kontrakten», heter det fra Justis- og beredskapsdepartementet.

Det er viktig at den norske stat holder en høy fane når det gjelder bekjempelse av korrupsjon og at Norges omdømme og antikorrupsjonsarbeid ikke blir skadelidende.

Svar:

Regjeringen har vurdert hvilke rettslige, økonomiske og redningsfaglige handlingsalternativer vi har i denne saken, herunder mulighetene for å avvise og avlyse konkurransen. Regjeringens handlingsrom i den her angjeldende sak er svært begrenset.

Regjeringen har nulltoleranse med korrupsjon og misligheter, samtidig må vi forholde oss til anskaffelsesregelverket. Dette regelverket er strengt nettopp for å forhindre korrupsjon. Konsekvensene av dette er at den tilbyderer som – basert på forhåndsfastsatte evalueringskriterier – har høyet score, skal inviteres til sluttforhandlinger. Gjør vi ikke dette, bryter vi regelverket. Korrupsjon kan muligens være et forhold

som kan gi en rett til å avvise kandidaten, men dette forutsetter at vi har solide og objektive bevis som bekrefter de påståtte forhold. Det har vi ikke.

Etter en samlet vurdering har Regjeringen kommet til at AgustaWestland skal tildeles kontrakten. Blir det fellende dom i pågående rettsak i Italia, må Regjeringen komme tilbake til hvordan en eventuell dom skal håndteres. Handlingsalternativene våre vil da avhenge av kontraktsrettslige- og beredskapsmessige vurderinger. Kontrakten med AgustaWestland inneholder klausuler om heving og/eller bot som kan benyttes ved dom.

Jeg kan forsikre representanten om at jeg er opp-tatt av at vi holder god fremdrift i anskaffelsen.

SPØRSMÅL NR. 139

Innlevert 27. november 2013 av stortingsrepresentant Audun Lysbakken

Besvart 13. desember 2013 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson

Spørsmål:

«I dagens utgave av Bergensavisen fortelles historien om en to år gammel norsk statsborger som nektes sosialhjelp fordi sosialtjenesten i Bergen mener hun er turist. Sosialsjefen forteller i avisen at "når hun [moren] velger å bli på sitt turistvisum, har hun ingen rettigheter utover sosialhjelp i en overgangsfase."

Kan en kommune nekte en norsk borger, som er to år gammel, sosialhjelp med henvisning til at moren hennes er fra utlandet, og er det lovlig å nekte barn individuell behandling i saker om sosialhjelp?»

BEGRUNNELSE:

I formålsparagrafen til Lov om sosiale tjenester i Nav gjøres det klart at barn har rett til spesiell oppfølging: "Loven skal bidra til at utsatte barn og unge og deres familier får et helhetlig og samordnet tjenestetilbud."

Det er alvorlig dersom det foregår en praksis i norsk sosialtjeneste der barn nektes tilgang til helt grunnleggende hjelp som følge av hva myndighetene mener om deres foreldre. Barn har rett til å bli ivare-tatt som selvstendige mennesker.

Svar:

Jeg kan ikke og har heller ikke grunnlag for å kommentere denne enkeltsaken konkret, men vil gi

en generell redegjørelse for lovens rammer på dette området.

Spørsmålet om en familie har rett til sosiale tjenester må søkes i lov om sosiale tjenester i arbeids- og velferdsforvaltningen (sosialtjenesteloven), sett i sammenheng med lov om styrking av menneskerettighetenes stilling i norsk rett og lov om barn og foreldre.

Utgangspunktet er at i Norge har begge foreldrene ansvar for å forsørge barnet sitt etter evne. Dersom en mor eller far står uten inntekter og inntektsmuligheter, og er omfattet av sosialtjenesteloven, har vedkommende rett til å få økonomisk stønad til å dekke livsopphold for seg selv og sine barn.

Det er i forskrift til sosialtjenesteloven gitt en del bestemmelser som begrenser retten til sosiale tjenester for utenlandske statsborgere som ikke er fast bostatt i Norge. En utenlandsk statsborger som har søkt om oppholdstillatelse i Norge og som har rett til å være i landet mens saken er til behandling, har imidlertid rettigheter etter sosialtjenesteloven for seg og sin familie mens søknaden behandles.

Jeg vil videre understreke at det skal gjøres en individuell vurdering av hjelpebehovet når noen søker om sosiale tjenester. Uavhengig av om en utenlandsk mor eller far har rettigheter etter loven, vil et barn som er norsk statsborger ha krav på at barnets individuelle hjelpebehov blir vurdert og ivare-tatt. Det at barnets mor er utenlandsk statsborger er ikke i seg

selv et grunnlag å nekte økonomisk stønad.

SPØRSMÅL NR. 140

Innlevert 28. november 2013 av stortingsrepresentant Svein Roald Hansen

Besvart 5. desember 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at det settes fullt trykk på arbeidet med KS 2, slik at bypakke i Fredrikstad kan komme til behandling i Stortinget så tidlig som overhode mulig på nyåret, og når kan saken forventes å komme til Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Arbeidet med et mer effektivt og miljøvennlig veisystem i Fredrikstad har pågått i mange år. Planene er nå i sluttfasen og skal gjennom den såkalte KS 2, før saken kan oversendes departementet og legges fram for Stortinget til endelig vedtak.

Det er viktig at det settes sterkt trykk på framdriften i dette arbeidet, slik at bypakka kan komme til endelig behandling i Stortinget så raskt som overhode mulig, og arbeidet komme i gang. Ett av elementene i bypakka, ny bro fra sentrum til Kråkerøy er ferdig

og i bruk. Dette har medført innkreving av bompenger på begge bruene til Kråkerøy. Det er viktig å komme i gang med utbyggingene av andre, sentrale elementer i bypakka for å få et bedre trafikkmonster, legge til rette for bedre kollektiv løsninger og mindre kødannelse i og rundt Fredrikstad sentrum.

Svar:

Samferdselsdepartementet har mottatt grunnlag for ekstern kvalitetssikring KS2 av Bypakke Nedre Glomma fra Vegdirektoratet. Departementet er i ferd med å gjennomgå materialet. Det er foreløpig ikke avklart når kvalitetssikringen kan igangsettes.

Fremlegg av en eventuell stortingsproposisjon om en Bypakke Nedre Glomma vil forutsette gjennomført KS2 av prosjektet. Det er for tidlig å angi tidspunkt for en eventuell stortingsproposisjon om en Bypakke Nedre Glomma.

SPØRSMÅL NR. 141

Innlevert 28. november 2013 av stortingsrepresentant Helga Pedersen

Besvart 5. desember 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«I Aftenposten 28.11.13 kan vi lese at Frp vil nærmere dansk asylnivå. Bakgrunnen for dette er at Norge i fjor ga opphold til 123 asylsøkere per 100 000 innbyggere, som er mer enn tre ganger de tilsvarende tallene for Danmark.

Når mener justisministeren at Norge vil være på dansk nivå, og hvilke nye grep vil han ta for oppnå dette?»

Svar:

Det er en rekke tiltak som skal bidra til en strenge og mer rettferdig asylopolitikk. Regjeringen arbeider med å få til en gjennomføringsavtale med KrF og Venstre for å sikre dette. Samarbeidsavtalen mellom Høyre, FrP, KrF og V er allerede offentlig kjent.

Dette er et svært viktig og prioritert område for regjeringen.

1 vedlegg til svar.

Avtale mellom Venstre, Kristelig Folkeparti, Fremskrittspartiet og Høyre om utlendingsfeltet.

A: Innledning

Innvandring er en kilde til mangfold, nye impulser og kulturell utveksling. Variasjon bidrar til nyteknisk, innovasjon og kreativitet. Samtidig som innvandring har bidratt til økonomisk vekst i Norge og gjort oss til en mer mangfoldig nasjon, ser vi utfordringer knyttet til innvandring og integrering. Folkeforflytninger setter det norske samfunnet på prøve, uansett årsak. Ikke minst gjelder det den norske velferdsstatens bærekraft. Det er derfor nødvendig å regulere innvandringen.

Asylinstituttet er et meget viktig verktøy for å gi beskyttelse til mennesker som er reelt truet, og må ikke misbrukes i noen form. Norge skal oppfylle sine internasjonale forpliktelser og hjelpe flyktninger. Asylstatus skal innvilges etter individuell behandling og grundig vurdering av søknaden.

Innvandringen til Norge motivert av arbeid og familiegjennomføring/-etablering er i dag mange ganger større enn innvandringen som følge av flukt. Det er et gode at arbeidsinnvandrere ønsker å skape seg en fremtid i Norge. Kunnskap, kompetanse og mangfold bidrar til økt innovasjon og næringsutvikling. Arbeidsinnvandringspolitikken må gi mulighet for opphold på grunnlag av arbeid, også fra land utenfor EØS-området. Særlig må det bli enklere for næringslivet å tiltrekke seg høykompetent arbeidskraft fra andre land.

Alle skal ha samme rettigheter og plikter i Norge, uavhengig av etnisk bakgrunn. Det å stille krav til innvandrere er å vise dem respekt. Samtidig er det viktig med en mer offensiv politikk som sikrer innvandrere tilgang til arbeidsmarkedet.

B: Varig ordning som sikrer sterkere vektlegging av barns situasjon

Barns tilknytning til Norge gjennom flere års botid i Norge skal klargjøres gjennom en regelendring som gjør at utlendingsmyndighetene i større grad vektlegger hensynet til hva som er barnefaglig forsvarlig. Forutsetningen er at foreldrene som hovedregel har medvirket til å avklare sin identitet og bidratt til å muliggjøre retur, men at retur ikke har vært mulig.

C: Engangsløsning for langtidsboende barn og deres familier fra land med returavtale

Definisjon av tid: Utgangspunktet for tidsregningen er når søknaden om opphold første gang ble levert for barnet eller når barnet ble født. Hvis det er dokumentert at barnet i perioden har opphold seg i utlandet, skal denne tiden trekkes fra.

Hvor bor barnet/familien: Vilkåret er at barnet bor i mottak eller på annen måte kan dokumentere opphold i Norge.

Status: Engangsløsningen gjelder de som ikke har en tillatelse, ved at de har fått et endelig avslag, og de som ikke har en ferdigbehandlet sak på en gitt dato.

Engangsløsningen gjelder barn og deres familie (foreldre og enslige søsken under 18 år som oppholder seg sammen med barnet) hvor det er mer enn tre år siden søknad om asyl. Forutsetningen er at foreldrene som hovedregel medvirker til å avklare sin identitet. De må komme fra land med returavtale og søknaden må være registrert før returavtalen trådte i kraft.

D: Lukkede mottak og mer differensierte mottak

1. Igangsette et arbeid for å ta i bruk og gjøre gjeldende bestemmelsene i utlendingslovens §106, første ledd. Herunder vurdere om disse sakene skal kunne behandles av en egen hurtigdomstol før frihetsberøvelse. Loven er;

«En utlending kan pågripes og fengsles når

- a) utlendingen ikke samarbeider om å klarlegge sin identitet i henhold til lovens § 21 eller § 83, eller det er konkrete holdepunkter for å anta at utlendingen oppgir uriktig identitet,*
- b) det er konkrete holdepunkter for å anta at utlendingen vil unndra seg iverksettingen av et vedtak som innebærer at utlendingen plikter å forlate riket,*
- c) Utlendingen ikke overholder meldeplikt eller pålegg om bestemt oppholdssted etter § 105 første ledd bokstav c, og utlendingen har en sak til behandling som ikke er endelig avgjort eller tidspunktet for utreisefristen ennå ikke er inntrådt,*
- d) det er truffet vedtak om utvisning og vedtaket er endelig eller det er ikke gitt utsatt iverksettelse i forbindelse med klage, jf. § 90, og det treffes tiltak mot utlendingen med sikte på utsendelse. Det er et vilkår at utlendingen er utvist på grunn av ilagt straff og at det ut fra utlendingens personlige forhold er fare for at utlendingen vil begå nye straffbare handlinger,*
- e) utlendingen ikke gjør det som er nødvendig for å oppfylle plikten til å skaffe seg gyldig reisedokument, og formålet er å fremstille utlendingen for det aktuelle lands utenriksstasjon for å få utstedt reisedokument,*
- f) utlendingen er i transitt i norsk lufthavn, med sikte på utsendelse, eller*
- g) utlendingen utgjør en trussel mot grunnleggende nasjonale interesser og dette er fastslått i et vedtak i utlendingssaken eller i en instruks fra departementet, og det treffes tiltak mot utlendingen med sikte på utsendelse.»*

Utvikle to nye typer mottak; integreringsmottak for dem som venter på bostedskommune og retursentre for personer og familier med endelig avslag. Noen retursentre skal kunne ta imot utlendinger som får frihetsberøvelse etter § 106, første ledd. Retursentre vil ligne ordinære asylmottak når det gjelder standard, bemanning, aktivitetsnivå og beboersammensetting. Forskjellen vil være en større og gjennomgående oppmerksomhet rettet mot retur, samtidig som integreringsperspektivet faller bort. Dette må gjenspeiles i de ansattes kompetanse.

E: Mer effektiv saksbehandling og raskere retur av personer uten lovlig opphold og kriminelle

2. Begrense muligheten for å fremme omgjøringsbegjæringer ved å gjennomføre endringene foreslått i Prop. 180 L (2012-2013) som innebærer raskere og mer effektiv behandling av grunnløse omgjøringsanmodninger. Rettssikkerheten skal ivaretas og ordningen skal evalueres.
3. Styrke den juridiske rettledningen før første søknad, for å sikre at søknaden som fremmes er mest mulig korrekt og gir et godt grunnlag for å få saken vurdert etter norsk lov.
4. Arbeide med å følge opp NOU 2010:12 og vurdere forslagene om en ny og bedre klageordning for utlendingssaker. Herunder vurdere om oppgaver som i dag ligger i Utlendingsnemnda skal overføres til en forvaltningsdomstol. Målet skal være raskere saksbehandling og raskere retur for de uten grunnlag for opphold.

5. Redusere straffenivået som kreves for utvisning av utlendinger som er ilagt straff eller særreaksjon i hjemlandet for forhold som etter norsk lov kan føre til en fengselsstraff i fem år eller mer. Dagens regel er ti år eller mer.
6. Arbeide for flere returavtaler, og bruke Norges posisjon til å sikre flere avtaler.
7. Opprette en hurtigfil for asylsøkere som blir tatt for kriminelle handlinger (som for eksempel besittelse og salg av narkotika), der søknaden behandles raskt og søkeren returneres til opprinnelseslandet ved avslag.
8. Styrke returarbeidet og politiets arbeid med identitet i den innledende asylsaksbehandlingen gjennom Nasjonalt ID-senter. Videreutvikle det nordiske og europeiske samarbeidet på dette området.
9. Bruke utenriktjenesten mer aktivt i regionene hvor det største antallet grunnløse asylsøkere kommer fra til å informere om manglende muligheter for opphold.

F: Familieetablering/familiегjenforening

10. Heve underholdskravet i saker familieetableringssaker, men innføre mer liberale skjønnsvurderinger i forbindelse med herboende eller utlendingens inntektsevne. Hensikten med endringen er å bekjempe tvangsekteskap og sikre at paret kan forsørge seg selv.
11. Heve kravet om botid for permanent oppholdstillatelse fra tre år til fem år. Gjennomgå reglene knyttet til personer som opplever mishandling.
12. I større grad bruke DNA-testing for å avklare identitet i forbindelse med familiегjenforening.
13. Innføre en 24 års-grense for familieetablering, med liberale skjønnsvurderinger, ut fra at hensikten med endringen er å bekjempe tvangsekteskap og sikre at paret kan forsørge seg selv.
14. Utrede en ordning med «kjærlighetsvisum», som ikke stiller krav om forlovelse/planlagt bryllup.

G: Arbeidsinnvandring

15. Etablere flere servicekontor for politi, UDI, NAV og Skatteetaten for å lette tid og byråkrati ved arbeidsinnvandring.
16. Enklere regler for arbeidsinnvandring for høykvalifiserte arbeidsinnvandrere med arbeid, inkludert utrede en modell med forhåndsgodkjenning av større virksomheter.
17. Jobbe for å styrke Schengens yttergrense og styrke samarbeidet med de store mottakerlandene for å hindre at grunnløse asylsøkere reiser fra land til land innenfor Schengen.

H: Integrering

18. Endre utlendingsforskriften slik at asylsøkere og andre uten innvilget oppholdstillatelse gis mulighet til å delta i ulønnet frivillig arbeid for humanitære organisasjoner, idrettslag ol.
19. Alle som søker norsk statsborgerskap skal beherske et minimum av norsk muntlig og gjennomgå en test i samfunnskunnskap. Prøven skal bestås, men med rimelige unntaksbestemmelser.
20. Styrke språkopplæringen for kvinner med minoritetsbakgrunn, og gi flere mulighet til å delta i arbeidslivet. Koble gratis kjernetid i barnehage til krav om deltakelse i aktivitet eller norskopplæring.

21. Kartlegge barns språkferdigheter og gi språkopplæring til barn med svake norskferdigheter før skolestart. Tilbudet skal også omfatte barn som ikke går i barnehage.
22. Sørge for raskere godkjenningsordninger, bedre realkompetansevurdering og tilbud om oppdatering av kompetanse for å sikre at utdanning innvandrere allerede har kan brukes i Norge.
23. Styrke bosettingsarbeidet i kommunene og se på innretningen i tilskuddsordningene.
24. Prioritere kvoteflyktninger med størst sjanse for vellykket integrering.

I: Forfølgelse basert på religion og tilhørighet til sosial gruppe (seksuell legning)

25. Praktiseringen av beskyttelse basert på religion eller tilhørighet til sosial gruppe (seksuell legning) utredes og sammenliknes med UNHCRs retningslinjer og EUs statusdirektiv.

Stortinget, 30. september 2013

Trine Skei Grande

Ola Elvestuen

Terje Breivik

Knut Arild Hareide

Dagrun Eriksen

Hans Olav Syversen

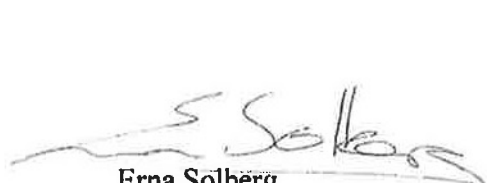
Siv Jensen

Per Sandberg

Ketil Solvik-Olsen

Erna Solberg

Jan Tore Sanner

Bent Høie

SPØRSMÅL NR. 142**Innlevert 28. november 2013 av stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal****Besvart 3. desember 2013 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson****Spørsmål:**

«Eg viser til oppslag med statsråd Eriksson i Dagens Næringsliv 27. november om moglegheita for å avgrense trygdeeksport. Han nemner til dømes dagpengar, barnetrygd og kontantstøtte.

Kva for kriterier og prinsipp legg statsråden til grunn for kva slags offentlege stønader og trygdeytningar som skal kostnadsjusterast ved eksport, og når forventar han at den omtala utgreiinga frå departementet vert ferdigstilt?»

Svar:

Kvart år blir det betalt ut store beløp i trygdeytningar frå folketrygda til personar som er busett i utlandet. Som det går fram av regjeringa si politiske plattform, vil regjeringa:

”Vurdere tiltak som kan begrense og stanse trygdeeksport, men innanfor de internasjonale avtalene Norge er bundet av.”

Eg har derfor bede departementet sjå nærare på alle dei norske trygdeytningane, for å klarleggje kva handlingsrom dei internasjonale avtalene Noreg har inngått gir.

Det er likevel ikkje aktuelt å redusere den retten pensjonistar har til å få sin norske pensjon i utlandet. Dette er ytingar som blir opparbeidde gjennom langvarig busetjing og yrkesaktivitet i Noreg. Dei ytingane representanten Bjørdal nemner i spørsmålet sitt er av ein heilt annan karakter. Eg har bede om at dette arbeidet blir gjennomført så raskt som mogeleg, men det er for tidleg å seie når konklusjonane vil vere klare og kva desse vil gå ut på.

SPØRSMÅL NR. 143**Innlevert 28. november 2013 av stortingsrepresentant Else-May Botten****Besvart 6. desember 2013 av næringsminister Monica Mæland****Spørsmål:**

«Gjennom media har jeg blitt kjent med saken hvor Aker i disse dager inngår husleieavtaler verdt milliarder direkte med Aker Solutions og Kværner, og i så måte hopper bukk over mellomleddet Aker Kværner Holding. Media har også belyst at styret i Aker Kværner Holding har fått disse sakene kun til orientering.

Kan statsråden komme med sin vurdering av saken og finner statsråden denne saksbehandlingen i tråd med avtalen mellom staten og Aker?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har blitt kjent med saken om Akers inngåelse av milliardkontrakter med delvis statseide Aker Solutions Kværner var en orienteringssak på styremøtet. Jeg er også gjort kjent med at næringsministeren har sendt et brev til Aker og bedt om svar på noen spørsmål. Det har etter brevet ble sendt stilnet fra departementet. Det er derfor interessant å høre hvordan næringsministeren ser på denne situasjonen pr nå.

Svar:

Staten og Aker ASA eier hhv. 30 og 70 prosent av aksjene i Aker Kværner Holding AS, som igjen eier ca. 40 prosent av aksjene i Aker Solutions ASA og Kværner ASA. Det fremgår av St.prp. nr. 88 (2006-2007) Statens eierskap i Aker Holding AS at Aker ASAs styringsmodell innebærer at det utøves et aktivt industrielt eierskap i selskaper hvor Aker ASA har eierandeler, direkte eller indirekte.

Staten ved Nærings- og handelsdepartementet og Aker inngikk i juni 2007 en aksjonæravtale for Aker Kværner Holding. Denne ble revidert i januar 2010 og i mai 2011. Avtaleverket er offentlig tilgjengelig. Aker Solutions og Kværner er ikke parter i avtalen. Det fremgår av avtalen at Aker skal påse at felles aktiviteter mellom Aker og Aker Solutions og Kværner ikke er i strid med eierinteressene til staten i Aker Kværner Holding.

Avtalen regulerer eierstyringen av Aker Kværner Holding, inkludert valg av styre, forhold vedrørende daglig leder og behandling av visse typer saker. Det er avtalt at forslag som krever to tredelers flertall el-

ler mer på Aker Solutions' eller Kværners generalforsamling skal behandles i styret til Aker Kværner Holding og at det i slike saker kreves enighet mellom styrets leder og styremedlemmene oppnevnt av staten. Det er også avtalt at transaksjoner mellom Aker Solutions ASA eller Kværner ASA (eller datterselskaper) og noen av deres respektive aksjeeiere (eller slike aksjeeieres nærstående) som krever eller ville krevd vedtak av Aker Solutions ASAs eller Kværner ASAs generalforsamling i henhold til asal. § 3-8 må få tilslutning fra styrets leder og styremedlemmene oppnevnt av staten.

Kværner og Aker Solutions annonserte hhv. 23.4.2013 og 10.10.2013 at det var inngått avtale om leie av lokaler fra Fornebuporten AS, et heleid datter-

selskap av Aker. Nærings- og handelsdepartementet ble i forkant orientert av Aker Kværner Holding om sakene og om at det var vurdert at de respektive avtalene i henhold til avtaleverket skulle behandles som orienteringssaker i Aker Kværner Holding-styret. Departementet gjorde også en egen vurdering av dette spørsmålet. Nærings- og handelsdepartementets vurdering baserte seg blant annet på uttalelser fra uavhengige finansielle rådgivere innleid av selskapene om pris og andre vilkår, samt fra råd fra departementets juridiske rådgiver i saken. Departementet konkluderte på denne bakgrunnen med at den saksbehandlingen Aker Kværner Holding la opp var i tråd med bestemmelsene i avtalen.

SPØRSMÅL NR. 144

Innlevert 29. november 2013 av stortingsrepresentant Rigmor Aasrud

Besvart 6. desember 2013 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Solveig Horne

Spørsmål:

«Hvordan mener statsråden at disse utsagnene henger sammen med Regjeringens forslag om å redusere statsbudsjettet med 35 mill. kr. i halvårseffekt i 2014 nettopp pga. at man forventer at fedre vil ta ut mindre permisjon?»

BEGRUNNELSE:

I Stortinget den 26. november, fikk Barne- og familieministeren spørsmål knyttet til regjeringens kutt i pappapermisjonen. I sitt svar ga statsråden uttrykk for:

«jeg må jo si at jeg er rett og slett overrasket over de rød-grønnes mangel på tro på fedrene og på mennene i Norge».

Samtidig som hun understreket at det kan ta år før vi ser hvordan endringene vil slå ut.

Svar:

Regjeringen har i samarbeid med Venstre og Kristelig Folkeparti gått inn for en mer fleksibel foreldrepengereordning, som gir hver enkelt familie større valgfrihet. Vi har prioritert å øke fellesdelen av stønadsperioden med åtte uker, ved å redusere kvotene til både mor og far med fire uker hver. Dermed kan foreldrene selv i større grad velge hvem av dem som skal være hjemme med barnet. For meg er det viktigste at barnet ikke mister verdifull tid sammen med foreldrene, noe som vil være tilfelle dersom en av

foreldrene ikke kan tilpasse kvotens lengde til sin hverdag. Derfor er det fint at en mindre del av stønadsperioden nå er bundet opp i kvoter.

Vi vet av erfaring at fedre har tatt ut en større andel av stønadsperioden i tråd med at fedrekvoten har blitt utvidet. Beregningene som ligger til grunn for statsbudsjettet for 2014 har bakgrunn i de erfaringene vi har fra tidligere utvidelser av fedrekvoten. Det er imidlertid første gang fedrekvoten blir redusert, og det er derfor vanskeligere å forutsi hvordan foreldrene vil tilpasse seg endringene. Et viktig grunnlag for beregningen er at det er mødre som i dag tar ut mesteparten av foreldrepengedagene som ikke er fedrekvote. Vi antar derfor at når fedrekvoten reduseres vil mødres andel av det samlede uttaket øke noe, men at de ikke vil overta alle de ukene som nå legges til fellesdelen. Kvinner har i gjennomsnitt lavere inntekt enn menn, og de har derfor også lavere foreldrepengereutbetaling. Det gir en mindreutgift over stønadsbudsjettet.

Når det er sagt, vil jeg benytte anledningen til å gjenta at jeg har stor tiltro til norske fedre, og til foreldres valg for sin familie. I den tjueårsperioden vi har hatt fedrekvoten har det skjedd en betydelig holdningsendring i samfunnet når det gjelder foreldreskap, og særlig økt bevissthet om betydningen av fedres rolle. Jeg tror at norske fedre ønsker å tilbringe tid sammen med sine barn, blant annet ved å ta ut fedrekvote og foreldrepenger, og at de ser på dette som en selvfølgelig del av familielivet. Så gjenstår det å se hvordan familiene på sikt tilpasser seg større valgfrihet og mer fleksibilitet.

SPØRSMÅL NR. 145**Innlevert 29. november 2013 av stortingsrepresentant Olaug V. Bollestad****Besvart 9. desember 2013 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«De siste åtte årene har mange ideelle rusinstitusjoner måttet stenge dørene fordi de ikke fikk avtale gjennom anbudsprosessene i de regionale helseforetakene. En av dem var Nytt Liv Heskestad i Rogaland. De kan ta imot 20 flere pasienter innen 3-5 måneder ved å utvide eksisterende avtale med Helse Vest RHF.

Hvordan vil helse- og omsorgsministeren snarlig få fart på bruken av ledig kapasitet hos ideelle organisasjoner, slik at rusavhengige i kø får behandling raskt?»

BEGRUNNELSE:

I samarbeidsavtalen mellom H, FrP, KrF og Venstre er rus og psykisk helsevern blant satsingsområdene. Statsråden har sagt at han vil bruke de 200 plassene hos ideelle organisasjoner som er lagt inn i budsjettet for 2014 samt 255 mill. kroner til kjøp blant private og ideelle innen rus, psykisk helsevern og rehabilitering. Vi vet at noen av organisasjonene trenger avklaring raskt, for å klare å beholde/rekruttere ansatte og vedlikeholde/oppgradere bygninger, slik at de fortsatt kan gi behandling og omsorg.

Svar:

Som kjent har Regjeringen i sin politiske plattform sagt at den ønsker raskt å utvide og kjøpe ledige plasser for rusbehandling. Dette vil jeg følge opp i oppdragsdokumentet for 2014 ved å be de regionale helseforetakene samlet å foreta kjøp av om lag 200 plasser fra ideelle virksomheter. Disse 200 plassene skal komme i tillegg til den kapasiteten som eksisterende avtaler representerer.

For å komme raskt i gang kan denne kapasitetsutvidelsen delvis gjøres ved å utløse opsjoner innenfor allerede eksisterende avtaler. I tillegg vil de regionale helseforetakene så raskt det lar seg gjøre i løpet av 2014 gjennomføre anskaffelsesprosesser i alle helseregioner.

Når det gjelder bruken av 255 mill. kroner til rus, psykisk helse og rehabilitering som representanten Bollestad omtaler, så vil benyttelsen av disse midlene komme i tillegg til kjøp av de 200 plassene som nevnt ovenfor. Det vil stå de regionale helseforetakene fritt til selv å bestemme hvordan disse midlene skal benyttes mellom områdene rus, psykisk helsevern og rehabilitering. De vil også stå fritt til å kunne kjøpe både av kommersielle og ideelle aktører, og om de skal inngå nye avtaler eller utløse opsjoner innenfor eksisterende avtaler.

SPØRSMÅL NR. 146**Innlevert 29. november 2013 av stortingsrepresentant Kåre Simensen****Besvart 5. desember 2013 av utenriksminister Børge Brende****Spørsmål:**

«Hva vil utenriksministeren gjøre i forbindelse med det mange oppfatter som en stor risiko for befolkningen i Finnmark når Russland vil fortsette å drifte Kolakraftverket frem til 2025?»

BEGRUNNELSE:

Det er flere som er bekymret til planene for en fortsatt drift av Kolakraftverket. De skulle ha vært stengt for ti år siden, men de to eldste reaktorene på atomkraftverket på Kola er fremdeles i full produksjon.

Anlegget regnes som et av verdens farligste og ligger bare 20 mil unna den norske grensa. Norge har brukt flere hundre millioner på å forbedre sikkerheten her. Det er ekstra grunn til bekymring når sikkerhetssjefen ved Institutt for energiteknikk advarer mot disse planene.

Det blir ekstra spesielt med slik advarsel fordi han kjenner til sikkerhetstiltakene og har delvis vært med på å installere dem.

I forrige uke ble det kjent at de trolig ikke skal stenges før i 2025, altså 20 år på overtid. De to eldste reaktorene har i dag konsesjon for drift i fem år til.

Vi har også fått kjennskap til at Russland vurderer å lagre atomavfall på Novaya Zemlya. Barentsobersever hadde 27.11 en artikkel om at Russland vurderer permafrost områder som oppbevaringssted for atomavfall. I artikkelen kunne vi lese at et av stedene som vurderes er Novaya Zemlya. At atomavfall vurderes lagret på permafrostområder som grenser opptil vår egen kystlinje, skaper ytterligere bekymring.

Svar:

Jeg er kjent med at russiske myndigheter nylig har lagt frem en plan for fremtidig energiforsyning i Russland. Disse planene omhandler bygging av to nye reaktorer ved Kola kjernekraftverk i 2025 og 2030. Planene sier ikke noe om nedstengning av de to eldste reaktorene, som etter eksisterende planer skal legges ned i 2018 og 2019. Russiske myndigheter har bekreftet overfor norske myndigheter at det per nå ikke er levert søknad om forlengelse for disse.

Alle atominstallasjoner er forbundet med en risiko for radioaktive utslipp. Jeg deler derfor representanten Simensens bekymring over de nye utfordringene en mulig forlengelse av levetiden til to av de eldste reaktorer på Kola kan medføre. Samtidig vet vi at mange land etter tekniske vurderinger har forlenget levetiden for gamle reaktorer. I USA har mer enn 70 reaktorer fått forlenget levetid fra 40 til 60 år.

Norsk holdning til kjernekraftverket på Kola er klar. Sikkerhetsnivået ved de to eldste reaktorene (VVER-440) er ikke tilfredsstillende og de bør stenges. Dette budskapet, som er faglig forankret hos Statens strålevern, blir jevnlig formidlet til russiske myndigheter så Russland er godt kjent med den norske holdningen.

Norge har med sin geografiske nærhet til kjernekraftverket på Kola valgt å bidra med tiltak som styrker vår egen sikkerhet. Vi har bevisst finansiert sikkerhetstiltak som ikke kan knyttes til forlengelse av Kola reaktorenes levetid, som blant annet trenings- og opplæringstiltak. Antall hendelser på Kola kjernekraftverk har også gått betydelig ned de siste to ti-årene, noe som kan være en indikasjon på at den norske og nordiske innsatsen hjelper. Samtidig ser vi at Russland selv i stor grad bidrar til sikkerhetstiltak. Fra 2008 har Norge i større grad prioritert samarbeid om forberedelse til nedleggelse av gamle reaktorer.

Så lenge det er atomaktiviteter og forurensnings-

kilder i våre nærområder, er det i Norges interesse å ha et tett og langsiktig atomsikkerhetssamarbeid med Russland. For Norge er egen sikkerhet avgjørende. Like fullt er det Russland som har hovedansvaret for atomsikkerhetsarbeidet. Det er et ansvar Russland tar, også på Kola. Etter år med store økonomiske problemer har landet i dag en økonomi som gjør Russland i stand til å prioritere sikkerheten på en helt annen måte enn for få år siden.

Det norsk-russiske atomsikkerhetssamarbeidet gjennom mer enn 20 år har gitt håndfaste og målbare resultater som har trygget befolkningen og miljøet i Norge. Denne innsatsen anses også som en suksess internasjonalt. Norge har vært en pådriver for et bredt internasjonalt engasjement for å løse de store atomsikkerhetsutfordringene i Nordvest-Russland. Mange land er i dag med i arbeidet, og gode samarbeidsordninger er etablert. Jeg vil drøfte det brede samarbeidet om atomsikkerhet når jeg møter Russlands utenriksminister Lavrov i januar.

Norge og Russland samarbeider godt om disse atomutfordringene. I samarbeid med våre svenske og finske strålevernsmyndigheter er det nå større oppmerksomhet om prosjekter som gjelder forberedelser til avvikling av de eldste reaktorene. Vi vil fortsette å gjøre det klart for Russland at sikkerhetsnivået ved de eldste reaktorene ved Kola kjernekraftverk ikke er tilfredsstillende og at de bør stenges.

Når det gjelder opplysninger om at Russland vurderer å lagre atomavfall på Novaya Zemlya, kan jeg fastslå at norske myndigheter ved Statens strålevern jevnlig er i dialog med russiske myndigheter om avfallsproblematikken i nordvest-Russland. Denne tematikken følges også tett. Jeg har fått opplyst at norske strålevernsmyndigheter tidligere er gjort kjent med at Russland vurderer ulike lokaliteter for deponering av radioaktivt avfall i nordvest-Russland. Dette arbeidet følges nøye og norske myndigheter er opptatt av at Russland legger fram klare, forpliktende og miljøorienterte planer for hvordan de skal sørge for en permanent løsning for sitt atomavfall. Jeg vil også fremheve at det har skjedd forbedringer i håndtering av radioaktivt avfall på russisk side. I løpet av neste år vil et regionalt avfallshåndteringsanlegg og anlegg for midlertidig lagring av radioaktivt avfall stå ferdig på Kolahalvøya med støtte fra det internasjonale samfunn.

SPØRSMÅL NR. 147**Innlevert 29. november 2013 av stortingsrepresentant Stine Renate Håheim****Besvart 6. desember 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Den rød-grønne regjeringen ønsket å endre straffeloven § 192, og Justisdepartementet sendte 8. januar 2013 ut et forslag om å endre straffelovens definisjon av voldtekt til seksuell omgang uten samtykke på høring.

Støtter Justisministeren en lovendring i straffeloven § 192, og når kan en eventuell lovendring tre i kraft?»

BEGRUNNELSE:

I Straffeloven § 192 står det at for at en voldtekt skal ha funnet sted skal det ha skjedd en seksuell handling, og handlingen skal ha vært tvunget frem gjennom vold eller trusler om vold. Det er derfor ikke tilstrekkelig at en person har gitt klart uttrykk for at hun/han ikke samtykker til den seksuelle handlingen for at det kan bevises at det har skjedd en voldtekt. Dette strider imot internasjonal rett og Norge har blitt kritisert for dette av FNs kvinnekomité og FNs komité mot tortur. Amnesty har også gjennomført en holdningsundersøkelse som viser at det skjer flere voldtekter hvor vold eller truende atferd ikke kan bevises og der gjerningsmannen derfor ikke blir dømt.

Svar:

Justis- og beredskapsdepartementet sendte 8. februar 2013 ut et høringsnotat med forslag til

endringer i straffeloven 1902 og 2005. Høringsnotatet inneholder blant annet et forslag til endring av gjerningsbeskrivelsen i straffeloven § 192 om voldtekt.

Departementet viste i høringsnotatet til at gjeldende straffelovgivning antas å dekke de fleste tilfeller av ufrivillig seksuell omgang. Departementet utelukket imidlertid ikke at det finnes tilfeller av ufrivillig seksuell omgang som ikke er dekket av gjeldende straffebestemmelser. Det ble på denne bakgrunn bedt om høringsinstansenes tilbakemelding på om det er behov for å supplere gjeldende straffebestemmelser om seksuelle overgrep for å fange opp alle tilfeller av ufrivillig seksuell kontakt.

Jeg kan slutte meg til uttalelsene i høringsnotatet om at det er viktig å sikre at straffelovgivningen rammer alle tilfeller av ufrivillig seksuell kontakt. Det er kommet inn mange gode innspill i høringen, som gir departementet et godt grunnlag for å gjøre en grundig vurdering. Spørsmålet om utformingen av voldtekstbestemmelsen er komplisert, og ble sist vurdert i forbindelse med vedtakelse av straffeloven 2005. Bakgrunnen for at spørsmålet ble tatt opp på nytt er blant annet en anmodning fra Kvinnefordiskrimineringskomiteen om at norsk voldtektslovgivning endres.

Departementet arbeider med en proposisjon som skal følge opp det ovennevnte høringsnotatet. Det er så langt ikke tatt stilling til når en proposisjon kan fremmes.

SPØRSMÅL NR. 148**Innlevert 29. november 2013 av stortingsrepresentant Stine Renate Håheim****Besvart 6. desember 2013 av kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner****Spørsmål:**

«I regjeringsplattformen står det at regjeringen vil «stimulere til utbygging rundt sentrale kollektivknutepunkt i byer og tettsteder».

Hvordan vil statsråden sikre at dette skjer?»

BEGRUNNELSE:

I Budstikka 30. oktober sier Per Jæger i Boligprodusentene at:

«Storsamfunnet har kastet bort massevis av penger på Kolsåsbanen. Pengene til bane burde vært gitt med en forpliktelse om å bygge boliger, men i stedet ser vi at Bærum prioriterer park, som ved nye Gjønnestasjon.»

Svar:

Våre storbyregioner opplever en kraftig vekst i bolig- og næringslivsetableringer. Dette er en utvikling som vil forsterke seg i årene som kommer, og bare i Oslo og Akershus forventes innbyggertallet å øke med over 350 000 innbyggere innen 2030.

Et avgjørende grep for å håndtere den forventede veksten er å få til økt utbygging og fortetting rundt kollektivknutepunkter, slik det også er lagt til grunn i regjeringsplattformen. Samtidig som en slik strategi gir nødvendig kapasitet for økt bolig- og næringsutvikling, fører det også til at transportbehovet reduseres og at grunnlaget for kollektivtrafikk, sykkel og gange som transportmiddel styrkes. Knutepunktfortetting er derfor også et viktig element i regjeringens ambisjon om å føre en offensiv klimapolitikk og om å nå målet i klimaforliket om at veksten i persontransporten i storbyområdene skal tas med kollektivtrafikk, sykkel og gange.

For å lykkes med fortetting og knutepunktutvikling er det helt nødvendig at stat, fylker, kommuner og private aktører samarbeider og samordner sin

planlegging, og at det foreligger et overordnet rammeverk for areal- og transportutviklingen i byer og tettsteder. Regjeringen vil legge vekt på et godt samspill og samarbeid med kommunene. For å øke utbyggingstakten er det avgjørende at stat og fylke legger til rette med bedre infrastruktur gjennom veg- og kollektivtransportløsninger.

Siden 1993 har vi hatt rikspolitiske retningslinjer for samordnet areal- og transportplanlegging, og disse retningslinjene er nå under revisjon. I arbeidet med å revidere planretningslinjene vil jeg sørge for at boligfokuset blir styrket og at det legges ennå sterkere vekt på fortetting rundt kollektivknutepunktene. I den sammenheng vil jeg også nøye vurdere de forslagene som er kommet fra blant annet Boligprodusentene og andre sentrale aktører i bolig- og byggebransjen, og innspill fra kommunesektoren.

Regjeringen legger videre opp til å styrke statlig finansiering av kollektivtransporten. Med dette ønsker regjeringen blant annet å bidra til at grunnlaget for fortetting rundt kollektivknutepunktene styrkes.

SPØRSMÅL NR. 149

Innlevert 29. november 2013 av stortingsrepresentant Hadia Tajik

Besvart 11. desember 2013 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Kvifor vurderer norske myndigheiter behovet for å sikre norske borgarars personvern annleis enn Danmark, og så lenge norske Telenor vurderer dette spørsmål annleis enn danske Telenor, kva kjem justisministeren til å gjere for å sikre norske borgarar sitt personvern?»

GRUNNGJEVING:

Ifølge Dagens Næringsliv (28.11.13) vurderer Telenor i Danmark å leggje om all mobil- og datatrafikk for å halde den innafor Danmark sine grenser, medan Telenor i Noreg ikkje har slike planar. Dette trass i at Post- og teletilsynet påpeikar at hovudtyngda av norsk telefontrafikk og datakommunikasjon mellom Noreg og utlandet går over svensk territorium, og den svenske militære etterretningstenesta Forsvarets Radioanstalt (FRA) kan drive signalspanning på all trafikk som passerer grensa.

Tidligere har både Datatilsynet og Den internasjonale juristkommisjonen i Noreg (ICJ) vore kritiske til kva dette kan føre med seg.

Svar:

Innledningsvis vil eg understreka at regjeringa set personvern hensyn særskilt høgt, og har auka norsk engasjementet på dette området. Eg er difor glad for at også representantar for opposisjonspartia lyftar tematikken. Det er derimot ei misforståing å anta at Telenors kommersielle vurderingar reflekterer ulike vertslands tilnærming til personvern, slik representanten Tajik gir inntrykk av.

Endringane i ekomreguleringa med verknad frå juli i år forpliktar tilbydarane av elektronisk kommunikasjon til å opplysa norske brukarar av slike tenester om intern kommunikasjon i Noreg blir ruta utanfor landet eller ikkje. Dei skal òg opplyse om følgjer det kan få at trafikken blir ruta utanfor Noreg, her har ein særskild tenkt på svensk FRA-lov, men og andre liknande tilfelle. Dei brukarane som ikkje ønskjer sin kommunikasjon ruta utanfor Noreg skal kunna velja ein annan tilbydar. Det er lagt opp til at brukaren sjølv skal kunne ta eit informert val, og at ruting av intern norsk trafikk utanfor eller innanfor landets grenser skal kunna vera eit konkurranseparameter i seg sjølv.

Sidan representanten spør konkret om Telenor, har eg fått opplyst av selskapet at all innanlandstrafikken til Telenor går innanfor Noregs grenser, dette skal gjelde uavhengig av om ein ringar, surfar på internett eller sender meldingar. Samanliknar ein med Telenor sitt nett i Danmark, ser ein at ein mindre del av den nasjonale trafikken til Telenor i Danmark går via Sverige, altså noko ulikt Noreg. Ved brot på sambandslinjer som kan setje nasjonal trafikk i en krisesituasjon har Telenor reservelinjer som går via Sverige. I Noreg er desse ikkje i daglig drift. I Danmark får eg opplyst at dei gjer det same, dei rutar om Sverige når ein treng det, mellom anna ved linjebrot, men noko av den ordinære trafikken blir òg ruta om Sverige.

Representanten Tajik viser til oppslag i Dagens Næringsliv. Eg forstår det slik på Telenor at Telenor Danmark internt har sett nærare på om dei skulle rute all nasjonal trafikk internt i Danmark., slik Telenor gjer det i Noreg, men at dei ikkje har konkrete planar om å endra ordninga dei har i dag.

Når ein brukar elektronisk kommunikasjon til tale, nettsurfing eller meldingar i eit nett til utlandet, går det meste av trafikken frå Noreg via nett i Sverige, før trafikken blir ruta vidare ut i verda fram til endeleg adresse for samtala, meldinga eller surfinga. Som kjend kan svenske myndigheiter då på bestemte vilkår be om innsyn i trafikk som rutes gjennom deira territorium. Det same gjeld alle andre land kor slik trafikken blir ruta gjennom, og då på grunnlag av desse landa si lovgeving.

SPØRSMÅL NR. 150

Innlevert 29. november 2013 av stortingsrepresentant Eirik Sivertsen

Besvart 6. desember 2013 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Hvor mange ganger har politiet det siste året med hjemmel i utlendingslovens §§ 105 og 106 pålagt personer meldeplikt og et bestemt oppholdssted, pågrepet og fengslet de som ikke overholder dette, og mener justis- og beredskapsministeren at disse hjemlene utnyttes godt nok og brukes i tråd med lovgivers intensjon?»

Svar:

Utvidet hjemmel til å pålegge personer meldeplikt eller bestemt oppholdssted etter utlendingsloven §§ 105 og 106, jf. Prop L 138 (2010-2011), trådte i kraft med virkning fra 1. februar 2012. Det har tatt noe tid å klargjøre retningslinjer og rutiner for hvordan politiet skal praktisere de nye hjemlene.

Justis- og beredskapsdepartementet har i tilde-

lingsbrevet for 2013 bedt om særskilt rapportering på bruk av de nye hjemlene. Foreløpig er det stor usikkerhet knyttet til tallene som er innrapportert, bl.a. har ikke de store politidistriktene som Oslo, Romerike og Rogaland innrapportert.

I rapporteringen for 2. tertial 2013 opplyser Politidirektoratet at politiet, basert på mottatt rapportering, har brukt utlendingsloven § 105 første ledd, bokstav a) - c) til sammen 58 ganger. Det er ikke rapportert om noen som er fengslet etter utlendingsloven § 106 første ledd, bokstav c) for brudd på meldeplikt eller pålegg om bestemt oppholdssted.

Jeg er opptatt av at politiet skal bruke mulighetene de har til å forebygge og bekjempe kriminalitet. Jeg vil derfor be POD om en nærmere forklaring på hvorfor hjemlene i utlendingsloven § 106 første ledd, bokstav c) så langt ikke synes å være tatt i bruk.